

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radomíra Koudely a přísedících Ing. Miroslavy Motyčkové a Ing. Jiřího Stodůlky po provedeném hlavním líčení dne 3. prosince 2020

takto:

Obžalovaný R. Č., narozený XXXXX v XXXXX, OSVČ, trvale pobytem XXXXX, XXXXX, t. č. bytem XXXXX, XXXXX, se podle § 226 písm. b) trestního řádu **zprošťuje** od obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočka ve Zlíně sp. zn. 3 KZV 17/2016 ze dne 16. 11. 2017, který byl Krajskému soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, doručen dne 22. 11. 2017, pro skutek že:

I.

v době od 28. 3. 2011 do 17. 6. 2011 ve Zlíně nebo v Holešově, se záměrem získat majetkový prospěch, uzavřel s níže uvedenými osobami dohody a smlouvy, přestože jeho tíživá finanční situace, spojená s nesplacenou půjčkou ve výši 7 mil. Kč poskytnutou P. Č. v roce 2009, s nezajištěnými investicemi do podnikání M. H. se ztrátou přes 20 mil. Kč v průběhu let 2009 a 2010 a s neschopností řádně a včas splácet úvěry v celkové výši přes 43 mil. Kč sjednané u XXXXX, a XXXXX, v březnu 2011, mu nedovolovala plnit podmínky z těchto dohod a smluv, konkrétně:

- u podnikatelky **G. K. S.**, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, objednal na základě Dohody o složení blokovacího depozita ze dne 28. 3. 2011 poskytnutí realitních služeb při koupi rodinného domu č. p. XXXXX na XXXXX ve XXXXX a dalších nemovitostí zapsaných na LV č. XXXXX v katastrálním území Zlín, přičemž ze sjednané odměny ve výši 1.000.000 Kč uhradil pouze 300.000 Kč, fakturu vystavenou na doplatek ve výši 700.000 Kč již neuhradil, a tím poškozené způsobil škodu ve výši **700.000 Kč**,

7/2017

- na základě Smlouvy o budoucí smlouvě o převodu vlastnictví bytové jednotky dne 17. 6. 2011, uzavřené s **D. B.**, nar. XXXXX, jako budoucím kupujícím, jejímž předmětem byl závazek uzavřít smlouvu o převodu vlastnictví bytové jednotky č. XXXXX v domě XXXXX v XXXXX, přijal v době od 20. 6. 2011 do 5. 3. 2012 na bankovní účty č. XXXXX/XXXXX a č. XXXXX/XXXXX vedené u XXXXX, splátky kupní ceny v celkové výši 2.893.374 Kč, přičemž už v době podpisu smlouvy o smlouvě budoucí věděl, že vzhledem ke své špatné finanční situaci nebude schopen ke sjednanému datu 31. 1. 2012 výstavbu bytu dokončit, obdržené finanční prostředky poškozenému nevrátil, a způsobil mu tím škodu ve výši **2.893.374 Kč**,

přítom o vyrovnání těchto závazků sám nijak neusiloval, na upomínky reagoval výmluvami, později se pro poškozené stal nekontaktním, čímž jim způsobil škodu v souhrnné výši **3.593.374 Kč**,

II.

A) v době od 2. 4. 2012 do 1. 8. 2014 ve Zlíně nebo v Holešově, jako fyzická osoba podnikající podle živnostenského zákona, registrovaná pod IČO: XXXXX, se sídlem podnikání XXXXX, XXXXX, sám nebo prostřednictvím zmocněných osob objednával a odebíral na základě písemných a ústních smluv služby, stavební materiál a bytové či restaurační vybavení, ačkoliv si byl vědom svých splatných závazků, které mu nedovolovaly plnit podmínky z těchto smluv, konkrétně:

- u podnikatele **I. K.**, IČO: XXXXX, s místem podnikání XXXXX, objednal podle cenové nabídky ze dne 2. 4. 2012 a dalších výrobu a dodání interiérového nábytku celkem za 731.059 Kč, za který uhradil pouze zálohy ve výši 462.983 Kč, zbylou část ceny díla v termínu splatnosti konečné faktury již neuhradil, a poškozenému tím způsobil škodu v celkové výši **268.232 Kč**,
- u společnosti **XXXXX**, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, objednal dle Smlouvy o díle a kupní smlouvy ze dne 9. 3. 2012 dodávku a instalaci gastronomického vybavení celkem za 1.250.000 Kč, za které uhradil pouze zálohy ve výši 1.000.000 Kč, zbylou část ceny v termínu splatnosti konečné faktury již neuhradil, a poškozené společnosti tím způsobil škodu v celkové výši **250.000 Kč**,
- u společnosti **XXXXX**, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, objednal podle cenových nabídek ze dne 19. 7. 2012 a dne 17. 12. 2012 a smluv o dílo č. 010/2012 ze dne 1. 10. 2012 a č. 009/2012 ze dne 10. 12. 2012, dodávku a montáž elektroinstalace celkem za 547.965 Kč, přičemž v termínu splatnosti ani jednu z 21 vystavených faktur neuhradil, a poškozené společnosti tím způsobil škodu v celkové výši **547.965 Kč**, až s více než půlročním odstupem dodatečně uhradil poškozené na předmětných fakturách částku ve výši 129.668 Kč,
- u podnikatele **Z. H.**, IČO: XXXXX, s místem podnikání XXXXX, XXXXX, objednal podle smlouvy mandátní č. 201210 ze dne 1. 10. 2012, na základě cenových nabídek ze dne 9. 9. 2013 či jinak provedení technického a stavebního dozoru, činnost spojenou se založením družstva, dodávky a montáže systému podlahového topení pro byty, jakož i další práce a stavební materiál, celkem za 755.397 Kč, přičemž v termínu splatnosti ani jednu z 24 vystavených faktur neuhradil, a poškozenému tím způsobil škodu v celkové výši **755.397 Kč**,
- u podnikatele **J. T.**, IČO: XXXXX, s místem podnikání XXXXX, XXXXX, v listopadu 2012 ústně objednal provedení renovace vrat za 33.000 Kč, za kterou uhradil pouze zálohovou platbu ve výši 10.000 Kč, doplatek vyúčtovaný dne 2. 5. 2013 v termínu splatnosti faktury již neuhradil, a poškozenému tím způsobil škodu ve výši **23.000 Kč**,
- u podnikatele **V.V.**, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, na základě smlouvy o dílo ze dne 10. 11. 2012 a na základě objednávek ze dne 18. 3. 2013 objednal sádkartonářské a další stavební práce a stavební materiál celkem za 32.679 Kč, přičemž ani jednu ze 3 vystavených faktur v termínu splatnosti neuhradil, a poškozenému tím způsobil škodu v celkové výši **32.679 Kč**,
- u společnosti XXXXX, a. s., IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX (nyní podnikající pod firmou **XXXXX**, se sídlem XXXXX, XXXXX), na základě objednávky ze dne 22. 11. 2012

7/2017

- objednal dodávku a montáž hliníkových požárních dveří za 180.000 Kč, přičemž uhradil pouze první fakturu vystavenou dne 5. 12. 2012 na 100.000 Kč, na druhou fakturu vystavenou dne 1. 3. 2013 na doplatek ve výši 40.000 Kč uhradil pouze 22.000 Kč, a poškozené společnosti tím způsobil škodu ve výši **18.000 Kč**,
- u společnosti **XXXXXX**, IČO: XXXXXX, se sídlem XXXXXX, XXXXXX, na základě smlouvy o dílo č. 21/2012 ze dne 23. 7. 2012 a smlouvy o dílo č. 25/2012 ze dne 1. 12. 2012 objednal dodávku a montáž podlahového vytápění a další stavební práce celkem za 4.930.058 Kč, přičemž 7 faktur vystavených na 2.035.420 Kč v termínu splatnosti neuhradil, a poškozené společnosti tím způsobil škodu v celkové výši **2.035.420 Kč**,
 - u společnosti **XXXXXX**, IČO: XXXXXX, se sídlem XXXXXX, XXXXXX, XXXXXX, na základě rámcové kupní smlouvy č. 2012/00034 ze dne 4. 12. 2012 objednal dodávku stavebního materiálu celkem za 52.818 Kč, přičemž ani jednu ze 2 vystavených faktur v termínu splatnosti neuhradil, a poškozené společnosti tím způsobil škodu v celkové výši **52.818 Kč**, až s několikaměsíčním odstupem ve třech splátkách dodatečně uhradil poškozené částku ve výši 28.533 Kč,
 - u společnosti **XXXXXX**, IČO: XXXXXX, se sídlem XXXXXX, XXXXXX, na základě nabídky ze dne 15. 3. 2013 objednal dne 12. 5. 2013 dodání zámkové dlažby celkem za 190.151 Kč, přičemž ani jednu ze 2 vystavených faktur v termínu splatnosti neuhradil, a poškozené společnosti tím způsobil škodu v celkové výši **190.151 Kč**,
 - u podnikatele **P. S.**, IČO: XXXXXX, s místem podnikání XXXXXX, XXXXXX, na základě smlouvy o dílo č. 2022013 ze dne 10. 1. 2013 objednal provedení stavebních prací celkem za 563.672 Kč, přičemž první vystavenou fakturu uhradil pouze částečně platbou 50.000 Kč, další 3 vystavené faktury neuhradil vůbec, a poškozenému tím způsobil škodu v celkové výši **513.672 Kč**,
 - u společnosti **XXXXXX**, IČO: XXXXXX, se sídlem XXXXXX, XXXXXX, na základě smlouvy o dílo č. 2012013 ze dne 11. 1. 2013 objednal v době od 11. 1. 2013 do 14. 4. 2013 zhotovení betonových podlah celkem za 246.856 Kč, přičemž první vystavenou fakturu uhradil pouze částečně platbou 96.271 Kč, další 3 vystavené faktury neuhradil vůbec, a poškozenému tím způsobil škodu v celkové výši **150.585 Kč**,
 - u společnosti **XXXXXX**, IČO: XXXXXX, se sídlem XXXXXX, XXXXXX, na základě smlouvy o dílo č. 01/2013 ze dne 10. 1. 2013 a smlouvy o dílo č. 05/2012 ze dne 12. 6. 2013 objednal provedení stavebních prací celkem za 696.749 Kč, za které v termínu splatnosti faktur uhradil pouze 395.417 Kč, a poškozené společnosti způsobil škodu v celkové výši **301.332 Kč**,
 - u společnosti **XXXXXX**, IČO: XXXXXX, se sídlem XXXXXX, na základě objednávek ze dnů 14. 1. 2013 a 31. 3. 2015 a jiných objednal dodávky a montáže izolačního materiálu celkem za 188.025 Kč, přičemž 2 faktury uhradil pouze částečně platbou 142.222 Kč, další dvě vystavené faktury neuhradil vůbec, a tím poškozené společnosti způsobil škodu v celkové výši **45.803 Kč**,
 - u společnosti **XXXXXX**, IČO: XXXXXX, se sídlem XXXXXX, XXXXXX, objednal v době od 14. 8. 2013 do 10. 10. 2013 dodávky stavebního materiálu celkem za 378.329 Kč, přičemž 2 faktury uhradil pouze částečně platbami ve výši 69.686 Kč, další dvě vystavené faktury neuhradil vůbec, a poškozené společnosti tím způsobil škodu v celkové výši **308.643 Kč**,
 - u podnikatele **P. M.**, IČO: XXXXXX, s místem podnikání XXXXXX, XXXXXX, objednal v době od 10. 3. 2013 do 30. 4. 2014 provedení stavebních prací celkem za 324.805 Kč, přičemž platbou ve výši 29.547 Kč uhradil částečně pouze první fakturu, další 4 vystavené faktury v termínu splatnosti již neuhradil, a poškozenému tím způsobil škodu v celkové výši **295.258 Kč**,
 - u společnosti **XXXXXX**, IČO: XXXXXX, se sídlem XXXXXX, XXXXXX, na základě písemných objednávek objednal v době od 18. 3. 2013 do 5. 7. 2013 provedení stavebních prací celkem za

7/2017

- 450.838 Kč, přičemž ani jednu ze 17 vystavených faktur v termínu splatnosti neuhradil, a poškozené společnosti tím způsobil škodu v celkové výši **450.838 Kč**,
- u společnosti **XXXXXX**, IČO: XXXXXX, se sídlem XXXXXX, XXXXXX, na základě smlouvy o dílo č. A74844A ze dne 10. 4. 2013 a smlouvy o dílo č. A75267A ze dne 16. 4. 2013 objednal výrobu, dodávku a montáž plastových oken a dveří celkem za 50.939 Kč, přičemž ani jednu ze 2 vystavených faktur v termínu splatnosti neuhradil, a poškozené společnosti tím způsobil škodu v celkové výši **50.939 Kč**, až s několikaměsíčním odstupem dodatečně uhradil poškozené částku ve výši 10.000 Kč,
 - u podnikatele **M. O.**, IČO: XXXXXX, s místem podnikání XXXXXX, XXXXXX, písemně dne 12. 5. 2013 objednal výrobu a montáž zábradlí a terasy za 127.379 Kč, přičemž vystavenou fakturu v termínu splatnosti neuhradil, a poškozenému tím způsobil škodu ve výši **127.379 Kč**,
 - u podnikatele **V. B.**, IČO: XXXXXX, s místem podnikání XXXXXX, XXXXXX, ústně dne 27. 5. 2013 objednal opravu osobního motorového vozidla zn. BMW X5, RZ XXXXXX, za 20.375 Kč, přičemž vystavenou fakturu v termínu splatnosti neuhradil, a poškozenému tím způsobil škodu ve výši **20.375 Kč**,
 - u společnosti **XXXXXX**, IČO: XXXXXX, se sídlem XXXXXX, XXXXXX, písemně dne 16. 6. 2013 objednal dodávku a montáž chladicí techniky za 307.473 Kč, přičemž uhradil pouze zálohu ve výši 100.000 Kč, vystavenou fakturu v termínu splatnosti neuhradil, a poškozené společnosti tím způsobil škodu ve výši **207.473 Kč**,
 - u podnikatele **S. H.**, IČO: XXXXXX, s místem podnikání XXXXXX, XXXXXX, ústně v červenci 2013 objednal dodávku malířských prací celkem za 53.847 Kč, přičemž ani jednu ze 2 vystavených faktur v termínu splatnosti neuhradil, a poškozenému tím způsobil škodu v celkové výši **53.847 Kč**,
 - u společnosti **XXXXXX**, IČO: XXXXXX, se sídlem XXXXXX, XXXXXX, ústně v srpnu 2013 objednal provedení instalatérských prací celkem za 245.733 Kč, přičemž ani jednu ze 2 vystavených faktur v termínu splatnosti neuhradil, a poškozené společnosti tím způsobil škodu v celkové výši **245.733 Kč**,
- přítom o vyrovnání závazků z těchto obchodů nijak neusiloval, na upomínky reagoval výmluvami nebo nereagoval vůbec, později se pro poškozené stal nekontaktním, čímž jim způsobil škodu v souhrnné výši **6.945.539 Kč**,

B) jako fyzická osoba podnikající podle živnostenského zákona, registrovaná pod IČO: XXXXXX, se sídlem podnikání XXXXXX, XXXXXX, vědom si své špatné finanční situace, uzavřel dne 29. 3. 2013 v Kroměříži, na ul. 1. máje, smlouvu o nájmu nebytových prostor s podnikatelem **Z. G.**, IČO: XXXXXX, s místem podnikání XXXXXX, XXXXXX, na základě které od něj později na svůj bankovní účet obdržel vratnou kauci, dvě platby nájemného a zálohy na služby spojené s pronájem nebytových prostor na adrese XXXXXX, Prostějov, na pozemku parc. č. XXXXXX, zapsaného na listu vlastnictví č. XXXXXX u Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, Katastrálního pracoviště Prostějov, tedy celkem 401.640 Kč, přičemž již při podpisu smlouvy zamlčel i to, že Stavební úřad Městského úřadu v Prostějově pod sp. zn. SÚ/1692/2009-Bou dne 19. 8. 2009 vydal zákaz užívání předmětné stavby, po odstoupení poškozeného od smlouvy o nájmu nebytových prostor vrátil jen kauci ve výši 100.000 Kč, a tím poškozenému způsobil škodu ve výši **301.640 Kč**,

C) v době od 5. 6. 2013 do 29. 6. 2013 ve Zlíně vylákal od níže uvedených osob finanční prostředky, přestože si byl vědom své tíživé finanční situace a již existujících splatných závazků vůči dalším věřitelům, které mu nedovolovaly tyto finanční prostředky v dohodnutém termínu vrátit, když konkrétně:

- nejpozději dne 5. 6. 2013, na základě předchozí ústní dohody, si od **P. Š.**, nar. XXXXXX, zapůjčil finanční hotovost ve výši 2.500.000 Kč, oproti vystavení směnky se splatností dne 31. 3. 2014, a dále si od něj nejpozději dne 5. 7. 2013 zapůjčil finanční hotovost ve výši 200.000 Kč, oproti vystavení směnky se splatností dne 5. 9. 2013, přičemž zapůjčené finanční prostředky ve

7/2017

dne 29. 1. 2020, č. j. 1 To 35/2019-4927, podle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu z podnětu odvolání státního zástupce napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu vrátil věc soudu I. stupně.

3. Nalézací soud pro přehlednost nejprve v odůvodnění uvede důkazy, které byly provedeny před rozhodnutím ze dne 14. 5. 2018, poté uvede důvody, které jej vedly k samotnému rozhodnutí, následně odůvodnění odvolacího soudu; poté uvede důkazy týkající se rozhodnutí ze dne 8. 4. 2019, včetně odůvodnění samotného rozhodnutí. Následně uvede odůvodnění rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20. 1. 2020 a poté se bude zabývat dalším rozhodnutím.
4. **Obžalovaný R. Č.** u hlavního líčení ve věci odmítl vypovídat. Následně byla přečtena jeho výpověď z přípravného řízení, kdy vypověděl, že půjčka od P. Č. byla účelová, jmenovaný věděl, že peníze budou dále půjčeny H. H. navíc půjčil ze svého 22 mil. Kč. Pro tuto nezajištěnou investici z roku 2010 je podstatný popis investice v Holešově. V roce 2009 koupil tento dům za částku přesahující 14,5 mil. Kč, podle vypracovaného podnikatelského záměru mělo být v zadní části vybudováno 25 bytů, přední historická část budovy měla být zrekonstruována ke komerčnímu využití. Na začátku rekonstrukce v roce 2010 proinvestoval cca 13 mil. Kč z vlastních zdrojů, poté si od XXXXX, půjčil 30 mil. Kč, tzn., že do tohoto projektu bylo investováno asi 57 mil. Kč. Nové byty v centru Holešova byly prodejné za částku mezi 1,5 a 3,5 mil. Kč, což samo o sobě mělo investici vrátit. Komerční prostory měly zaplatit úroky z bankovních úvěrů a ve zbytku by představovaly zisk z celé akce. Smlouvu o dílo uzavřel s B. K. a jeho stavební společností XXXXX Ten se mu i ve smlouvě zavázal, že je vše postaví za 30 mil. Kč. Dnes už ví, že to nebyla tak úplně pravda, rozdíl byl právě v jím proinvestovaných 13 mil. Kč, navíc do kolaudace tam bude nutné ještě nějaké peníze investovat. Na konci roku 2013 vyřizoval úvěr u XXXXX, která zároveň měla zaplatit úvěr u XXXXX, konkurs vše zmařil. V témže roce vyřizoval také vytvoření družstva vlastníků jednotek domu v Holešově, členy měli být jeho tehdejší věřitelé D., S. nebo H.. Jejich pohledávky by byly kryté vlastnictvím rozestavěných bytů, i toto bylo ukončeno konkursem. Pokud jde o úvěr u XXXXX, splaceno bylo 10 mil. Kč. V roce 2011 asi za 10 mil. Kč koupil dům na XXXXX ve Zlíně. Do jeho rekonstrukce postupně investoval 10 mil. Kč, dalších 15 mil. Kč zaplatil za technologii, interiér a vybavení. Část prostředků byla jeho, část O. Š. a investorů z jeho okruhu, asi 12,5 mil. Kč bylo získáno úvěrem u XXXXX Po zprovoznění pivovaru se mělo vlastnické právo částečně převést na O. Š., což by se započítalo proti jeho půjčkám. XXXXX, bylo uhrazeno přibližně 3,5 mil. Kč. Jeho dalším majetkem byl dům ve Zlíně v hodnotě cca 10 mil. Kč, byt ve Zlíně v hodnotě 3 mil. Kč, byt v Čeladné v hodnotě cca 4,8 mil. Kč, nemovitost v Prostějově v hodnotě cca 13 mil. Kč a investice cca 10 mil. Kč do developerského projektu v Chorvatsku. Holešov měl hodnotu cca 40 mil. Kč, dluh vůči XXXXX, činil 20 mil. Kč. Pivovar měl hodnotu 35 mil. Kč, bance se dlužilo 10 mil. Kč. Investoval také cca 8 mil. Kč do francouzského vína, za které v roce 2013 obdržel 5,5 mil. Kč, tyto peníze chtěl použít na uspokojení věřitelů z pivovaru, avšak zadržela si je XXXXX Byl domluven se slovenskými investory, že do pivovaru majetkově vstoupí, další chtěli vstoupit i do jeho projektu v Chorvatsku. Podle obžalovaného jeho majetek výrazně převyšoval jeho závazky. Pokud jde o jednotlivé závazky, uvedl následující. Paní S. zaplatil pouze 300 tis. Kč, protože nesplnila vše, co slibovala, a její požadavek byl zcela nepřiměřený. Pan B. měl svoji pohledávku krytou zástavou k rozestavěnému bytu v Holešově, nakonec obdržel 80 % své pohledávky zpět, kdyby ji neprodal, mohl dostat i více. Osoby zúčastněné na stavbách v Holešově a ve Zlíně měly být zaplacený z prodeje jeho podílu v pivovaru, později kvůli nim prodal sbírku francouzského vína, po zabavení utržených peněz XXXXX, jednal o prodeji bytu v Čeladné. Pan Š. věděl, že své peníze dostane až po prodeji pivovaru a ani teď se necítí poškozen. Půjčka pana B. byla splatná až v roce 2015 a navíc, protože byli přátelé a spolupracovníci, měl o jeho finančních problémech povědomí. V roce 2013 jednal o prodeji

7/2017

bytu v Čeladné s pány M. a Š.e. Malír H. své dílo ani nedokončil, nic nepředal, v civilním sporu by neměl šanci svou pohledávku vymoci. Podle obžalovaného není pravdou, že by se svým věřitelům vyhýbal. I přesto, že většinu prací v roce 2013 objednával pan H., i když k tomu již nebyl oprávněn, věřitelům dluh písemně uznal, aby tak vylepšil jejich pozice. Mohl vymýšlet různé reklamace, zapírat ústní smlouvy, ale nic takového neudělal. Jeho úsilí o zaplacení dluhů ze stavebních prací bylo velké, chtěl si např. vzít úvěr u XXXXX, a vytvořit z Holešova bytové družstvo. Kdyby chtěl někoho podvést, mohl od začátku podnikat jako právnická osoba, jako fyzická osoba naopak ručil celým svým velkým majetkem. Ještě na prvním soudním jednání před prohlášením konkursu nabízel těmto stavebním firmám, aby vzaly své návrhy zpět, že se prodá byt v Čeladné a jejich pohledávky budou z větší části zaplacený. Jeho nabídka byla tehdy odmítnuta, až když tito věřitelé zjistili, jak u nás funguje insolvence, prodali své pohledávky obchodníkům s pohledávkami a teď se hrozně diví. Na začátku totiž uvěřili fámě, že v USA vydělal přes 200 mil. Kč a že polovinu má ještě někde ulitou. Takovou částku skutečně vydělal, ale před zdaněním, které činilo až 50 %, a v USA měl samozřejmě i výdaje. Kdyby prodal byt v Čeladné a dokončený pivovar ve Zlíně a kdyby získal zpět investovanou částku v Chorvatsku, vše by v klidu zaplatil. Obrovským paradoxem je, že ho věřitelé poslali do konkursu v domnění, že dostanou zaplacené 100 % svých pohledávek, a kdyby se v konkursu majetek skutečně prodával za tržní ceny, určitě by tyto částky dostali. Autoři insolvenčního zákona však s těmito výjimečnými situacemi vůbec nepočítali, v České republice je insolvence v první řadě nástrojem, jak odepsat pohledávky z účetnictví. Kdyby neskončil v konkursu nebo kdyby bylo cílem konkursu prodat majetek za co nejvyšší cenu, své dluhy by zaplatil. Navíc byl od momentu prohlášení konkursu vydán na pospas konkursnímu správci a mohl jako důkazy předkládat pouze jakési fragmenty dokumentů, které objevil ve svém počítači. Obžalovaný ke svému vyjádření předložil dokumenty z civilního sporu vedeného s paní S., dokumenty týkající se mandátní smlouvy s panem H. (údajně ukončené k poslednímu dni roku 2012), dopis ze dne 9. 12. 2013 (mající dokládat jeho snahu o dohodu se stavebními firmami), e-mailovou korespondenci s XXXXX, a vyjádření jeho věřitelů k případné náhradě škody v tomto trestním řízení.

5. Obžalovaný následně označil tuto výpověď za pravdivou a setrval na této výpovědi. Dále dodal, že veškeré případy, které jsou uvedeny v obžalobě, nebyly spáchány v podvodném úmyslu. Nikdy nechtěl nikoho podvést nebo způsobit jakoukoliv škodu. Jeho majetek v době vyhlášení insolvence byl mnohonásobně vyšší, než jeho pohledávky, kdyby nebyla vyhlášena insolvence, by bez výraznějších problémů by byl schopen všechny dluhy uhradit. Obžalovaný se označil za osobu bez právního a ekonomického vzdělání, což bylo příčinou jeho problémů. Dále poukazoval na insolvenční řízení, kdy pivovar byl vydražen za 7.000.000 Kč, v dražbě byl jen jediný zájemce, což souvisí se samotným nařízením dražby, a hodnota pivovaru, včetně technologií, byla podle obžalovaného ve výši asi 35.000.000 Kč. Jenom budova pivovaru před rekonstrukcí byla zakoupena za 10.500.000 Kč. V rámci prvního insolvenčního řízení bylo věřitelům nabídnuto prodání bytu v Čeladné, což však po poradě s právními zástupci věřitelé odmítli, protože žili v domnění převodu finančních prostředků obžalovaného z Ameriky, kdy se ale jednalo jen o fámou. Obžalovaný měl v rámci insolvenčního řízení i snahu pokračovat v provozování pivovaru; pokud by pivovar mohl reálně fungovat, z výdělků by byly hrazeny závazky. Obžalovaný zdůraznil absenci jakéhokoliv podvodného úmyslu. Tato skutečnost je zřejmá i z podnikání obžalovaného jako fyzické osoby, takže kdyby chtěl někoho podvést, založil by s. r. o. a neručil by svým osobním majetkem jako fyzická osoba. Podle obžalovaného, pokud by nebyla vyhlášena insolvence, veškeré pohledávky by byly již dávno uhrazeny. Samotnou insolvenční, kterou vedle J. B., považuje za naprosto neprofesionální a majetek v rámci insolvenčního řízení mizí.

7/2017

6. **Svědék Z. H.** ve své výpovědi (č. l. 4495-4497) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení. Stejně jako ostatní poškození, popsal okolnosti vzniku své pohledávky, jeho vědomosti o způsobu podnikání obžalovaného jsou však širší. Uvedl, že jejich rodiny se znají ze sportovních aktivit a že v minulosti organizoval stavbu jeho rodinného domu. Na jaře 2012 ho obžalovaný požádal, aby mu pomohl dotáhnout jeho stavby v Holešově a Zlíně. Nejdříve bylo nutné vyřešit velké spory s generálním dodavatelem – společností XXXXX zastupovanou panem K. Potom zorganizoval dílčí stavební práce a podklady pro smlouvy na úrovni nezávislých dodavatelů, obžalovanému zařídil i dotaci ve výši 3 mil. Kč v rámci programu Zelená úsporám. Práce pokračovaly na obou stavbách až do kolaudace, ve Zlíně se podařilo objekt zprovoznit, v Holešově se to zadrželo kvůli nedostatku financí, dodavatelské firmy již nechtěly nastoupit nebo požadovaly platby předem. Došlo k tomu někdy ve 3. čtvrtletí roku 2013, ještě se mu podařilo zprovoznit nájemní prostory pro pekárnu, lékárnou už nedotáhl. Došlo k prvním sporům mezi obžalovaným a dodavateli, kterým nebyly práce uhrazeny. Protože se s těmito firmami znal, byly ochotny přistoupit i na splátkové kalendáře v trvání tří až pěti let. Mrzelo ho, když to obžalovaný někdy v prosinci 2013 odmítl, jemu samotnému to způsobilo problémy, ztratil u těchto firem dobré jméno. Pro obžalovaného svědek vykonával přípravnou a koordinační činnost, včetně zpracování dokumentace, a technický a stavební dozor. Vše prováděl na základě mandátní smlouvy uzavřené dne 1. 10. 2012. Za svoji činnost obžalovanému vystavoval měsíční fakturace, činnosti mimo tento rámec byly pak fakturovány samostatně. Pokud to bylo možné, připravil poptávkové řízení, z finálního výběru dvou až tří firem si dodavatele vybíral obžalovaný, on také pak vystavoval objednávky a podepisoval s nimi smlouvy. Donutil obžalovaného, aby začal vést přesnou evidenci objednávek a smluv, neboť do té doby nebyla fakturace podložena. Za tuto činnost mu obžalovaný platil až do července 2013. Následné zastavení plateb obžalovaný zdůvodňoval tím, že čeká na finance, další jeho představa byla, že bude splácet ze zisků pivovaru. U obžalovaného pracoval do konce roku 2013, asi začátkem roku 2014 od něj obdržel ukončení mandátní smlouvy. Obžalovaný již v roce 2012 potřeboval k dostavbě obou nemovitostí získat dotaci, chtěl také minimalizovat objem nákladů, neměl však žádnou představu, kolik ještě ho bude výstavba nemovitostí stát. V Holešově do té doby profinancoval přes 40 mil. Kč, což byla reálná cena celé stavby, z níž se pak zpětně dopočítala částka potřebná na dostavbu nemovitostí jak v Holešově, tak ve Zlíně. Svědkovi nebylo známo, že obžalovaný měl na začátku jejich obchodní spolupráce nesplacené dřívější závazky, že si půjčoval finanční prostředky v řádu milionů korun a že prováděl ztrátové investice. Až někdy v polovině roku 2013 vyšlo najevo, že nemá dostatek finančních prostředků na proplácení faktur. Kdyby hned na začátku věděl, že nemá finanční prostředky na dokončení staveb, celou investici by mu rozmluvil. Práce provedené na stavbách svědek osobně kontroloval, když odsouhlasil jejich soupis, mohl dodavatel vystavit fakturu a měl nárok na její proplácení. Soupis provedených prací dostával i obžalovaný. Pokud obžalovanému sám fakturoval dodávky, montáže a stavební práce, bylo to až v době, kdy obžalovaný neplatil svým dodavatelům. Chtěl mu pomoci dokončit stavbu v Holešově, aby získal dotaci, proto dodavatelům platil sám a sám pak tyto práce obžalovanému fakturoval. Dohoda byla taková, že tyto faktury budou proplaceny až z očekávaných dotací, žádnou z nich obžalovaný nerozporoval. Ani tento svědek nemá informace, že by obžalovaný činil kroky k prodeji některé ze svých nemovitostí, aby mohl z výtěžku uspokojit své závazky.
7. U hlavního líčení k dotazům dále uvedl, že firmy vystavovaly faktury teprve po předání prací v rámci podpisů zjišťovacího protokolu a soupisu provedených prací. Tento doklad neexistuje u firmy XXXXX, která odmítla jakýmkoliv způsobem předávat podklady k dodaným pracím svědkovi. Část prací od firmy XXXXX byla provedena, ale svědek nemůže potvrdit, zda jsou fakturace oprávněné a doklady by měl řádně předložit dodavatel K. Š.. Pokud se týká finančních problémů obžalovaného, obžalovaný s ním v tomto směru hovořil někdy v létě 2013. Obžalovaný i svědek předpokládali splacení dluhů ze zisku, který by vznikl při provozu

7/2017

pivovaru ve Zlíně. Dlužníci byli svolní souhlasit se splátkovým kalendářem; obžalovaný byl však v tomto směru nečinný. V době, kdy svědek s obžalovaným uzavíral smlouvu na vlastní činnost, tak o žádných finančních problémech obžalovaného nevěděl, ani nebyly známy. Poté, co svědek začal kontrolovat jednotlivé práce, tak zjistil, že je nutno ukončit smlouvu s firmou XXXXX, protože bylo placeno nekontrolovatelně a podle jeho názoru nebyly provedeny všechny práce, které byly firmě zaplacený. Poté, co se obžalovaný dostal do finančních problémů, tak svědek slyšel o možnosti uhrazení dluhů z peněz, které mají být v Americe, ale tuto skutečnost neslyšel od obžalovaného, ale z jiných zdrojů, které si teď přesně nepamatuje. Svědek později prodal svoji pohledávku za 100.000 Kč. Podle názoru svědka byly pohledávky skupovány za relativně nízkou cenu v úmyslu dostat se přes tyto pohledávky k pivovaru za nízkou cenu. Svědek měl o finanční situaci obžalovaného jen obecný přehled. Věděl o nemovitém majetku obžalovaného v Prostějově, ve Zlíně, v Holešově, o rodinném domě a bytu v Čeladné, o závazcích vůči bankám ve výši okolo 20 – 25 mil. Kč, o půjčce od Č., případně o nějakých půjčkách ze Vsetína, ale např. co se týče peněz pro H., nic bližšího svědek nevěděl. S obžalovaným se o celkové výši půjček nebavili. Svědek pro obžalovaného pracoval přibližně od srpna 2012 do prosince 2013, následně v lednu 2014 písemně obdržel výpověď a v rámci své vlastní iniciativy, aby mohla být tzv. dotažena dotace „zelená k úsporám“ z vlastních finančních prostředků investoval do stavby domu v Holešově. Dostavba byla realizovatelná při investici přibližně 7.000.000 Kč a přibližně polovina byla relativně jednoduše dosažitelná z dotací. Svědek také vypomáhal při jednání s XXXXX, která byla ochotna poskytnout peníze na nově založené družstvo v rámci bytů v domě v Holešově. S obžalovaným byl domluven, že po poskytnutí dotace na dům v Holešově mu budou veškeré dlužné peníze uhrazeny. Svědek se dále vyjádřil k dotazu obžalovaného a potvrdil jeho verzi o vytvoření fámy peněz z USA od samotných věřitelů. Obžalovaný toliko hovořil o vyřizování zajištění peněz pro uhrazení dluhů.

8. **Svědka P. Č.** (č. l. 4499-4500) vypovídal shodně jako v přípravném řízení. Uvedl, že obžalovaný ho požádal o půjčku v říjnu 2009, měl mít rozjednané nějaké věci a neměl na ně likvidní peníze. Sled dalších událostí si nepamatuje, ještě v roce 2009 mu však půjčil částku ve výši 7 mil. Kč, mělo se jednat o krátkodobou půjčku na několik měsíců, písemná smlouva uzavřena nebyla. Protože mu peníze nevracel, vystavil mu k datu 6. 4. 2010 směnku na částku ve výši 7.420.000 Kč se splatností dne 31. 12. 2011. Peníze obžalovanému převedl na bankovní účet vedený u XXXXX, jednalo se o výdělky z hokeje. Na splatnosti směnky se dohodli, obžalovaný sliboval, že mu peníze vrátí, jakmile bude moci. Věděl o tom, že vlastní nějaké nemovitosti a že nějaké peníze vydělal hokejem, dobu splatnosti směnky tedy nějak zvlášť neřešil. Další oddalování termínu obžalovaný zdůvodňoval tím, že jeho peníze investoval a že mu je v té době vrátit nemůže. Svědkovi nebylo známo, že by měl obžalovaný nějaké finanční problémy, věděl o jeho rozdělených projektech, ale nic o úspěšnosti či neúspěšnosti jeho podnikání. Obžalovaný se mu s ničím nesarcoval, neví tedy ani to, na co konkrétně jeho peníze použil. Nějakou část finančních prostředků měl půjčit H., nic bližšího se však nedozvěděl. Do současnosti mu obžalovaný nevyplatil ani sjednanou provizi, stále mu tedy dluží částku 7.420.000 Kč, se kterou se přihlásil do insolvenčního řízení. Ani tento svědek se nedomnívá, že by si od něj obžalovaný půjčoval peníze s vědomím, že mu je už nikdy nevrátí.
9. U hlavního líčení pak na dotaz soudu uvedl, že věděl o předání svých peněz H.. Obžalovaný Č. byl však garantem zapůjčení těchto peněz a podle názoru svědka obžalovaný jej nechtěl podvést, takže svědek se necítí být podveden, i když o finanční prostředky přišel.
10. **Svědkyně V. H.** (č. l. 4500-4501) ve své výpovědi uváděla skutečnosti shodné jako v přípravném řízení. Potvrdila, že byla zaměstnancem společnosti XXXXX Někdy v roce 2013 obžalovanému sama nabídla půjčku finančních prostředků na dostavbu pivovaru, domluvili se na částce 2.000.000 Kč. Tyto finanční prostředky si půjčila u XXXXX, která je v únoru nebo v

7/2017

březnu 2013 vyplatila přímo na účet obžalovaného. S obžalovaným uzavřela smlouvu o splácení této půjčky, nechtěla ji však blíže specifikovat. Protože vůči obžalovanému bylo zahájeno insolvenční řízení, nemůže jí nyní půjčku splácet. Se svou pohledávkou se k insolvenčnímu řízení připojila, jednáním obžalovaného se necítí být podvedena.

11. K dotazům u hlavního líčení svědkyně uvedla, že obžalovaný se snažil dokončit pivovar, aby z výnosů mohl hradit své závazky. Sama svědkyně obžalovanému zapůjčila na dokončení pivovaru 2.000.000 Kč a peníze byly použity na úhradu dluhů u dodavatelů prací na pivovaru. Podle svědkyně obžalovaný nikoho nechtěl poškodit a věřil v uhrazení dluhů v rámci zisku z pivovaru. Při hrazení dluhů obžalovaný prodal i svůj automobil BMW. Sama svědkyně následně svou pohledávku prodala firmě XXXXX za částku 400.000 Kč. Svědkyně v době rozhodné byla asistentkou obžalovaného, takže s jeho svolením objednávala i zboží nebo materiál. Jednala také s věřiteli. Podle názoru svědkyně hodnota pivovaru byla určitě vyšší, než 30.000.000 Kč, ale pivovar v době insolvenčního řízení nebyl zabezpečen a byl následně vykraden. Podle svědkyně by půjčky byly vráceny z chodu pivovaru, resp. z jeho zisku, protože již v rámci zkušebního provozu byl pivovar ziskový a při takových investicích běžně bývá ziskovost okolo 30 %. Podle svědkyně obžalovaný nikdy nehovořil o převodu peněz z Ameriky, jenom doufal ve vrácení peněz od H..
12. **Svědék T. G.** (č. l. 4502) uváděl u hlavního líčení skutečnosti shodné jako v přípravném řízení. Potvrdil spolupráci s obžalovaným. Je ředitelem společnosti XXXXX, která obžalovanému asi od roku 2000 poskytovala daňové a účetní poradenství. Smlouva byla uzavřena jen ústně, provedené výkony obžalovanému fakturovali měsíčně. Problémy s úhradami faktur nastaly asi až v polovině roku 2013, věděli však o jeho rozjetých zakázkách a věřili mu, že po jejich dokončení jim faktury uhradí přednostně. První neuhrazená faktura byla splatná dne 10. 6. 2013, celkem neuhradil 15 faktur na celkovou částku 36.330 Kč, tyto pohledávky budou uplatňovat pouze v rámci insolvenčního řízení.
13. K dotazům při hlavním líčení dále uváděl, že spolupráce s obžalovaným skončila z důvodu vlivu určitých osob na obžalovaného, konkrétně označil B.. Po dobu spolupráce byla pro obžalovaného zpracovávána daňová příznání a účetnictví, podle názoru svědka zcela řádně a v souladu se zákonem o účetnictví. O dlužích obžalovaného svědek nevěděl a obžalovaný po svědkovi půjčku nechtěl. Co se týče zkušebního provozu pivovaru ve Zlíně, pak v rámci zkušebního provozu pivovar nebyl ziskový, ale tato skutečnost byla zapříčiněna vysokými odpisy za technologie. Bez těchto odpisů by zlínský pivovar obžalovaného byl ziskový. Svědek následně v rámci příslibu u hlavního líčení soudu zaslal veškeré účetnictví, které měl k dispozici.
14. **Svědék M. M.** (č. l. 4502-4503) ve své výpovědi uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení. Potvrdil, že se s obžalovaným zná, byl jedním z hlavních sponzorů vsetínského hokeje. Ví také o jeho problémech, že přišel o mnoho peněz, které vydělal při svých angažmá v zámoří i ve Vsetíně. Někdy v průběhu roku 2013 mu chtěl pomoci tím, že by odkoupil nějaké jeho nemovitosti, což by mu narovnilo cash-flow vůči dodavatelům a umožnilo dokončit některé jeho projekty. Nejprve to byl jeho byt v Čeladné, který chtěl odkoupit za cenu kolem 4.000.000 Kč. Druhou nemovitostí byl kompletně zařízený pivovar ve Zlíně, v tomto případě chtěl se svými známými utvořit konsorcium, v němž by každý přispěl 5.000.000 Kč, kupní cena tohoto pivovaru byla okolo 30.000.000 Kč. I v tomto případě mu byla předložena dokumentace, včetně nabývacích dokladů a znaleckých posudků. Společně s ním se měli projektu účastnit O. Š., V. V., P. B. a další dvě osoby, na které si již nevzpomíná. Cena nemovitostí se jim zdála příznivá, proto je chtěli koupit a pivovar dále provozovat. K celé transakci nakonec nedošlo, protože obžalovaný spadl do insolvenčního řízení a nemovitosti již nebylo možno odkoupit. O pivovar se nadále zajímal, insolvenční správce jim však neumožnil zúčastnit se jeho dražby.

7/2017

Konečná cena z dražby 7.700.000 mil. Kč se mu zdá velmi nízká, chtěli za něj dát čtyřnásobek. Nyní už o pivovar nemají zájem, nejednají ani s obžalovaným, ani s insolvenčním správcem. Pokud jde o byt v Čeladné, veškerá jednání s obžalovaným probíhala v rovině ústní, listiny by se sepisovaly až v okamžiku jeho prodeje. O zástavním právu k tomuto bytu nevěděl, je však přesvědčen, že by bylo vyřešeno po sepsání kupní smlouvy a uhrazení kupní ceny. Podle tohoto svědka je obžalovaný dobrý člověk, bývalý vynikající sportovec, ale špatný podnikatel a obchodník. Všechny jeho peníze skončily u lidí, kteří mu v podnikání radili.

15. Svědek dále k dotazům u hlavního líčení uvedl, že s obžalovaným on a jeho společníci, a to pan Š., B., V. (bývalý hokejista), na další si již nevzpomene, ale bylo jich celkem šest, dojednávali odkup majetku obžalovaného – pivovaru ve Zlíně za částku 30.000.000 Kč. Na dostavbu bylo třeba doinvestovat přibližně 2 – 3 miliony, následně by pivovar byl v provozu s velmi dobrým výnosem. Akce se zastavila, protože obžalovaný spadl do insolvenčního řízení a nemohl nakládat s majetkem. Pro svědka byl následně pivovar nepochopitelně prodán za částku okolo 7 milionů korun. Koho napadlo pivovar koupit, svědek neví, jemu tuto možnost sdělil B.. Určitý zájem na koupi pivovaru v dražbě byl, ale s ohledem na jednání insolvenčního správce to nebylo možné. Zda se někdo ze společníků angažoval v insolvenčním řízení, svědek neví.
16. **Svědka M. B.** mladší ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 4501) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení. Uvedl, že s obžalovaným se zná přes 13 let, poznali se při své sportovní činnosti. Někdy v polovině roku 2013 ho oslovil se žádostí o půjčení finančních prostředků na dostavbu pivovaru ve Zlíně, potřeboval 2.000.000 Kč. O jeho podnikání nic nevěděl, jeho ekonomickou situaci neznal, s půjčkou souhlasil kvůli jejich známosti. Dne 29. 6. 2013 byla sepsána písemná smlouva, v níž bylo sjednáno datum splatnosti ke dni 30. 6. 2015 a 10 % úrok. Částku 2.000.000 Kč obžalovanému převedl ze svého účtu ve dvou platbách dne 2. 7. 2014, jednalo se o výtěžky z podnikatelské činnosti. K datu splatnosti mu obžalovaný půjčku nevrátil a nesplatil mu žádný úrok. Následně z veřejně dostupných zdrojů zjistil, že se dostal do finanční tísně a že vůči němu bylo zahájeno insolvenční řízení. Protože se v té době pohyboval převážně v zahraničí, k vyřízení této záležitosti vystavil plnou moc svému otci M. B. a ten pak také jeho pohledávku přihlásil. Neví nic o tom, že by jeho pohledávka byla v rámci insolvenčního řízení jakkoliv zpochybnována, nakonec ji však prodal společnosti XXXXX, za částku 1.000.000 Kč. Peníze z půjčky mu chybí, jednáním obžalovaného se cítí poškozen. Před poskytnutím půjčky nevěděl o jeho dřívějších nesplacených závazcích a ztrátových investicích, obžalovaný neuváděl, že by z důvodu své tíživé finanční situace nebyl schopen termín splatnosti půjčky dodržet. Svědkovi rovněž není známo, že by obžalovaný prováděl kroky k prodeji některé ze svých nemovitostí, aby z výtěžku mohl své závazky uspokojit.
17. U hlavního líčení k dotazům dále uváděl, že obžalovaný před půjčkou nehovořil o své finanční situaci, jenom konstatoval nedostatek hotovosti. Do počátku insolvenčního řízení se jej svědek nesnažil kontaktovat; ve věci dluhu pak udělil svému otci plnou moc. O podnikatelských aktivitách obžalovaného nic bližšího nevěděl. Bylo mu řečeno o nutnosti zprovoznit pivovar ve Zlíně.
18. **Svědka V.V.** (č. l. 471-474) uvedl, že na stavbě budovy v Holešově pracoval nejprve na základě kontaktu s panem F. pro firmu XXXXX v roce 2011 a hrubá stavba byla postavena někdy koncem prosince 2011. Za tuto práci pak nedostal řádně od společnosti XXXXX zaplacen, ale vyhrál soudní spor týkající se plateb. Již v této době na stavbě viděl na kontrolách obžalovaného R. Č.. V roce 2012 se s obžalovaným v rámci zprostředkování přes H. domluvili na pokračování stavebních prací ze strany svědka, který pracoval jako OSVČ. Jednalo se o sádkartonové práce a jiné drobné stavební práce, které prováděl od listopadu 2012 a v prosinci 2012, kdy práce byly odsouhlaseny. Práce chtěl svědek předat H. k odsouhlasení a

7/2017

H. se do Holešova nikdy nedostavil v tomto období. Následně proto začal jezdit svědek za investorem obžalovaným Č. a přes sekretářku mu předal faktury, kdy k předání došlo v první polovině roku 2013. Nedošlo však k proplacení faktur, přestože práce byly řádně provedeny a objednávka byla odsouhlasena i od H.. Nebyly tak uhrazeny práce za listopad a prosinec 2012 v celkové výši 32.679 Kč. Svědek uvedl, že obžalovaný nikdy nezmiňoval svojí tíživou finanční situaci a s ohledem na minulost obžalovaného svědek předpokládal jeho solventnost. V rámci neplacení faktur nebylo jednání o prodloužení splatnosti a svědek ani neví o prodeji případných nemovitostí obžalovaného, aby mohl uhradit své pohledávky. V předcházejícím období za práce obžalovaný uhradil přibližně 100.000 Kč, a to koncem roku 2012. Částka, se kterou se svědek připojil k adheznímu řízení, je částkou, která nebyla uhrazena.

19. **Svědék P. S.** (č. l. 644-648) uvedl, že prostřednictvím svého kamaráda byl kontaktován v druhé polovině roku 2012 V. H. ohledně stavebních prací v budově pivovaru ve Zlíně a na následné schůzce za osobní účasti obžalovaného Č. a Z. H. jako stavebního dozoru byla domluvena spolupráce. Při této schůzce byl rovněž přítomen poškozený Š. a poškozený Š. a bylo sděleno, že předcházející dodavatel měl nějakým způsobem obžalovaného Č. podvést. Stavební práce v pivovaru začal svědek jako OSVČ provádět k datu 21. 10. 2012 a tyto práce z roku 2012 byly řádně uhrazeny. Následně byly prováděny práce v oboru elektro-vodo-topo a další práce svědek počal provádět v únoru 2013. Po dokončení pak vyhotovil fakturu dne 24. 4. 2013 na částku 206.286 Kč, ze které bylo zapláceno 50.000 Kč, dále fakturu ze dne 22. 5. 2013 na částku 7.234 Kč a fakturu z 22. 6. 2013 na částku 322.312 Kč. Poslední faktura ze dne 27. 9. 2013 byla na částku 27.840 Kč. Jednalo se vždy o provedení prací a materiál, který byl řádně dodán a práce řádně provedeny. Při neplacení faktur obžalovaný i stavební dozor H. prosili, aby byly další práce provedeny, že veškeré finanční závazky budou ze strany obžalovaného uhrazeny. Začátkem roku 2014 pak na setkání s obžalovaným, které se zúčastnili i poškození Š., Š. a D., bylo přislíbeno ze strany obžalovaného postupné splácení finančních pohledávek. Později byl podán návrh na insolvenční řízení R. Č. a poškozený se přihlásil se svojí pohledávkou ve výši 513.672 Kč. Následně bylo svědkovi nabídnuto odkoupení pohledávky a svědek prodal pohledávku za částku 151.000 Kč. Svědek zdůraznil, že pokud by věděl o finančních problémech obžalovaného, které mu nebyly sděleny, pak by práce neprováděl. Veškeré dodávky byly řádně odsouhlaseny od H. a i ze strany obžalovaného byly dodávky odsouhlaseny. I v průběhu neplacení faktur obžalovaný sám, případně prostřednictvím H. sliboval zaplacení pohledávek. Celkově tak poškozenému vznikla jednáním obžalovaného škoda ve výši 362.672 Kč, a to po odečtení částky, kterou obdržel za zaplacení prodané pohledávky. Výpověď svědka je pak potvrzována listinnými důkazy, především fakturami, smlouvami, připojením se k insolvenčnímu řízení apod.
20. **Svědék I. K.** ve své výpovědi v přípravném řízení, která u hlavního líčení byla se souhlasem procesních stran čtena, uvedl okolnosti týkající se dodávek činností pro obžalovaného, který v době uzavírání smluv se nezmínil o nedostatku finanční hotovosti, případně nemožnosti zaplatit své závazky v době, jak bylo dohodnuto. Obžalovaný podle svědka nečinil ani následně žádné kroky, které by směřovaly k uhrazení jeho závazků.
21. **Svědék Z. G.** (č. l. 953-959) ve své výpovědi uvedl, že dne 29. 3. 2013 uzavřel za přítomnosti své manželky T. G. a asistentky obžalovaného R. Č. paní H. s R. Č. smlouvu o nájmu nebytových prostor v objektu Prostějov, XXXXX, za účelem provozu Sanatoria pro pacienty s Alzheimerovou chorobou a jinými typy demencí a provozování restaurace se smluvním vztahem na dobu nejméně pěti let. Současně na účet obžalovaného uhradil částku 401.640 Kč, přičemž ze strany realitního makléře i ze strany obžalovaného R. Č. bylo svědkovi sděleno, že objekt je ihned připraven pro provoz, tak jak bylo inzerováno. Následně po převzetí prostor nájmu zde učinil drobné úpravy v hodnotě 61.172 Kč a současně vyřizoval formalities pro

7/2017

zahájení provozu. V této fázi, tedy v květnu-červnu roku 2013, byl kontaktován ze strany Hasičského záchranného sboru v Prostějově, kde mu bylo řečeno, že na objekt je vydáno platné rozhodnutí se zákazem užívání stavby v rámci Rozhodnutí Městského úřadu v Prostějově, č. j. PVMU 115116/2009, které nabylo právní moci dne 30. 9. 2009. O rozhodnutí informoval obžalovaného, který byl nejprve rozezlen, že takové Rozhodnutí získal, následně sdělil svoji údajnou neznalost o tomto rozhodnutí a svědek odstoupil, s ohledem na nemožnost provozu, od smlouvy. Následovala jednání o finančním vyrovnání. Obžalovaný z finančních prostředků vrátil jen částku 100.000 Kč. Následně bylo vyhlášeno insolvenční řízení a svědek se s částkou 362.812 Kč přihlásil do insolvenčního řízení, tedy se zbývajícím částkou, včetně prostředků, které vložil do objektu. Následně v rámci nabídky prodal svoji pohledávku firmě XXXXX, za 80 % výše pohledávky a jednáním obžalovaného byl tak poškozen ve výši 121.000 Kč. Svědek současně předal smlouvu o rezervaci nájmu bytové jednotky z 8. 3. 2013, kde mimo jiné v rámci povinností smluvních stran se pronajímatel zavázal umožnit nájemci řádný výkon jeho práv v souladu se smlouvou; dále rozhodnutí o zákazu užívání stavby (č. l. 986-987), faktury za uhrazené stavební úpravy, případně pokladní doklady za nákup materiálu.

22. **Svědék O. K.** (č. l. 1124-1126) uvedl, že prostřednictvím obchodního partnera byl kontaktován na obžalovaného R. Č. a v červnu 2013 firma svědka XXXXX, uzavřela smlouvu na dodávku chladicí techniky pro pivovar ve Zlíně ve vlastnictví obžalovaného. Před započítím prací byla uhrazena záloha ve výši 100.000 Kč, následně byly zahájeny montážní práce a po ukončení prací a převzetí ze strany odběratele byla vyhotovena faktura ve výši 207.473 Kč. Faktura nebyla uhrazena a na urgence bylo odpovídáno a slibováno brzké uhrazení faktury, k čemuž však nikdy nedošlo. Posléze byl svědek kontaktován společností XXXXX, která nabídla odkoupení pohledávky, a v dubnu 2016 společnost odkoupila pohledávku za 80.000 Kč. Svědek zdůraznil absenci jakýchkoliv informací o špatné finanční situaci obžalovaného R. Č., kdy v případě sdělení této informace by nedošlo ke spolupráci a dodání daných prací a technologií. Svědek současně v přípravném řízení dodal listinné důkazy, a to objednávku, montážní listy a fakturu ze dne 3. 12. 2013 (č. l. 1142-1143).
23. Na žádost obhajoby byl u hlavního líčení vyslechnut **svědek P. B.** (č. l. 4538-4540). Svědek se podle své výpovědi s obžalovaným zná přibližně 15 – 20 let. V roce 2013 začal obžalovanému vypomáhat v rámci jeho podnikání a byl seznámen s jeho ekonomickou situací. Začal shánět investory. Domluvil přes zvláštní insolvenční správkyň z Prahy zpracování návrhu na reorganizaci a pomáhal jednat s některými věřiteli. Současně projednával s investory možnost vstupu do pivovaru ve Zlíně a odprodeje apartmánu v Čeladné, dále využití nemovitosti v Prostějově. Bohužel s odstupem svědkovi obžalovaný přinesl směnky podepsané H., který mu sliboval vyplacení, což však nebylo uskutečněno. Soudu pak svědek předal kopie směnek v celkové hodnotě 22.000.000 Kč. Směnky kryly půjčku, která byla poskytnuta svědkem Č. ve výši 7.000.000 Kč, a 15.000.000 Kč zapůjčil přímo obžalovaný. Insolvenční řízení vůči H. probíhalo od roku 2011, takže směnky se svědkovi dostaly do rukou pozdě. Svědek se blíže vyjadřoval k pivovaru ve Zlíně, kde celkem šest podílníků, včetně svědka, chtěli vstoupit majetkově do případné akciové společnosti, kde chtěli obžalovanému nechat 10 – 15 % akcií a obžalovanému za nemovitost nabízeli přibližně 33.000.000 Kč, což by v té době mělo stačit na pokrytí veškerých dluhů, kdy nesplacený úvěr byl 14.000.000 Kč, 10.000.000 Kč nainvestoval pan Š. s panem V., 2.000.000 Kč svědek B. a 2.000.000 Kč bylo nutno na dostavbu a kolaudaci. Byla zpracována ekonomická analýza, podle které by byl roční výnos pivovaru přibližně 5.000.000 Kč, což by garantovalo investorům zhodnocení ve výši 10 % z jejich vkladu. Již v době zkušebního provozu byl pivovar ve finančně kladných číslech. K obchodu nedošlo z důvodu podání insolvenčního návrhu na obžalovaného, protože obžalovaný pak nemohl disponovat s majetkem. Svědek jednal s věřiteli, navrhoval zpětvzetí návrhu na insolvenční

7/2017

řízení, ale soud tento návrh neakceptoval s tím, že věřitelé mají být uspokojeni bez zastavení insolvenčního řízení. Podle názoru svědka insolvenční řízení bylo zahájeno mimo jiné z důvodu fámy o údajných finančních prostředcích, které má obžalovaný v Americe. Sám byl přítomen hovoru mezi obžalovaným a svědkem Š., který jej žádal, aby vytáhl peníze z Ameriky a zaplatil. Podle názoru svědka B. tak insolvenční návrh i trestní oznámení bylo jen určitým druhem nátlaku na převedení peněz z Ameriky, které však obžalovaný žádné neměl. Svědek s kolegyní H. v rámci insolvenčního řízení požádal o umožnění dalšího fungování pivovaru, což bylo zamítnuto, neboť obžalovaný neuvedl veškerý majetek; jednalo se o tzv. drobnosti, kdy obžalovaný zapomněl uvést nějakou garáž, kde měl spoluvlastnický podíl a dále spoluvlastnický podíl na pozemky v Topolné; obojí s minimální hodnotou. Bohužel právní nárok na reorganizaci neměl, neboť obžalovaný nezaměstnával žádné zaměstnance a podnikal jako fyzická osoba. K dotazu hlavních důvodů špatné finanční situace obžalovaného svědek uvedl nezkušenost obžalovaného v podnikání. Obžalovaný se obklopil lidmi, kteří jej vmanipulovali do 3 – 4 projektů najednou. Při vyhlášení insolvence obžalovaný dlužil jen přibližně 5 % majetku a stačilo realizovat vklad pivovaru do akciové společnosti, čímž by se vyplatil úvěr u Komerční banky ve výši 14.000.000 Kč, slovenský investor Š. a B. by dostali podíly na pivovaru a převzali projekt na ostrově Brač. Současně sám svědek vyplatil závazky u finančního úřadu, za energie, pokuty na městském úřadu a byly vykoupeny i pohledávky. Svědek také poukazoval na problematiku insolvenčního řízení a prodeje pivovaru, který byl prodáván za velmi podezřelých okolností a nízké ceny. K dotazu státního zástupce dále svědek uvedl, že poprvé se částečně seznámil s finanční situací obžalovaného v roce 2011, kdy zapůjčil obžalovanému částku 1.800.000 Kč, za což chtěl získat od obžalovaného firmu XXXXX, která obchodovala s vínem. Podle svědka byl obžalovaný manipulován ze strany dalších osob, ta to např. architektka D., který projektoval přestavbu nemovitosti v Holešově a musel vědět, že tento projekt je od počátku ztrátový. Dále poukazoval na svědka K., který v době, kdy stavěl pro obžalovaného, si ještě od něj půjčoval finanční prostředky. Svědek označil svůj vztah k obžalovanému za přátelský a činnost ve prospěch obžalovaného prováděl bez nároku na finanční odměnu.

24. **Svědka D. B.** ve své výpovědi uvedl, že v rámci koupě bytu v domě v Holešově nejprve jednal s panem F., následně smlouvu o smlouvě budoucí uzavřel někdy v létě roku 2011 s obžalovaným R. Č. za přítomnosti pana K., který měl na starost výstavbu bytů. Byly sjednány zálohy, které svědek řádně hradil v celkové výši okolo 2.700.000 Kč, a stavba měla být hotová počátkem roku 2012. V prosinci 2011 se stavba začala zpomalovat, v létě 2012 došlo k jednání s obžalovaným, který přislíbil pokračování výstavby bytů, což však přes upomínky nebylo realizováno. V roce 2013 se svědek dozvěděl o insolvenční situaci, ke které se přihlásil během insolvenčního řízení, následně svoji pohledávku prodal přibližně za částku 2.000.000 Kč. Pokud by věděl svědek o problematice výstavby, nikdy by smlouvu neuzavřel. V době problémů s výstavbou bytu komunikoval i se svědkyní H., která se jej snažila uchlácholit. Samotné finanční prostředky byly v rámci úvěru u XXXXX, která měla zástavu na byt. Uzavřená smlouva byla včetně rozhodčí doložky, takže svědek se nemohl obrátit na řízení ve věcech občanskoprávních.
25. **Svědka P. Š.** (č. l. 4541) u hlavního líčení vypovídal shodně jako v přípravném řízení. Vypověděl, že o půjčku byl obžalovaným požádán v průběhu května 2013, znali se od mládí, byli sousedé na XXXXX ve Zlíně. Přesně si již nevzpomíná, na co peníze potřeboval, pravděpodobně na své podnikatelské aktivity. Částku ve výši 2,5 mil. Kč mu postupně předal v hotovosti, bylo to snad během jednoho týdne, smlouva sepsána nebyla. Muselo to být kolem dne 5. 6. 2013, neboť k tomuto datu mu obžalovaný vystavil směnku jako zajištění této půjčky, splatnost byla dohodnuta k datu 31. 3. 2014. Půjčené prostředky pocházely z jeho podnikatelské činnosti. Bylo také dohodnuto, že mu obžalovaný vrátí jen tuto částku, na úrocích se nedomlouvali. Zhruba v tomto období ho pak požádal o další půjčku, v tomto případě

7/2017

požadoval částku 200.000 Kč. Ani v tomto případě si svědek nevzpomíná, na co obžalovaný tyto peníze potřeboval. Peníze mu předal v hotovosti, smlouva opět sepsána nebyla, dne 5. 6. 2013 mu však obžalovaný vystavil směnku splatnou k datu 5. 9. 2013. K datu splatnosti mu žádná z těchto půjček vrácena nebyla. Určitě obžalovaného vyzýval k vrácení peněz, už si však nevzpomíná, co obžalovaný uváděl ke svému prodlení. Před poskytnutím půjček mu nebylo známo, že by měl obžalovaný nějaké finanční problémy, on sám se k tomu nevyjadřoval. Nevěděl o jeho dřívějších nesplacených závazcích a ztrátových investicích. Svoje pohledávky vůči obžalovanému prodal dne 22. 1. 2016 společnosti XXXXX, celkem za částku 860.000 Kč, a tím považuje celou záležitost za skončenou. Necítí se podveden, podniká asi 5 let a ví, že jednou je člověk dole a jednou nahoře.

26. U hlavního líčení dále dodal, že obžalovaný mu přislíbil uhrazení dluhu v rámci provozu pivovaru, která měl být ziskový. Dále byla domluvena varianta na převod nebo zakoupení apartmánu obžalovaného v Čeladné. Jednáním obžalovaného se necítí být podveden; svědek zdůraznil své překvapení vyvolané prodejem pivovaru za velmi nízkou částku ve výši 7.000.000 Kč. K dotazu svědek uvedl, že obžalovaný nikdy nehovořil o převodu peněz z Ameriky. S obžalovaným se zná od mládí a peníze zapůjčil na zprovoznění pivovaru.
27. **Svědék E. S.** ve své výpovědi (č. l. 4541-4542) uvedl, že s obžalovaným jakožto jednatelem společnosti XXXXX uzavřel smlouvu na dodání gastronomického vybavení pivovaru s cenou ve výši 1.620.000 Kč. Byla uhrazena záloha ve výši 700.000 Kč, následně ve výši 300.000 Kč. Posléze byla snížena cena za dodávky a obžalovaný zůstal dlužit částku ve výši 250.000 Kč. Byly zasílány upomínky, následně obžalovaný při osobním jednání vyplatil zálohu 500.000 Kč a podepsal směnku. S obžalovaným se před uzavřením smlouvy nebavil o finanční situaci. Svědek s obžalovaným nikdy neměl problémy a podle jeho názoru se každý občas dostane do špatné situace, pokud se dělají větší stavby. Svědek svoji pohledávku neprodal a právní náležitosti zařizuje jeho právní zástupce. Podle svědka mu bylo vyplaceno 90 % pohledávky a nezaplacení 10 % je v podnikání běžné.
28. **Svědék B. K.** ve své výpovědi (č. l. 4542) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení. Potvrdil, že mu byla udělena generální plná moc společností XXXXX, k jejímu zastupování při výstavbě nemovitosti v Holešově. Popsal účast společnosti na výběrovém řízení a její činnost prováděnou na základě smlouvy o dílo ze dne 1. 3. 2011. Rekonstrukci nemovitosti se jim nepodařilo dokončit ve stanoveném termínu, tzn. do 31. 1. 2012, protože někteří z jejich subdodavatelů nedokončili dílo řádně a včas. Po několika jednáních obžalovaný sám smlouvu o dílo vypověděl, stavba mu byla předána, čehož se zúčastnil i pan H., který ji měl dále organizovat. Protože dílo nebylo dokončeno, nebyla ani uhrazena dohodnutá částka ve výši 30.000.000 Kč, podle svědka však obžalovaný měl na to, aby ji uhradil. Svědek potvrdil i to, že mu obžalovaný poskytl půjčku ve výši 1.500.000 Kč. Na podrobnosti už si nepamatuje, půjčka mu však byla poskytnuta před zahájením stavby a v celé výši ji obžalovanému vrátil. Po dobu existence smluvního vztahu mezi obžalovaným a XXXXX, nezaznamenal, že by byl obžalovaný v prodlení s placením faktur.
29. U hlavního líčení svědek k dotazům uvedl, že v současné době je proti němu vedeno trestní řízení u Okresního soudu v Kroměříži související se stavbou v Holešově pro obžalovaného. Svědek si nepamatuje, jakou měl způsobit škodu. Svědek zajišťoval stavbu v Holešově i pomocí subdodavatelů. Někteří se neoprávněně domáhali zaplacení faktur, ač dílo nebylo předáno v náležité kvalitě. V této souvislosti poukazoval na poškozeného V. a poškozeného S., kdy částky byly přibližně v desítitisících. Na nemovitost v Holešově podle svědka obžalovaný proinvestoval částku ve výši přibližně 25 – 28 milionů Kč.

7/2017

30. **Svědék P. M.** ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 4542-4543) uvedl, že v roce 2012 pro obžalovaného prováděl stavební práce na pivovaru ve Zlíně a v roce 2013 na stavbě bytového domu v Holešově. Celkem obžalovaný nezaplatil za dodávky přibližně 300.000 Kč, a jak se svědek dozvěděl, byly problémy s placením i u ostatních dodavatelů. Před uzavíráním smluv obžalovaný, případně paní H., svědkovi nesdělili jakékoliv finanční problémy. Po splatnosti faktur svědek bezvýsledně urgoval zaplacení pohledávky. Práce byly dodány řádně a převzal je stavební dozor H.. Následně svědek pohledávku prodal za částku 60.000 Kč. K dotazu, zda se obžalovaný vyjadřoval o dodání peněz z Ameriky, svědek uvedl, že již neví, zda o tom hovořil obžalovaný, případně jiná osoba. Hovořilo se o tom na stavbě. Kdo s tím přišel, si svědek nepamatuje.
31. **Svědék M. Š.** (č. l. 4543) ve své výpovědi uváděl skutečnosti shodně jako v přípravném řízení. Ve své výpovědi (č. l. 271-273) uvedl, že v době rozhodné pracoval jako provozní ředitel ve firmě XXXXX a v polovině roku 2012 mu bylo oznámeno B. K., jednatelem společnosti MS electric s.r.o., zájem R. Č. o spolupráci při výstavbě bytového domu v Holešově a polyfunkčního domu ve Zlíně na ulici XXXXX. Následně byl ze strany obžalovaného kontaktován, byla provedena cenová kalkulace prací ze strany firmy svědka a firma svědka na těchto stavbách začala provádět elektromontážní práce. Vždy ke konci měsíce byl vystaven předávací protokol včetně soupisu prací, který byl odsouhlasen buď Z. H., který Č. zastupoval, nebo přímo obžalovaným a na základě odsouhlasení byly vystavovány faktury, které byly předávány buď H., nebo obžalovanému, příp. paní H., která byla pověřena převzetím faktur. Pro obžalovaného firma pracovala od poloviny roku 2012 do poloviny roku 2013 a do dubna 2013 byly faktury řádně hrazeny. Od dubna 2013 do května 2013 pak faktury v hodnotě 418.297 Kč nebyly uhrazeny a obžalovaný uváděl na dotaz, že má finanční problémy a později tyto faktury se bude snažit uhradit, což se však nestalo. V daném období pro obžalovaného firma také prováděla práce na nemovitosti v Prostějově, kde práce byly uhrazeny. Z nezaplacených faktur přibližně po půl roce obžalovaný zaplatil jen částku 12.000 Kč. Následně se firma připojila k insolvenčnímu řízení vůči obžalovanému, později bylo nabídnuto odkoupení pohledávky, a to K. E. za společnost XXXXX a pohledávku nakonec společnost prodala za sumu, na jejíž výši si již svědek přesně nepamatuje. Společnost se nepřipojila s nárokem na náhradu škody. Podle svědka obžalovaný v rámci spolupráce nikdy neuváděl své finanční problémy, a to ani prostřednictvím svých spolupracovníků Z. H. a V. H.. Pokud by svědek věděl o ohrožení platby faktur, pak by práce neprováděl. Veškeré práce, které byly fakturovány, byly řádně provedeny a na stavbách pracovali i další právnické osoby, které jsou vesměs uvedeny ve výrokové části tohoto rozsudku. Svědkovi není známo, že by obžalovaný prováděl konkrétní kroky k prodeji svých nemovitostí, aby uspokojil své závazky.
32. K dotazům svědek dále uváděl, že po nezaplacení pohledávky se bavil s obžalovaným, který přislíbil zaplacení poté, co bude provedeno přeúčtování. Svědek pro obžalovaného prováděl více dodávek. Prvotní byly řádně hrazeny, neuhrazené zůstaly až poslední. Svědek na obžalovaného nepodával žalobu v rámci občanskoprávního řízení, neboť obžalovanému věřil.
33. **Svědék J. T.** ve své výpovědi (č. l. 4543-4544) uváděl skutečnosti shodně jako v přípravném řízení, kdy uvedl (č. l. 457-459), že v době rozhodné pracoval jako OSVČ v oboru truhlářství. Počátkem roku 2013 se s obžalovaným R. Č. svědek domluvil na renovaci vstupních vrat do budovy v Benešově. Svědkovi byla uhrazena záloha 10.000 Kč dne 28. 2. 2013, následně byla vrata zrenovována a namontována, kdy obžalovaný odsouhlasil kvalitu a dodávku zrenovovaných vrat. Proto svědek dne 2. 5. 2013 vystavil fakturu na částku 23.000 Kč, splatnou do 16. 5. 2013. Faktura byla obžalovanému doručena, ale nebyla uhrazena, proto svědek obžalovanému volal, nejprve se vymlouval, následně si telefonní číslo změnil. Svědkovi tak

7/2017

doposud částka nebyla uhrazena. Pokud by svědek věděl o finančních problémech obžalovaného, pak by cenu provedení prací nedomlouval a svědek byl naopak ubezpečován, že obžalovaný peníze má. Pokud se týče faktury, pak finanční částka je vyjádřením skutečně odvedených prací. Následně svědek H. se svědkem domlouval provedení dalších prací, ale k dalšímu jednání nedošlo s ohledem na neproplacení dané faktury.

34. K dotazům svědek uváděl, že obžalovaný sliboval uhrazení závazků po zajištění finančních prostředků. K insolvenčnímu řízení se svědek nepřipojil. Celé dílo řádně dodal a obžalovaný k dílu neměl žádné námitky.
35. **Svědék J. M.** (č. l. 493-499) ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 4544) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení, kdy uvedl, že je oprávněný zástupce a ředitel společnosti XXXXX, který je nástupnickým subjektem po společnosti XXXXX Společnost v roce 2011 vyhrála výběrové řízení na zakázku pro obžalovaného Č., kdy se jednalo o objednávku na hliníkové požární dveře. Firma si asi v předcházejícím období bonitu klienta prověřovala, a kdyby byla informována nebo věděla o problematice finanční situaci, pak by zakázku neprováděla. Zakázka byla reálně provedena, nebyla uhrazena částka 18.000 Kč a pohledávka byla následně prodána, proto se společnost k adheznímu řízení nepřipojila. V souvislosti svědka, který nemá bližší informace o samotném skutku, soud poukazuje na listinné důkazy, v rámci kterých bylo zjištěno soudem, že dne 22. 11. 2012 firma XXXXX dostala objednávku od obžalovaného na hliníkové požární dveře v ceně 180.000 Kč, včetně montáží. První faktura ve výši 140.000 Kč byla společností uhrazena dne 8. 1. 2013, druhá faktura byla vystavena na částku 40.000 Kč a z této částky bylo uhrazeno jen 22.000 Kč dne 4. 4. 2013 a zbylých 18.000 Kč již uhrazeny nebyly.
36. K dotazům u hlavního líčení dále uvedl, že v rámci dodávek zde mohly být drobné vady a nedodělky, které však byly vždy odstraněny. S obžalovaným sám svědek nikdy nejednal, takže nezná důvod jeho finančních problémů. Pohledávku ve výši 20.000 Kč následně prodal za částku 10.000 Kč, což není částka nikterak vysoká a může být v této výši domluvena sleva na dodávku. V předcházející době byla obžalovaným uhrazena dodávka ve výši přibližně 270.000 Kč, takže se jednalo o velmi malou ztrátu pro společnost.
37. **Svědék I. B.** (č. l. 572-574) ve své výpovědi uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení, kdy uvedl, že je právníkem společnosti XXXXX, která na základě rámcové kupní smlouvy ze 4. 12. 2012, kterou podepsal osobně obžalovaný Č., dodala zboží na základě faktury z 19. 4. 2013 na celkovou částku 52.000 Kč včetně DPH. Z této částky byla 15. 7. 2013 zaplacená částka 3.533 Kč, 20. 8. 2013 5.000 Kč a 27. 11. 2013 20.000 Kč. Svědek telefonicky vyzval obžalovaného k zaplacení dluhu a ze strany obžalovaného pohledávka nikdy nebyla zpochybněna. K uhrazení dlužné částky nedošlo, protože 25. 11. 2013 bylo zahájeno insolvenční řízení za dlužníkem R. Č.. 14. 7. 2014 se firma přihlásila do insolvenčního řízení a pohledávka byla v plné výši uznána. V průběhu listopadu 2015 byla firma oslovena V. M. s návrhem na odkup pohledávky ve výši 29.132 Kč jakožto jistinu a příslušenství za nabídnutou cenu 7.283 Kč a 30. 11. 2015 byla uzavřena smlouva o postoupení pohledávky a částka byla vyplacena v hotovosti. Dále se již společnost o pohledávku nezajímala a společnost se nepřipojuje v trestním řízení. Pokud by společnost věděla o jakýchkoliv finančních problémech obžalovaného Č., tak by obžalovanému zboží nedodávala.
38. K dotazům svědek dále sdělil, že nikdy nejednal s obžalovaným, takže důvody nezaplacení nezná. Pohledávku následně firma prodala M., takže obžalovaný firmě ničeho nedluží.

7/2017

39. **Svědék B. H.** (č. l. 591-599) ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 4545) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení, kdy uvedl, že je podnikovým právníkem poškozené společnosti XXXXX a ve věci byl činný od podání civilní žaloby a následně v insolvenčním řízení. K samotnému skutku uvedl, že v roce 2012 si obžalovaný objednal u společnosti zámkovou dlažbu prostřednictvím paní H., které zaslala poptávku mailem. Následně byla dlažba zaslána a obžalovanému byly poslány i 2 faktury, v rámci kterých měl uhradit částku 191.151 Kč, tedy hodnotu objednaného zboží. V době objednávky poškozená organizace nevěděla, nebyla nikým upozorněna o finančních potížích obžalovaného a v případě vědomí této skutečnosti by zboží nedodala. Později v době insolvenčního řízení společnost pohledávku prodala za částku 95.575,50 Kč, tedy za 50 % hodnoty. Se zbytkem se tak společnost připojuje k adheznímu řízení. S ohledem na absenci časových údajů ve výpovědi svědka, soud uvede nejdůležitější listinné důkazy v této věci, a to mailovou komunikaci (viz č. l. 616-618), ze které je zřejmá jednoznačná vůle obžalovaného nakoupit danou dlažbu, dále objednávka ze dne 12. 5. 2013 (č. l. 623), výdejka (č. l. 624) ze dne 11. 6. 2013 a faktury vydané společností XXXXX s datem vydání 27. 6. 2013 na částku 132.190 Kč a 22. 7. 2013 na částku 57.961 Kč se splatností v září a v říjnu 2013. Svědek dále uvedl, že pohledávku za obžalovaným prodali za 50 % hodnoty firmě XXXXX.
40. **Svědék K. M.** u hlavního líčení (č. l. 4563-4564) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení. Uvedl (č. l. 833-835), že v období od roku 2007 do 30. 11. 2015 byl zaměstnán ve společnosti XXXXX, která dodávala stavební materiál na stavby obžalovaného Č.. Nejprve se jednalo o stavbu v Holešově, kterou prováděla společnost XXXXX, za kterou jednal K., F. a na práce dohlížel H.. Celkově byl dovezen materiál v hodnotě 1 – 1,5 milionu Kč a faktury vesměs byly uhrazeny obžalovaným Č. po splatnosti a výzvách pod pohružkou nedodání dalšího materiálu. Poslední faktury nebyly uhrazeny vůbec. Materiál byl reálně dodán, důvody neplacení faktur svědek nezná. Jak plyne z vyjádření společnosti Cemix (č. l. 842), celková výše pohledávky v rámci jistiny činí 308.643 Kč, po započtení úroků z prodlení a smluvní pokuty 328.874 Kč. Dále byly orgánům činným v přípravném řízení předány faktury, a to faktura č. 310027296 z 14. 8. 2013 na částku 256.859 Kč a faktura č. 3100335006 z 30. 9. 2013 na částku 57.441 Kč, které nebyly plně zaplacený. Pro celkovou škodu soud považuje za zásadní uznání závazku a dohodu o zaplacení dluhu ve splátkách (č. l. 866-867) ze 17. 9. 2013, kterou podepsal i obžalovaný R. Č., v rámci které se dlužník zavazuje zaplatit dlužnou částku ve výši 306.179 Kč v rámci měsíčních splátek.
41. Také **svědek V. B.** uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení (č. l. 4564), kdy uvedl (č. l. 1106-1109), že pracuje v oboru autoopravárenství a služby pro obžalovaného R. Č. poskytoval od roku 2010. Obžalovaný vždy služby řádně uhradil, naposledy však obžalovanému opravoval jeho vozidlo značky BMW, následně obžalovaný vozidlo převzal a služby odsouhlasil, proto obžalovanému svědek vystavil fakturu ze dne 29. 5. 2013 na částku 20.375 Kč. Fakturu však obžalovaný neuhradil. Při telefonické urgenci sliboval uhrazení v pozdějším termínu. Následně bylo vůči obžalovanému vedeno insolvenční řízení, ke kterému se svědek přihlásil a na základě nabídky pak pohledávku prodal společnosti XXXXX, v rámci které jednal pan K. E.. Pohledávku prodal za částku 10.000 Kč. O finančních problémech obžalovaného před poskytnutím prací nevěděl a obžalovaný svědkovi svoji špatnou finanční situaci nesdělil. Svědek v přípravném řízení současně předal listinné důkazy, a to fakturu (č. l. 112) a smlouvu o postoupení pohledávky. Dále dodal, že v předcházejícím období obžalovanému opravoval automobil přibližně 2 – 3 roky a vždy bylo řádně hrazeno. Obžalovaný jej neupozornil na možné finanční problémy.
42. **Svědék S. H.** uváděl ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 4564) skutečnosti shodné jako v přípravném řízení, kdy uvedl (č. l. 1167-1170), že počátkem roku 2013 jej telefonicky

7/2017

obžalovaný R. Č. požádal o vymalování domovu důchodců v Holešově. Tyto práce svědek řádně provedl a obžalovaný plně uhradil. Následně byl požádán o provedení malířských prací v nemovitosti v pivovare ve Zlíně, které prováděl společně s M. Š.. Následně práce řádně předal H. a zaslal fakturu za uvedené práce na 53.847 Kč. Faktura ale nebyla uhrazena. Na dotazy obžalovaný uváděl, aby počkal na zaplacení. Následně u obžalovaného bylo vyhlášeno insolvenční řízení a svědek dostal návrh od pana M. na odkoupení pohledávky a pohledávku svědek nakonec prodal za částku 15.000 Kč. Svědek zdůraznil, že nebyl obeznámen se špatnou finanční situací obžalovaného, naopak obžalovaný nejprve sliboval zaplacení a posléze se nechal zapírat. Svědek současně orgánům činným v trestním řízení předal faktury ze dne 22. 7. 2013 na částku 22.680 Kč a ze dne 6. 1. 2014 na částku 31.167 Kč, dále ze dne 2. 5. 2013 na částku 9.460 a ze dne 2. 5. 2013 na částku 13.800 Kč (č. l. 1175-1179).

43. U hlavního líčení k dotazům dále uvedl, že v rámci prací na domě v Holešově bylo vše řádně uhrazeno. Poté následovaly práce na pivovaru a před objednááním nebyli upozorněni na možné finanční problémy obžalovaného. Veškeré práce byly řádně předány; pokud byl nějaký problém, došlo k opravě a následnému předání.
44. **Svědék M. O.** ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 4564) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení, kdy uvedl (č. l. 1086-1089), že pracuje jako OSVČ v oboru truhlář. V měsíci březnu 2013 byl kontaktován H., se kterým se znal, a ten mu jako projektant investora R. Č. nabídl možnost výroby dřevěné terasy v pivovaru ve Zlíně. Svědek odeslal cenovou nabídku H. a tato byla přijata. Samotná podlaha byla montována v průběhu měsíců červen, červenec 2013 a práce byla kontrolována jak H., tak obžalovaným Č.. V červenci 2013 byly práce dokončeny a po odsouhlasení prací svědek vystavil obžalovanému fakturu ve výši 127.379 Kč s datem splatnosti 28. 7. 2013. K tomuto datu ale faktura nebyla proplacena, proto proplacení urgoval a ze strany paní H. bylo svědkovi sděleno, že obžalovaný proplatí fakturu, až bude chtít. Náhodně se svědek dozvěděl o finančních problémech obžalovaného a v průběhu výslechu svědek zdůraznil, že v případě vědomosti o těchto finančních problémech před uzavřením smluvního vztahu by v žádném případě práce pro obžalovaného nedělal. Následně vůči obžalovanému bylo zahájeno insolvenční řízení a v průběhu insolvenčního řízení, ke kterému se svědek připojil, jej kontaktoval pan J., právník společnosti XXXXX, a nabízel odkoupení pohledávky nejprve za 20.000 Kč, následně po domluvě svědek prodal pohledávku za částku 40.000 Kč. Svědek současně v přípravném řízení doložil listinné důkazy, které jsou založeny ve spisovém materiálu, a to objednávku, specifikace a soupis prací k fakturaci včetně předávacího protokolu (č. l. 1097, 1098) a fakturu ze dne 12. 7. 2013 (č. l. 1099).
45. K dotazům u hlavního líčení dále uvedl, že nebyl upozorněn na možné problémy s úhradou faktur. Pohledávku následně prodal z důvodu své špatné rodinné finanční situace.
46. **Svědék M. D.** ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 4564-4565) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení, kdy ve své výpovědi uvedl (č. l. 871-874), že je jednatelem společnosti D., se kterou po kontaktu s H., zastupujícím R. Č., prováděl výstavbu nemovitostí pro obžalovaného. Nejprve se jednalo o výstavbu nemovitosti v Holešově, kdy práce byly prováděny v listopadu a v prosinci 2012. Faktury byly s menším zpožděním uhrazeny. Následně byly prováděny práce na pivovaru ve Zlíně a opětovně v Holešově. Poslední práce mohly být provedeny od března do července roku 2013 a faktury byly v celkové hodnotě 450.838 Kč. Úhrada faktur byla přislíbena v měsíci srpnu 2013; následně obžalovaným v září nebo v říjnu 2013. S obžalovaným bylo následně podepsáno odsouhlasení závazků a pohledávek ke dni 23. 10. 2013, následně byl přislíben další termín zaplacení, který nebyl dodržen. Později při jednání za účasti M. Š. a P. S. obžalovaný přislíbil úhradu v březnu 2014

7/2017

v rámci převodu finančních prostředků z USA. Po nesplnění ani tohoto slibu byl podán insolvenční návrh. Následně v rámci nabídky společnosti XXXXX byla pohledávka prodána za částku 180.000 Kč, takže společnosti vznikla škoda ve výši 270.838 Kč. Svědek současně již v přípravném řízení předložil listiny týkající se samotné společnosti, faktury, smlouvy o dílo, předávací protokoly, přihlášku pohledávky k insolvenčnímu řízení (č. l. 942-952).

47. U hlavního líčení pak k dotazům uvedl, že s obžalovaným se bavil o hrazení faktur a obžalovaný jej žádal, aby počkal na vyřízení úvěrů nebo přefinancování, které měl obžalovaný zařídit. Později mělo vzniknout bytové družstvo v rámci domu v Holešově, ve kterém se také otevřela pekárna. K dotazu soudu obžalovaný uvedl, že v pekárně byl nájem necelých 20.000 Kč měsíčně. Následně hovořil s obžalovaným v roce 2014, kdy mu měl údajně obžalovaný přislíbit uhrazení v rámci finančních prostředků, které měly přijít z Ameriky v únoru. K danému sdělení se vyjádřil obžalovaný, který uvedl, že nikdy obdobné skutečnosti nesdělil; o penězích z Ameriky vytvořil fámou svědek Š. a ta se pak rozšířila mezi věřiteli. Svědek setrval i po vyjádření obžalovaného na své výpovědi.
48. **Svědék R. M.** (č. l. 1149-1151) uvedl, že je jednatelem společnosti XXXXX, která na základě kontaktu s Z. H. nejprve v polovině roku 2013 provedla u nemovitosti pivovaru ve Zlíně investora R. Č. studnařské práce, které byly řádně zaplacený. Později byly domluveny dodávky technologických zařízení k vodnímu zdroji včetně montáže a instalatérských prací, které byly následně provedeny a byly vystaveny faktury dne 28. 8. 2013 na částku 222.935 Kč a dne 1. 10. 2013 na částku 22.798 Kč, přičemž práce byly řádně zkontrolovány a převzaty. Celkem tak bylo po investorovi požadováno 245.733 Kč, ale tato částka nebyla ani částečně uhrazena, byla vedena jednání o úhradě dluhu a obžalovaný slíbil úhradu nejprve do 31. 1. 2014, následně podepsal uznání dluhu. Později začalo běžet insolvenční řízení, ke kterému se svědek jako jednatel společnosti s pohledávkou přihlásil a následně v rámci tohoto řízení bylo svědkovi nabídnuto panem B. ze společnosti XXXXX, odkoupení pohledávky za 50.000 Kč, s čímž svědek nakonec souhlasil. Svědek zdůraznil, že nebyl obeznámen se špatnou finanční situací R. Č. a neví o žádných krocích obžalovaného např. o snaze prodat nemovitosti, které by měly za následek možnost uhrazení tohoto dluhu. Svědek současně již v přípravném řízení předložil orgánům činným v přípravném řízení listinné důkazy, které jsou založeny ve spisovém materiálu. Soud poukazuje především na faktury (č. l. 1157-1160), uznání dluhu obžalovaným (č. l. 1161).
49. K dotazům u hlavního líčení svědek uváděl, že obžalovaný sliboval uhrazení dluhů. Zda hovořil, z jakého důvodu nemá finanční prostředky, si svědek již nevzpomíná. Podle svědka první faktury byly hrazeny. Na možné finanční problémy nebyli upozorněni.
50. **Svědék J. S.** ve své výpovědi (č. l. 4565-4566) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení (č. l. 1009-1017) kdy uvedl, že je regionálním ředitelem poškozené společnosti XXXXX, která v roce 2013 na základě smlouvy o dílo ze dne 10. 4. 2013 a 16. 4. 2013 provedla výrobu, dodávku a montáž plastových oken a dveří pro nemovitost obžalovaného R. Č., přičemž hodnota dodaného zboží a služeb činila 50.939 Kč, když v předcházejícím období na zakázku byly zaplacený zálohy. Obžalovaný, případně jeho pracovníci, nikdy organizaci nesdělili špatnou finanční situaci. Obžalovaný byl upomínán a následně byla uzavřena dohoda o uznání dluhu a splátkovém kalendáři (č. l. 1074-1075), ve kterém uznal svůj dluh ve výši 40.939 Kč, když z faktury asi po několika měsících zaplatil částku 10.000 Kč a tento dluh přislíbil zaplatit v měsíčních splátkách do 31. 3. 2014, což však neučinil. Následně se společnost přihlásila do insolvenčního řízení (č. l. 1076-1081).

7/2017

51. **Svědék I. Z.** ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 4566), kdy uvedl (č. l. 808-811) že je jednatelem firmy XXXXX, která pro obžalovaného R. Č. v roce 2013 prováděla izolační práce. Kontakt byl navázán prostřednictvím stavební firmy S. a svědka kontaktovala V. H. a následně byly domluveny realizace izolačních prací, které se začaly provádět ještě koncem roku 2012. Po skončení prací byly vystaveny faktury, a to ze dne 14. 12. 2012 na částku 138.714 Kč, 27. 12. 2012 na částku 11.286 Kč, 31. 3. 2013 na částku 30.000 Kč a 8. 4. 2013 na částku 30.000 Kč. Dále v rámci obdobných prací faktura ze dne 14. 1. 2013 na částku 8.025 Kč, 21. 2. 2013 na částku 8.025 Kč. Veškeré práce byly překontrolovány H. jakožto stavebním dozorem. Po vystavení faktur a uplynutí splatnosti svědek vyzýval, aby faktury byly uhrazeny a s obžalovaným Č. se setkal celkem 4x v budově pivovaru, kde bylo přislíbeno uhrazení faktur. Prvotní vystavené faktury byly skoro úplně uhrazeny. Celkem pro obžalovaného svědek odvedl práce v rozsahu necelých 200.000 Kč a nebylo mu uhrazeno 45.803 Kč. Po zahájení insolvenčního řízení vůči obžalovanému Č. bylo svědkovi nabídnuto V. M. odkoupení pohledávky, kterou pak dne 30. 11. 2015 prodal za částku 10.000 Kč. Svědek současně orgánům činným v přípravném řízení předal dané faktury, objednávky a přihlášku pohledávky (č. l. 824-830), ze které je patrné, které faktury a v jaké výši nebyly uhrazeny.
52. K dotazům u hlavního líčení svědek uvedl, že si již nevzpomíná, zda obžalovaný hovořil o původu peněz, z kterých měl uhradit dluhy. O podání insolvenčního návrhu na stavbách již nebylo pracováno; práce dle svědka byly ukončeny v roce 2013. V rámci prací byl drobný problém ve dveřích, ale jednalo se o banalitu.
53. **Svědék M. Š.** ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 4566) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení (č. l. 746-755) kdy uvedl, že v roce 2013 si obžalovaný u společnosti XXXXX, kde je svědek jednatelem, objednal různé stavební práce. Z počátku byla platba faktury v pořádku, posléze obžalovaný přestal faktury platit a zapůjčil si částku 100.000 Kč na materiál s tím, že má peníze v zahraničí a musí se počkat na jejich převod; následně vše zaplatí. Po zapůjčení částky 100.000 Kč podle svědka dokonce obžalovaný odjel na zahraniční dovolenou. Stavební práce byly řádně vykonány a byly i předány v rámci předávacích protokolů. Jednáním obžalovaného byla způsobena společnosti škoda ve výši 401.332 Kč. V průběhu insolvenčního řízení se společnost přihlásila se svojí pohledávkou do insolvenčního řízení a následně v rámci nabídky ze strany společnosti XXXXX tuto pohledávku prodala za částku 90.000 Kč, takže společnosti byla způsobena škoda ve výši 311.332 Kč. Svědek zdůraznil, že pokud by byl dopředu informován o finančních potížích ze strany obžalovaného, pak by žádné smlouvy s obžalovaným neuzavíral. Výpověď svědka je potvrzována smlouvou o dílo ze dne 10. 1. 2013 (č. l. 761-766), dále fakturami ze dne 14. 1. 2013, která byla zaplacená, 28. 2. 2013, která byla zaplacená, 15. 3. 2013, která byla zaplacená, 15. 3. 2013, která byla jen částečně zaplacená, dále smlouvou o dílo ze dne 12. 6. 2013 (č. l. 773-778) a fakturami z 19. 8. 2013 (č. l. 779), která byla neuhrazena, 19. 8. 2013 (č. l. 784), která byla neuhrazena, 19. 8. 2013 (č. l. 787), která byla neuhrazena, přičemž celkový výčet nezaplacených faktur a zapůjčené částky je uveden na č. l. 800.
54. K dotazům u hlavního líčení obžalovaný uvedl, že obžalovaný dle svého vyjádření očekával peníze ze zahraničí, ze kterých měl uhradit dluhy. Obžalovaný také hovořil o přeúvěrování prostřednictvím XXXXX a od svědka dokonce dostal kontakt na pana K.. V rámci prací byly dodané práce na dům v Holešově řádně placeny; problém byl v pivovaru ve Zlíně. O možných finančních problémech nebylo nikdy nic řečeno. Následně se firma přihlásila do insolvenčního řízení, a to mezi posledními, protože byli přesvědčeni o uhrazení dluhů.
55. **Svědék D. P.** ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 4566-4567) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení, kdy uvedl (č. l. 711-713), že v roce 2013 byl osloven H., který

7/2017

u obžalovaného dělal stavební dozor, aby zaslal cenovou nabídku na stavební práce. Firma obžalovaného XXXXX následně zaslala cenovou nabídku a ze strany paní H. byla vystavena objednávka. První zakázka byla realizována v pivovaru ve Zlíně, druhá zakázka v bytovém domě v Holešově. Práce byly řádně provedeny a bez problémů převzaty. Faktury však nebyly uhrazeny. Nejprve byl svědek žádán ze strany paní H. o trpělivost, údajně z důvodu, že obžalovaný přechází k jiné bance, což však trvalo několik týdnů. Následně došlo ke schůzce s obžalovaným, kde obžalovaný sdělil, že má finanční potíže, ale o důvodech nechtěl hovořit; přislíbil postupnou úhradu dluhu a podepsal uznání dluhu. Celkově ze strany obžalovaného nebyla uhrazena částka 155.585 Kč. V průběhu roku 2015 byl svědek telefonicky kontaktován M. s návrhem na odkup pohledávky za 50.000 Kč a po určité době svědek na tento návrh přistoupil a pohledávku za částku 50.000 Kč prodal. V současné době tak firmě vznikla škoda ve výši 99.585 Kč. Svědek zdůraznil, že pokud by věděl o finančních problémech ze strany obžalovaného, pak by k dodávce prací nedošlo. Z listinných důkazů v této souvislosti soud poukazuje na smlouvu o dílo z 11. 1. 2013, (č. l. 719-723), objednávky ze dne 11. 1. 2013 a 30. 4. 2013 (č. l. 727-728), faktury ze dne 18. 2. 2013 (č. l. 731), 3. 5. 2013 (č. l. 736), 3. 5. 2013 (č. l. 737), 17. 5. 2013 (č. l. 738), uznání dluhu ze dne 18. 10. 2013 (č. l. 739) včetně předávacích protokolů a dalších listin. K dotazům u hlavního líčení svědek uvedl, že v rámci stavebních prací na pivovaru Zlín bylo uhrazeno vše.

56. **Svědka K. Š.** (č. l. 4545-4546) u hlavního líčení uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení, kdy uvedl (č. l. 537-540), že nejprve na stavbě nemovitosti v Holešově prováděl stavební práce v rámci společnosti XXXXX, kde byl výrobním ředitelem a kterážto společnost byla subdodavatelem společnosti XXXXX. Společnost XXXXX obdržela od obžalovaného Č. zálohy, ale práce nebyly realizovány v plné míře, za což cítil osobní odpovědnost, od společnosti odešel a obžalovanému Č. pak pomáhal proti společnosti XXXXX, aby obžalovaný obdržel adekvátní plnění za poskytnuté zálohy. Následně byl svědek obžalovaným Č. osloven, aby na stavbách pokračoval sám v rámci dokončení prací, proto svědek založil společnost XXXXX, v rámci které měl dokončit realizaci výstavby nemovitostí v Holešově a ve Zlíně. Za společnost nejprve podepsal smlouvu na vytápění pivovaru ve Zlíně dne 23. 7. 2012. Později pak za společnost uzavřel svědek smlouvu dne 11. 12. 2012 na obdobné práce v nemovitosti v Holešově. Obžalovaný Č. sliboval řádné uhrazení veškerých závazků a poskytnutí záloh, avšak zálohy částečně poskytnuty nebyly, obžalovaný uváděl, že má peníze v Americe, ale po převodu peněz závazkům dostojí. Naopak na svědka naléhal, aby odebíral zboží na fakturu a prováděl práce, i když stavební dozor H. odkládal přebírání provedených prací, i když bylo bez závad. Za stavu nezaplacení realizací provedených prací byl svědek, resp. jeho firma, jednáním obžalovaného postavena do role bílého koně, neboť odebírali zboží, za které nedostávali zaplacení. Celkově nebyla uhrazena ze strany obžalovaného částka 2.035.420 Kč, přičemž veškeré práce byly řádně provedeny a na práce byl použit materiál, takže tato částka je zcela reálná a řádná. Pohledávka společnosti byla následně přihlášena do insolvenčního řízení, pohledávku obžalovaný vždy popíral a mj. i z tohoto důvodu proto společnost prodala pohledávku za částku 375.000 Kč V. M. a následně obžalovaný ji novému majiteli odsouhlasil, v čemž svědek rovněž vidí jasný podvod. Svědek zdůraznil, že obžalovaný v rámci navázání spolupráce tvrdil, že je v dobré finanční kondici, má finanční aktivity v zahraničí a rozhodně neuváděl finanční problémy, případně nutnost půjčování. Kdyby tyto skutečnosti svědek věděl, pak by smlouvy neuzavíral. K dotazu policie k hodnotě nemovitostí svědek uvedl, že podle jeho názoru do nemovitosti v Holešově se mohlo celkově proinvestovat přibližně 45.000.000 Kč a cílová hodnota nemovitosti mohla být okolo 60.000.000 Kč. Pokud se týče pivovaru ve Zlíně, rozpočet zde byl okolo 20.000.000 Kč. Podle svědka stavební dozor – H. o finanční situaci Č. nevěděl, ale snažil se urychlit práce, oproti tomu se snažil dodavatelům prodlužovat splatnost faktur, což je ale běžná praxe stavebního dozoru. Podle názoru svědka obžalovaný po vyhlášení insolvenčního prodeje pomocí nastrčených osob sám pohledávky nakupoval.

7/2017

57. U hlavního líčení pak svědek k dotazům uvedl, že celkem na základě smlouvy uzavřené s obžalovaným dodal zboží a služby v hodnotě okolo 2.000.000 Kč. V rámci smlouvy byla uhrazena jedna záloha, poté již nebylo hrazeno. Služby a zařízení nebyly převzaty H. a H. se při jednání vyjádřil, že nemůže tyto věci podepisovat v rámci převzetí. Zboží však bylo podle svědka dodáno reálně a v požadované kvalitě. Zařízení bylo dodáváno i v době, kdy se obžalovaný dostal do finančních problémů. Na stavbu nebyl přímý přístup, ale svědek měl od stavby klíče. Byl problém s uznáním dluhu ze strany obžalovaného. Následně, když pohledávku svědek prodal, tak ji obžalovaný bez jakýchkoliv problémů uznal. Pohledávka byla prodána za částku 300.000 Kč; podle svědka kupující pohledávky byl nastrčený. Původně měly být dodány stavební práce a zařízení v celkové výši 4.930.000 Kč; podle svědka však byly vyfakturovány jen práce a zařízení, které bylo reálně dodáno. Část věcí, které dodal na stavbu, a nebyly zaplacený, si svědek odvezl. Jednalo se např. o tepelné čerpadlo a solární panely. Dokonce následně bylo na svědka ze strany obžalovaného podáno zcela nesmyslné trestní oznámení. Pokud se týče částky, kterou obžalovaný dlužil, pak se skutečně jednalo o práce a dodané zařízení a dlužná částka ve výši 2.035.420 Kč je reálná. Je možné, že v rámci prací některé byly následně opraveny, ale vždy bylo jednáno v souladu se stavebním dozorem H..
58. Obžalovaný se k výpovědi svědka obsáhle vyjádřil. Svědka zná od dětství, a již v předcházející době spolu měli firmu XXXXX, ve které svědek tzv. utopil 1.500.000 Kč obžalovaného a dokonce od obžalovaného chtěl další peníze. Následně po návratu obžalovaného do České republiky a v rámci výstavby domu v Holešově byla opětovně navázána spolupráce. V tuto dobu obžalovaný svědkovi hradil dodávky i v hotovosti a na místo firmy svědka K.. Pokud se týká dodávek na pivovar ve Zlíně, pak na zálohách bylo svědkovi zaplaceno 950.000 Kč. Svědek byl však spíše nečinný a následně si z objektu odvezl různé zařízení a materiál; proto na něj obžalovaný podal trestní oznámení. Svědek nikdy neměl oficiálně klíče a je zřejmé, že klíče získal podvodným způsobem. Obžalovaný k dotazu uvedl, že se svědkem spolupracoval i přes prvotní podvod a obžalovaného nenapadlo, že by ho mohl podvést znovu. Svědek v rámci vyjádření setrval na své výpovědi; údaje týkající se firmy XXXXX označil za nepravdivé; také popřel přebírání finančních prostředků v hotovosti.
59. **Svědčyně G. K. S.** u hlavního líčení (č. l. 4505-4506) setrvala na své výpovědi z přípravného řízení, v rámci které uvedla, že pro obžalovaného zajistila koupi nemovitosti ve Zlíně od pana K. Zájem o tuto nemovitost mělo více zájemců, ale nakonec upřednostnila R. Č. (podle názoru soudu v této souvislosti není zřejmé, zda svědkyně nezastupovala obě strany). Po podpisu smlouvy obžalovaný uhradil část provize ve výši 300.000 Kč, kdy byla v rámci provize dohodnuta celková částka 1.000.000 Kč. Zbylou část ale obžalovaný neuhradil, následně pak obžalovaný donutil pana K., majitele nemovitosti, k milionové slevě z kupní ceny a vůči svědkyni byl nekontaktní, přes jak telefonické, tak písemné urgency. Podle svědkyně reálná hodnota nemovitosti na ulici XXXXX, kterou zakoupil obžalovaný, je v době jejího výslechu (10. 3. 2017) 15.000.000 Kč.
60. K dotazům před soudem dále svědkyně uvedla, že ve smlouvě o provizi byla zmínka o součinnosti při vyřizování stavebního povolení. Obžalovaný byl i dotazován, zda tuto součinnost potřebuje, ale obžalovaný součinnost odmítl. K dotazu obhajoby, zda součástí smlouvy byla její povinnost vyřídít stavební povolení, svědkyně uvedla, že nemohla vyřídít stavební povolení, protože nebyla vlastníkem nemovitosti a touto činností nebyla ani ze strany obžalovaného pověřena. Svědkyně údajně dojednala i slevu z kupní smlouvy (zde je rozpor oproti její výpovědi z přípravného řízení). Podle svědkyně dřívější majitel povolil přípravné práce a obžalovaný sklepení rozbil a zdevastoval, následně žádal slevu půl milionu, protože je dům v horším stavu, než si myslel. Svědkyně s majitelem K. argumentovali dobou výstavby

7/2017

domu, která odpovídala jeho stavu, nicméně obžalovaný vyvinul takový tlak, že došlo ke slevě. Civilní řízení týkající se částky 700.000 Kč s příslušenstvím sice probíhalo, ale svědkyně se již na něj nepamatuje, vše zajišťoval právní zástupce. K dotazu soudu pak svědkyně uvedla, že byla také zástupkyně prodávajícího (dle soudu se jedná o věc velmi neobvyklou), ale účtovala si jen jednu provizi, a to od obžalovaného. Podle svědkyně se obžalovaný k původnímu vlastníkovu choval nemorálně, následně ani nepřiznal pohledávku v rámci insolvenčního řízení. K dotazům dále svědkyně sdělila, že pracuje dlouhodobě jako realitní makléř. Obvyklé provize jsou 5 – 6 % + DPH. V daném případě se jednalo o střední zakázku a provize představovala přibližně 7 % + DPH, když nemovitost byla prodána za 11.500.000 Kč. Každá realitní společnost má jinak nastavené provize a podle sdělení svědkyně je pravdou, že některé realitní kanceláře nemovitosti nad 10.000.000 Kč prodávají s provizí kolem 2 %. O jednání s obžalovaným věděl vše podstatné její manžel. Podle svědkyně byl přítomen i telefonátům mezi svědkyní a obžalovaným.

61. K výpovědi svědkyně se vyjádřil obžalovaný, který uvedl, že součástí odměny mělo být vyřízení stavebního povolení, což však svědkyně neučinila, a pokud se týče slevy na nemovitosti, po prohlídce nemovitosti a zahájení přípravných prací byl zjištěn velmi špatný statický stav, podmáčenost, a z tohoto důvodu si sám obžalovaný sjednal slevu ve výši 500.000 Kč po jednání s majitelem. Podle obžalovaného svědkyně v rámci své činnosti neučinila vůbec nic, tedy nevyjednala slevu, a především se neangažovala ve stavebním povolení, proto jí nezapltil zbytek provize. Svědkyně následně setrvala na své výpovědi.
62. Ve věci byl rovněž slyšen manžel svědkyně – **svědek M. K.**, který byl přítomen výpovědi svědkyně a její výpověď potvrdil s tím, že byl přítomen všem hovorům, které jeho manželka vedla s obžalovaným, a slyšel část hovoru ze strany manželky.
63. Nalézací soud si vyžádal od Krajského soudu v Brně **podstatnou část insolvenčního spisu**, který je veden v rámci insolvenčního řízení dlužníka R. Č. pod č. j. KSBR 29 INS 33609/2013. Samotný spis byl v době dokazování před rozhodnutím soudu z 14. 5. 2018 u Nejvyššího soudu ČR. Z podstatnějších dokladů soud konstatuje usnesení Krajského soudu v Brně soudkyně JUDr. Vlastou Bruknerovou ze dne 26. 6. 2014 o zjištění úpadku dlužníka, kde mimo jiné bylo konstatováno, že dlužník R. Č. je v úpadku. Insolvenčním správcem byl jmenován Mgr. Robert Stezka, přičemž v rámci odůvodnění bylo konstatováno, že dne 25. 11. 2013 podal insolvenční návrh věřitel XXXXX Tento návrh však věřitel vzal dne 29. 11. 2013 v plném rozsahu zpět. Další návrh byl dne 4. 12. 2013 od společnosti D., a téhož dne od G. K. S. (pohledávka svědkyně v tuto dobu však byla prodána). Dále dne 9. 12. 2013 přistoupil poškozený P. S. a následně další dlužníci. V rámci poučení pak bylo konstatováno, že sám dlužník uvedl, že není schopen pohledávky svých věřitelů uspokojit a v průběhu řízení dlužník neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, jejichž případné prokázání by mohlo zjištěnou existenci úpadku ve formě platební neschopnosti vyvrátit. Bylo konstatováno naplnění zákonných znaků úpadku ve formě platební neschopnosti (viz rozhodnutí č. j. KS BR 29 INS 33609/2013-A-69). V rámci jednání u Krajského soudu v Brně konaném dne 24. 6. 2014 dlužník (R. Č.) zastoupený JUDr. P. B. v rámci substitučního oprávnění uvedl, že dle dlužníka nejsou existující žádné pohledávky, které by byly dlouhodobě splatné, a dlužník tvrdí, že po zahájení insolvenčního řízení musel zastavit platby, aby nezvýhodňoval nějaké věřitele. Dlužník má za to, že předlužen není. Věřitelé mohou své pohledávky řešit soudní cestou, eventuálně exekucí, a závazek vůči společnosti XXXXX hodlá dlužník řešit prodejem nemovitosti apartmánu v Čeladné. Dlužník současně požádal o zaprotokolování nesouhlasu se znaleckým posudkem ve výši 10.000.000 Kč na Pivovar Č. Zlín, protože současná cena je vyšší, když nemovitost byla kompletně zrekonstruována. Dlužník (R. Č.) také v rámci své výpovědi popřel jakýkoliv příslib o dodání peněz z Ameriky. Ostatně kdyby měl peníze v Americe, nemusel by si půjčovat v ČR.

7/2017

Následně zmocněnec věřitele O. Š. nevyloučil možnost uhrazení závazku v rozsahu asi 4.000.000 Kč z prostředků pana Š.. Věřitelé dále hovořili o příslibu ze strany dlužníka o hrazení dluhů z provozu pivovaru ve výši 100.000 Kč měsíčně. Dlužník se dále vyjádřil k uznání, či neuznání pohledávek. V závěru navrhl, aby insolvenční soud insolvenční návrh zamítl, neboť dlužník není v předlužení a má dostatek majetku. Soud dále poukazuje na sdělení dlužníka ze dne 30. 5. 2014, kde jsou jako přílohy účetní rozvaha za období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 a účetní sestava závazků a majetku k 31. 12. 2013. Aktiva jsou vyhodnoceny ve výši 104.332.000 Kč, závazky ve výši 5.207.000 Kč. Dále jsou zde uvedeny bankovní půjčky ve výši 30.194.000 Kč a krátkodobé závazky ve výši 6.937 Kč. Soud dále poukazuje na vyjádření věřitele O. Š. z 28. 5. 2014, který dle svého vyjádření měl vůči R. Č. celkové pohledávky ve výši 25.850.000 Kč a současně v rámci tohoto prohlášení dal souhlas s řešením úpadku dlužníka formou reorganizace a souhlas s předlužením reorganizačního plánu v průběhu června 2014. Soud dále poukazuje na vyjádření dlužníka (R. Č.) ze dne 20. 3. 2014, v rámci kterého považuje za sporné pohledávky dvou ze čtyř věřitelů, přičemž jeden věřitel vzal svůj insolvenční návrh zpět. Dále zde konstatuje, že výše majetku jeho osoby převyšuje výši jeho závazků a z tohoto důvodu žádá, aby insolvenční návrh byl zamítnut. Soud dále konstatuje návrh dlužníka (R. Č.) z 8. 12. 2016 na zproštění insolvenčního správce J. B. funkce. V rámci tohoto návrhu je zde konstatace zpeněžení části majetkové podstaty v rozporu s ustanovením § 225 odst. 4 insolvenčního zákona, na upuštění od provedení dražby části majetkové podstaty na základě rozhodnutí insolvenčního soudu a omezení účasti potencionálních věřitelů, nerespektování ustanovení § 293 insolvenčního zákona o pokynu zajištěného věřitele při zpeněžení části majetkové podstaty a porušení zásady insolvenčního řízení insolvenčním správcem ve věci návrhu na zrušení konkursu dlužníka. V rámci dalšího insolvenčního řízení se jedná o problematiku, která sice má vztah k jednání obžalovaného, které je mu kladeno za vinu státním zástupcem, ale s přihlédnutím na rozhodnutí nalézacího soudu ve věci samé, je tato konstatace nadbytečná.

64. Znalec Ing. Jan Pořízka u hlavního líčení plně odkázal na znalecký posudek, který vypracoval v přípravném řízení. K vypracování **znaleckého posudku z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence** měl k dispozici mj. účetní dokumentaci obžalovaného za roky 2010 až 2014 a doklady zaúčtované již za působení insolvenčního správce. Znalec konstatoval, že obžalovaný není zapsán do obchodního rejstříku, účetnictví od roku 2010 vedl dobrovolně. Tomuto účetnictví bylo především vytknuto, že je nesprávné, neúplné, neprůkazné, nesrozumitelné a nepřehledné, přičemž účetní závěrky podle znalce nepodávají věrný a poctivý obraz předmětu účetnictví a finanční situace obžalovaného. Součástí tohoto účetnictví nebyly řádně vypracované a doložené inventarizace majetku a závazků. Nelze z něj objektivně zjistit skutečný objem stavebních prací účtovaných na účtu nedokončených investic, především od dodavatele XXXXX, (znalec v jiné trestní věci zkoumal také účetnictví této společnosti). Zůstatky na účtech 042 - nedokončené investice, 052 - záloha na investice, 314 - poskytnuté provozní zálohy, 211 - pokladna a na dalších, jsou nepravdivé a hrubě zkreslené. Celková ekonomická situace obžalovaného byla hodnocena na základě bankovních informací a z údajů obsažených v jeho účetnictví. Obžalovaný v roce 2010 nejdříve vložil do podnikání nemovitý majetek, který zaplatil z vlastních zdrojů či ze zdrojů vypůjčených (v účetnictví neevidovaných). Jednalo se o nemovitosti v Prostějově a v Holešově, celková hodnota tohoto majetku byla 27.616.844 Kč, plus pozemky v hodnotě 1.108.156 Kč. Dalším majetkem byly zásoby (zřejmě vína) v hodnotě 1.386.000 Kč, uhrazené z vlastních zdrojů, neuhrazené faktury v celkové výši 3.708.000 Kč za nájemné a služby spojené s nájmem vystavené na společnost XXXXX a neuhrazené faktury vystavené v roce 2010 na společnost XXXXX (ty byly sice v roce 2013 zaúčtované jako uhrazené v hotovosti pokladnou, avšak bez prvotních dokladů). Mezi vydanými fakturami byly zahrnuty i další z roku 2008 v celkové hodnotě 1.483.304 Kč, které nebyly uhrazeny ani v dalších letech, a proto měly být zaúčtovány do nákladů opravné položky a hodnota majetku měla být snížena. Z předložených dokladů není zřejmé, zda byly zahájeny úkony k vymáhání

7/2017

těchto úhrad. Počátkem roku 2011 byl stav majetku a zdrojů téměř vyrovnaný za předpokladu, že v účetnictví nebyly promítnuty případné závazky z půjček přijatých před 1. 1. 2011. Během roku 2011 došlo k navýšení aktiv o 50.263.000 Kč, ale současně došlo k navýšení cizích zdrojů o 45.187.000 Kč. V aktivech byla navýšena hodnota dlouhodobého majetku o 44.609.000 Kč, jednalo se o nákup pozemků, staveb a především nedokončeného majetku (stavebních investic). Prakticky celá hodnota investic do majetku byla uhrazena z cizích zdrojů, zejména úvěrů ve výši 42.553.000 Kč. Byla vykázána účetní ztráta ve výši 1.709.000 Kč. Podobná situace pokračovala i v roce 2012, kdy došlo k dalšímu navýšení hodnoty dlouhodobého majetku na hodnotu 48.339.000 Kč. Nelze však ověřit, zda hodnota nedokončených investic byla opravdu v této výši, neboť účtování o zaplacených zálohách bylo špatné a neprůkazné. V roce 2012 došlo sice ke snížení výše cizích zdrojů, zejména úvěrů na částku 31.128.000 Kč (oproti roku 2011 o 11.425.000 Kč), ale došlo k navýšení vlastních zdrojů. Tyto prostředky byly použity na splátky úvěru XXXXX Další navýšení vlastních zdrojů bylo provedeno ze soukromého účtu, kam jednak přicházely platby za nadměrné odpočty DPH a jednak příjmy označené jako „DEAL.OBCHODY S KLIENTY“. Za rok 2012 byla v účetnictví vykázána ztráta ve výši 3.769.000 Kč. Z přehledů o všech bankovních účtech obžalovaného v ČR je zřejmé, že obžalovaný neměl žádné zdroje, ze kterých mohl uhradit splátky přijatých úvěrů a půjček. Vzhledem k tomu, že další finanční prostředky neměl, jediným zdrojem k úhradě závazků (cizích zdrojů) byl dlouhodobý majetek v hodnotě 85.471.000 Kč, který značně převyšoval hodnotu cizích zdrojů, zejména úvěrů a půjček v celkové výši 35.409.000 Kč. Otázkou podle znalce zůstává, zda byla hodnota dlouhodobého majetku vykázána správně a jaká byla jeho skutečná reálná hodnota. Jednalo se navíc o zdroje okamžitě nepoužitelné. Krátkodobé zdroje (oběžná aktiva) vykazovaly v účetnictví výši 9.191.000 Kč, z toho však bylo 3.960.000 Kč v pohledávkách starých a pravděpodobně nedobytných. S ohledem na omezené podnikatelské aktivity obžalovaného z titulu provozních příjmů v nedokončených prostorách nebylo podle znalce možné hradit závazky vůči dodavatelům. V roce 2013 byly vykázány tržby z prodeje služeb pouze ve výši 1.048.664,36 Kč a ztráta ve výši 2.143.374,38 Kč. I po odpočtu nákladů na odpisy činila ztráta z provozní činnosti 849.748,38 Kč. Účetnictví za rok 2014 není zpracováno, stav hospodaření nelze tedy posuzovat. Při těchto ekonomických výsledcích do konce roku 2013 nebyl obžalovaný schopen hradit své závazky, pokud by nezapojil do financování jiné finanční prostředky nebo pokud by neprodal majetek. Nedostatek likvidních prostředků vznikl z toho důvodu, že na plánovaná pořízení dlouhodobého hmotného majetku neměl obžalovaný dostatek vlastních zdrojů a musel jejich financování řešit přijetím úvěrů, které ale neměl z čeho splácet. Proto získával finanční prostředky dalšími půjčkami nebo vkladem vlastních finančních prostředků z prodeje cenných papírů či směnou z cizích měn. O výši vlastních finančních prostředků mimo ČR nejsou žádné informace. Jednalo se o stav dlouhodobý, delší než rok. V případě obžalovaného nelze uvažovat o předložení, neboť v každém roce byla hodnota jeho aktiv vyšší než hodnota cizích zdrojů. K tomu došlo zejména z toho důvodu, že v roce 2010 pořídil nemovitý majetek z vlastních zdrojů. Pokud by obžalovaný neměl žádné další vlastní finanční prostředky (neuvedené v účetnictví), tak by v této situaci mohl své závazky hradit výhradně prodejem majetku. Co se týče úpadku z důvodu platební neschopnosti, dle údajů z předběžné inventarizace ke dni 31. 12. 2013 byly na konci roku 2013 vykázány neuhrazené faktury v celkové výši 4.002.742,67 Kč. Poslední úhrady závazků byly prováděny v květnu 2013, od června 2013 dochází k nárůstu neuhrazených faktur. Již v průběhu 1. pololetí 2013 obžalovanému „docházely“ vlastní finanční prostředky, v červnu 2013 byly platby zastaveny téměř úplně. Podle znalce došlo k platební neschopnosti právě v tomto měsíci, svědčí o tom i pohledávky uplatněné věřiteli v rámci insolvenčního řízení. Přesné datum nelze s ohledem na stav účetnictví určit. Znalec také porovnával doklady poškozených založené ve spise s údaji v zajištěném účetnictví a s údaji z přihlášek v konkursním řízení, zjištěné rozdíly jsou ve znaleckém posudku zaznamenány. Na základě dalších zjištění znalce byly policejním orgánem ověřovány i okolnosti sjednání úvěrů u XXXXX, a XXXXX,

7/2017

a to z hlediska naplnění skutkové podstaty trestného činu úvěrového podvodu, v tomto případě (po vyjádření obou bank) však závěr o spáchání trestného činu učiněn nebyl.

65. K dotazům u hlavního líčení znalec dále sdělil, že se nezabývá oceňováním nemovitostí, ale podle jeho názoru reálná hodnota nemovitého majetku byla výrazně nižší. Např. v rámci výstavby bytového domu v Holešově byly propláceny fiktivní faktury a hodnota majetku byla nižší, než co bylo reálně zapláceno. Znalec rovněž zpracovával znalecký posudek na firmu XXXXX v rámci trestního stíhání svědka K., kdy se jedná o podvod v rámci výstavby bytového domu v Holešově, který je ve vlastnictví obžalovaného, a zde dospěl znalec ke shodnému závěru, tedy proplácení fiktivních faktur a podvod vůči obžalovanému ze strany svědka K.. Pokud se týká úvěrů u bank, byly zde tři úvěry a nebyly plněny podmínky smluv. Samotné účetnictví nebylo průkazné a úplné. Zda však měl k dispozici veškeré účetnictví, znalec neví. Podle znalce byl poměr mezi závazky a pohledávkami rozdílný a závazky byly výrazně vyšší. Závazky byly ve výši přibližně ve výši 23.000.000 Kč, pohledávky, jejichž vymahatelnost je problematická, přibližně ve výši 6.000.000 Kč. Znalec od soudu obdržel pokyny – v jakém směru má znalecký posudek doplnit, a znalec v určeném termínu dané údaje soudu zaslal.
66. Krajskému soudu v Brně, pobočka ve Zlíně byl dne 10. 5. 2018 předložen znalecký posudek o aktivech a pasivech obžalovaného R. Č., který byl zpracován P. Janíčkem DiS, MBA, LL.M. a objednan obhájcem obžalovaného. Ze znaleckého posudku a z výpovědi znalce u hlavního líčení soud zjistil následující skutečnosti:
Obžalovaný R. Č. podle zjištění znalce, byl společníkem v následujících společnostech:
- XXXXX, kde obžalovanému zaniklo členství dne 12. července 2010, tedy mimo sledované období,
 - XXXXX, kde členství zaniklo 17. 4. 2003, tedy mimo sledované období,
 - XXXXX, kde členství zaniklo 8. 7. 2010, tedy mimo sledované období.
- Dále:
- XXXXX, IČO: XXXXX, kde je členem doposud,
 - XXXXX, IČO: XXXXX, kde je členem doposud.

Společnost XXXXX znalec ve sledovaných letech 2011-2014 pracovním ohodnotil jako bezcennou a jako s takovou se dále s ní nezabýval.

Bližší se zabýval společností XXXXX a na základě účetních uzávěrek společnosti k 31. 12. 2011 a 2012 dospěl k závěru o bezcennosti podílu v této společnosti, což znamená, že ocenil obě společnosti na cenu 0 Kč.

Dále se zabýval obžalovaným jako fyzickou osobou – podnikatelem, kde uvádí účetní uzávěrky za roky 2010, 2011, 2012 s tím, že účetní uzávěrka za rok 2013 není k dispozici a úpadek byl zjištěn 26. 6. 2014. Znalec konstatuje, že ani v jednom roce se nedostává ukazatel vlastní kapitálu do záporných hodnot, ale naopak vlastní kapitál i přes dosahované účetní ztráty výrazně roste, což svědčí o tom, že obžalovaný R. Č. do svého podnikání investuje ze zdrojů mimo podnikání, tedy své soukromé prostředky. Znalec se ztotožnil se znalcem Ing. Janem Pařízkem, že v případě, kdyby obžalovaný zpeněžil veškerá svá aktiva, a jejich hodnota v čase roste od 39,3 do 94,7 milionů Kč, případně jen dlouhodobý hmotný majetek s hodnotou od 32,9 do 85,5 milionů Kč, uhradil by veškeré své vykázané závazky (cizí zdroje). Znalec konstatuje, že české účetnictví účtuje v historických cenách a neprovádí přecenění na reálnou tržní hodnotu. Proto může být hodnota majetku částečně zkreslená. Přehled majetku nad závazky - cizími zdroji je však v tomto případě tak výrazný, že i v případě, že by se majetek prodal za ceny významně nižší, než jsou ceny účetní, byly by s největší pravděpodobností uspokojeny všechny zaúčtované závazky. Pokud se týká roku 2012, znalec konstatuje aktiva ve výši 94.693.000 Kč s dlouhodobým hmotným majetkem 85.183.000 Kč; cizí zdroje pak ve

7/2017

výši 35.409.000 Kč a krátkodobé závazky 4.281.000 Kč. Znalec se rovněž zabýval obžalovaným Č. jakožto fyzickou osobou – nepodnikatelem. Konstatuje, že tímto majetkem se nikdo zatím dopodrobna významněji nezabýval. K jeho zachycení není k dispozici žádná evidence, protože fyzické osoby nevedou domácí účetnictví a znalec čerpal jen ze spisu a veřejně dostupných informací. Znalec zde poukazuje na podíl obžalovaného ve společnosti XXXXX, XXXXX, XXXXX, ID: XXXXX, jedná se o investici na ostrově Brač, která je odhadována na 5.000.000 Kč, jak plyne ze zprávy předběžného insolvenčního správce ze dne 23. 6. 2014. Směnky a smlouvy o půjčce, kdy obžalovaný půjčoval M. H. různé částky z různých zdrojů a celkem byly znalci předloženy doklady na půjčky v celkové výši 25.110.000 Kč. Znalec rovněž identifikoval nemovité věci, a to rodinný dům, včetně pozemku, garáž KÚ ve Zlíně, pozemky v KÚ Topolná, byt Zlín, apartmány v Čeladné, a znalec při určení jejich ceny vychází ze znaleckých posudků, které byly vyhotoveny pro potřeby insolvenčního řízení a jsou zveřejněny v insolvenčním rejstříku. Celková obvyklá cena činí 12,5 mil. Kč. Celková první cena vyčíslená pro potřeby insolvenčního řízení tak činí 56,1 mil. Kč, a to bez směnek H. ve výši 25,11 mil. Kč a investici v Chorvatsku ve výši 5 mil. Kč. V případě konstatace pořizovacích cen pak byla znalcem zjištěna aktiva ve výši 72,9 mil. Kč. U některých položek se však nepodařilo dohledat pořizovací ceny. Jedná se tedy o aktiva výrazně vyšší, než celkové závazky. Znalec se rovněž zabýval očekávanými příjmy – výnosy z provozu pivovaru. Podrobně rozvedl, z jakých skutečností vycházel a dospěl k závěru o možnosti minimálních příjmů z pivovaru ve výši 2,5 mil. Kč. V případě zákonné daňové optimalizace by však příjem byl výrazně vyšší. Znalec konstatuje stav účetnictví k 31. 12. 2013, kdy hodnota aktiv činí 94.693.000 Kč, z toho hodnota hmotného majetku ve výši 85.471.000 Kč a hodnota závazků 35.409.000 Kč. Pokud by se zpeněžily všechny hodnoty vykázaných aktiv, byly by uhrazeny všechny vykazované závazky. Znalec konstatuje, že účetnictví vykazuje nedostatky a jak znalcem, tak původním znalcem Ing. Janem Pořízkou, nebylo možno odkontrolovat zůstatky účtů. Pokud se týká veškerého majetku, tak dle insolvenčního správce odhadní hodnota činí minimálně 56.102.000 Kč, z toho hodnota investice v Holešově (bytový dům) ve výši 12.000.000 Kč, přičemž ze znaleckého posudku ze dne 22. 4. 2013 znalce Ing. Aleše Janáska byla hodnota dané nemovitosti vyčíslena na 38.000.000 Kč. Je zřejmé, že k úhradě všech závazků v rozumné časové době by bylo nutno přistoupit ke zpeněžení některého z majetku a znalec předpokládá, že by pravděpodobně byly prvotně zpeněženy byty v Holešově po jejich dokončení. Pokud se týká samotného účetnictví, tak znalec se ztotožňuje s Ing. Janem Pořízkou, který vypracoval znalecký posudek v přípravném řízení a konstatuje vady v účetnictví, a to jak formální, tak věcné. V rámci účetnictví došlo ke zkreslení stavu aktiv, ale současně i ke zkreslení stavu pasiv. Vzájemné chyby jsou protichůdné a neovlivňují ukazatel vlastního kapitálu. Znalec dospívá k závěru, že pokud by dlouhodobý majetek byl přeměněn na pohotové finanční prostředky, byly by všechny cizí zdroje beze zbytku uhrazeny. Převís dlouhodobého majetku je tak výrazný, že i kdyby se ho nepodařilo zpeněžit za účetní cenu, je zde předpoklad, že by k úhradě vykázaných závazků ve výši 35,4 mil. Kč mohlo dojít. Podle zpracovatele znaleckého posudku znalec Ing. Jan Pořízka správně uzavírá, že díky údajům obsaženým v účetnictví, nelze hovořit o úpadku ve formě předlužení. Podmínkami úpadku ve formě platební neschopnosti se však nezabývá. V posudku není uvedeno, kolik činí pohledávky po lhůtě splatnosti, není uvedeno, kolik má k dispozici volných, okamžitě likvidních prostředků a kolik mu likvidních prostředků schází. Není uvedeno, jak byla zkoumána podmínka existence závazků po lhůtě splatnosti déle jak 30 dnů, případně déle jak tři měsíce. Ing. Jan Pořízka se nijak nevypořádal s případnou pokračující podnikatelskou činností, ke které se obligatorně přihlíží. Okamžik úpadku Ing. Jan Pořízka klade do června 2013, přičemž podmínky úpadku tak, jak jsou definovány v zákoně, k tomuto datu zkoumány prokazatelně nebyly. Dále v prvotním posudku absentuje údaj o tom, kdy se R. Č. o stavu, v jakém se nachází, dozvěděl, nebo mohl dozvědět, což podle znalce je podstatný okamžik, se

7/2017

kterým jsou spojeny povinnosti stanovené zejména insolvenčním zákonem, ale i trestněprávními předpisy.

67. Znalecký posudek, který vypracoval znalec P. Janíček, byl soudem zaslán k vyjádření znalci Ing. Janu Pořízka, který vypracoval znalecký posudek v přípravném řízení. Znalec Ing. Pořízka ke znaleckému posudku P. Janíčka neměl výrazných námitek. Podle Ing. Jana Pořízka lze souhlasit s názorem, že v případě zahájení zpeněžení majetku by mohl R. Č. své dluhy splácet. Nelze však podle znalce jednoznačně konstatovat, jaká by byla zpeněžená hodnota majetku. V této souvislosti poukazuje na byty v Holešově, které nebyly dokončeny a musely by být zajištěny další zdroje na jejich dokončení. Znalec setrval na svých závěrech týkajících se účetnictví fyzické osoby R. Č. a ztotožňuje se se závěrem znalce Ing. Janíčka, že znalecký posudek Ing. Pořízka se zabýval poněkud jiným zadáním a problematikou; přesto se však posudky vzájemně překrývají a v některých částech doplňují.
68. U hlavního líčení znalec Ing. Janíček k dotazům uvedl, že s vědomím nové insolvenční správkyně bývalý správce znalci zapůjčil přihlášené pohledávky, včetně údajů o incidenčních sporech, postoupení pohledávek apod. Pokud se týče odhadů insolvenčních správců týkajících se nemovitostí obžalovaného, znalec poukázal na tabulku str. 40 znaleckého posudku a skutečnosti byly již shrnuty shora. Pokud tedy uváděl cenu nemovitostí obžalovaného, pak znalec vycházel jednak ze znaleckých posudků, které byly zveřejněny v insolvenčním rejstříku, dále konstatoval znalecký posudek z roku 2013 týkající se bytového domu v Holešově. U movitých věcí vycházel z údajů obsažených v insolvenčním spise. V této souvislosti zdůraznil, že nemá znalecké oprávnění v oboru oceňování movitých nebo nemovitých věcí. Dle znalce hodnota nemovitostí není závislá na typu vlastnictví, např. zda vlastnictví je SJM nebo ve výlučném vlastnictví. Jde o otázku distribuce nemovitostí. Co se týče zástavního práva, rovněž se jedná o distribuce a prioritně případnou závazky věřitelům se zástavou, ale tyto jsou součástí všech věřitelů za oněch zmiňovaných 70 mil. Kč. Pro posouzení existence úpadku z důvodů insolvence u obžalovaného znalci chybějí dostatečné údaje, a to kolik je závazků po lhůtě splatnosti, zda bylo více věřitelů s těmito závazky po lhůtě, zda se jednalo o závazky delší než 30 dnů, 60 dnů a 90 dnů a stanovení volných disponibilních zdrojů, což je dle znalce údaj velmi důležitý. Nejsou rovněž údaje, kdy obžalovaný přestal hradit platby. Pokud se týče obchodního podílu na nemovitostech na chorvatském ostrově Brač, který byl oceněn na 5 mil. Kč, tyto finanční aktiva nebyly započteny do částky 85 mil. Kč, což byla hodnota obchodního majetku. Znalec zde poukázal na str. 42 znaleckého posudku, kde je uvedena částka 5 mil. Kč, která se sčítá do 72 mil. Kč, což jsou pořizovací ceny. Tržní ocenění tohoto aktiva nebylo k dispozici, proto nebylo připočteno do 56 mil. Kč tržního ocenění dle insolvenčního řízení. Pokud se týče osobních motorových vozidel zn. Porsche, BMW X5, pak lze předpokládat, že se jedná o součást majetku obžalovaného, který není součástí podnikání. Podle názoru znalce při porovnání shromážděných dat lze dospět k závěru, že svým závazkům obžalovaný mohl dostát, a to v případě prodeje části majetku. V rámci účetnictví nebyly zjištěny jakékoliv skutečnosti, které by svědčily o závěru, že obžalovaný nechtěl dostát svým závazkům. Do obchodního majetku nebyl rovněž připočten apartmán Čeladná, který byl pořízen za částku 3.400.000 Kč a odhadní cena je 2.800.000 Kč. V případě prodání tohoto apartmánu by obžalovaný musel nejprve uhradit zajištění; pokud byl tento apartmán zajištěn v rámci hypotéky (obhájce konstatoval, že apartmán Čeladná nebyl součástí zajištění pro banku). Znalec souhlasí se závěrem státního zástupce o nesplacení některých závazků po lhůtě, ale musely by být jednoznačně zjištěny disponibilní zdroje, případně zda byly činěny kroky k zajištění finančních prostředků, a teprve poté by se znalec mohl vyjádřit, zda obžalovaný měl na sebe vyhlásit úpadek.

7/2017

69. V přípravném řízení byla orgány činnými v trestním řízení shromážděna celá řada listinných důkazů. Soud poukazuje na následující:
70. Dle údajů z veřejné části živnostenského rejstříku byl obžalovaný R. Č. jako podnikatel (fyzická osoba) zapsán pod IČO XXXXX dne 6. 1. 1993. Jsou u něj vedena celkem čtyři živnostenská oprávnění, z nichž jedno zaniklo již v roce 2008, provozování zbývajících živností bylo dlouhodobě přerušeno dne 3. 10. 2013, resp. dne 16. 1. 2015. Obžalovaný je veden i v obchodním rejstříku, jako jediný jednatel a společník ve společnosti XXXXX (na jejíž majetek byl dne 1. 4. 2016 prohlášen konkurs), jako jediný jednatel a společník ve společnosti XXXXX (na jejíž majetek byl také dne 1. 4. 2016 prohlášen konkurs), do 1. 7. 2010 byl veden jako jednatel a společník ve společnostech XXXXX (od 7. 12. 2012 v likvidaci) a XXXXX.
71. Pokud se týká stavu insolvenčního řízení v rámci přípravného řízení, pak z údajů zveřejněných v insolvenčním rejstříku bylo zjištěno, že úpadek obžalovaného jako dlužníka byl zjištěn dne 26. 6. 2014 na základě insolvenčních návrhů věřitelů XXXXX, G. K. S. a P. S.. Na jeho majetek byl dne 3. 9. 2014 prohlášen konkurs. Ve zprávě insolvenčního správce ze dne 4. 2. 2015 se uvádí, že do insolvenčního řízení bylo v té době přihlášeno 44 věřitelů, výše přihlášených pohledávek činila celkem 102.100.083,47 Kč, z toho bylo 44.820.998,36 Kč přihlášeno jako zajištěné a 57.279.085,11 jako nezajištěné. Na přezkumné jednání nebyly zařazeny pohledávky O. Š. ve výši 26.100.004 Kč a Statutárního města Zlína ve výši 15.000 Kč. Ke dni druhého přezkumného jednání (23. 5. 2016) byly evidovány přihlášené pohledávky ve výši 107.436.185,46 Kč, z toho zajištěno 56.397.999,36 Kč a nezajištěno 51.038.186,10 Kč. Přezkoumány byly pohledávky v souhrnné výši 69.057.064,69 Kč, z toho zajištěno 38.170.786,59 Kč a nezajištěno 30.886.278,10 Kč. Pokud jde o hodnotu nemovitostí obžalovaného sepsaných v majetkové podstatě, znalecký odhad zmíněný ve zprávě insolvenčního správce ze dne 4. 2. 2015 činil celkem 60.925.000 Kč (většina těchto nemovitostí byla součástí společného jmění manželů Čechmánkových, přičemž k nim uplatňoval z tohoto titulu práva i insolvenční správce manželky obžalovaného D. Č., navíc k nim, vyjma jedné, uplatňovali práva na uspokojení zajištění věřitelé). Předmětné insolvenční řízení nebylo dosud ukončeno, z poslední zprávy insolvenčního správce ze dne 31. 10. 2017 vyplývá, že dosavadní výtěžek zpeněžení majetkové podstaty činí 33.468.098,48 Kč, z toho 25.379.877,38 Kč by mělo být přednostně použito k uspokojení pohledávek zajištěných věřitelů (ovšem o dražbách nemovitostí provedených ve dnech 19. 6. 2015 a 26. 10. 2016 se dosud vedou spory). Majetek obžalovaného, který se dosud nepodařilo zpeněžit, se cení na částku 5.437.713,22 Kč. Nálezací soud v rámci insolvenčního řízení konstatuje společně s procesními stranami jednoznačnou nestandardnost insolvenčního řízení, kterou však s ohledem na podpurný charakter tohoto listinného důkazu nemíní blíže rozebírat.
72. V rámci ověřování ekonomické situace obžalovaného byly zajištěny u Okresní správy sociálního zabezpečení Zlín přehledy o jeho příjmech a výdajích za roky 2009 až 2012 (za rok 2013 již přehled nedodal) a u Finančního úřadu pro Zlínský kraj, Územního pracoviště ve Zlíně, daňová přiznání k dani z příjmů fyzických osob za roky 2009 až 2012 (za rok 2013 již daňové přiznání nepodal), přiznání k dani z přidané hodnoty a další daňová přiznání za roky 2009 až 2014.
73. Dále byla u bank zajištěna dokumentace k úvěrům poskytnutým obžalovanému v roce 2011. Úvěr na částku 5.000.000 Kč u XXXXX, byl uzavřen dne 4. 3. 2011, vyčerpaná jistina měla být uhrazena do 20. 6. 2013. Úvěr na částku 10.000.000 Kč u XXXXX, byl uzavřen dne 11. 3. 2011, vyčerpaná jistina měla být rovněž uhrazena do 20. 6. 2013 (k datu 20. 12. 2012 bylo na jistinu uhrazeno 5.000.000 Kč, k datu 2. 7. 2014 byla pohledávka na nesplacenou částku 5.469.899,50 Kč postoupena na společnost XXXXX). Úvěr na částku 15.000.000 Kč u XXXXX, byl uzavřen

7/2017

rovněž dne 11. 3. 2011, vyčerpaná jistina měla být uhrazena do 15. 1. 2026 (dodatkem ze dne 16. 10. 2013 byl termín uhrazení jistiny posunut na 15. 7. 2026, k datu 18. 3. 2014 měl obžalovaný po lhůtě splatnosti dluh ve výši 535.048 Kč, k datu 2. 7. 2014 byla pohledávka na nesplacenou částku 14.921.868 Kč postoupena na společnost XXXXX). Úvěr na částku 13.560.000 Kč u XXXXX, byl uzavřen dne 29. 3. 2011, vyčerpaná jistina měla být uhrazena do 28. 2. 2021 v pravidelných měsíčních splátkách ve výši 114.000 Kč (na žádost obžalovaného byl povolen odklad splátek v období od září 2012 do února 2013, při uzavření dodatku dne 13. 9. 2013 byl obžalovaný v prodlení s úhradou svých splatných závazků ve výši 225.984,24 Kč, k datu 3. 6. 2014 byl úvěr zesplatněn, dluh ve výši 9.100.000 Kč uhradila společnost XXXXX).

74. Ze zpráv Okresního soudu v Kroměříži a Okresního soudu ve Zlíně vyplývá, že vůči obžalovanému jako fyzické osobě, ani vůči obchodním společnostem s jeho trvajícím účastí, nebyl nařízen žádný výkon rozhodnutí či exekuce.
75. Při ověřování výpovědi obžalovaného byly v insolvenčním rejstříku a ve spisu vedeném v jiné trestní věci (sp. zn. KRPZ-3436/TČ-2011-150081) dohledány zprávy a doklady k půjčkám poskytnutým M. H.. Jedná se především o 4 směnky vystavené H. (ze dne 6. 10. 2009 na částku 7.470.000 Kč, ze dne 11. 12. 2009 na částku 550.000 Kč, ze dne 27. 4. 2010 na částku 7.910.000 Kč a ze dne 27. 4. 2010 na částku 6.450.000 Kč) a výpisy z bankovního účtu H., na který od obžalovaného obdržel 2 platby (dne 15. 1. 2009 ve výši 2.730.000 Kč a dne 1. 10. 2009 ve výši 1.000.000 Kč). Podle obžalovaného se jednalo o půjčky, k nimž nebyly sepsány smlouvy.
76. Dále byla vyžádána zpráva a doklady Stavebního úřadu Magistrátu města Prostějova k doručování rozhodnutí ze dne 19. 8. 2009, jímž byl vydán zákaz k užívání stavby v ulici Sportovní 1, Prostějov, jako sociálně správních budov na nestátní zdravotnické zařízení (ve vztahu k poškozenému Z. G.). Z vyjádření úřadu vyplývá, že v průběhu roku 2013 se obžalovaný jakožto nový vlastník tohoto objektu na úřad dostavil, byl na vydání tohoto usnesení upozorněn a bylo mu vysvětleno, za jakých podmínek by bylo možné užívání stavby pro daný účel znovu povolit.
77. Spis byl doložen vybranými dokumenty z trestní věci vedené pod sp. zn. KRPZ-122444/TČ-2013-150881 proti B.K. pro zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku, jehož se měl dopustit vůči dodavatelům jako zmocněnec a jako osoba fakticky ovládající společnost XXXXX, a to při rekonstrukci nemovitostí obžalovaného v Holešově a ve Zlíně. V této trestní věci bylo dne 7. 6. 2016 zahájeno trestní stíhání a na obžalovaného byla dne 26. 10. 2016 podána obžaloba.
78. V přípravném řízení byl činěn dotaz na společnosti XXXXX, která nepotvrdila jednání o úvěru, neboť s obžalovaným nebyl žádný úvěr sjednán. Soud předvolal osobu, se kterou obžalovaný, dle svého vyjádření, jakožto zaměstnancem XXXXX jednal o schválení úvěru, a to se svědkem J.D., který s ohledem na zaneprázdněnost se k hlavnímu líčení nedostavil a soudu zaslal písemné vyjádření (č. l. 4612). Dle jeho vyjádření jednání s obžalovaným R. Č. o úvěru bylo zahájeno dne 9. 11. 2013 a ukončeno dne 26. 11. 2013 v den podání insolvenčního návrhu. Mělo se jednat o financování dokončení developerského bytového projektu Stará radnice v Holešově a současně refinancování úvěru ve výši přibližně 19.000.000 Kč od XXXXX, která měla předmětnou nemovitost v zástavě. Výši celkového úvěru si již svědek nepamatuje, a pokud se týká možnosti schválení úvěru, podle svědka v případě splnění podmínky minimálního předprodeje bytů ze strany obžalovaného požadovaného dozajištění dalšími nemovitostmi (obžalovaný uvedl bance výčet svých nemovitostí) a zajištění stavby za účasti renomovaného generálního dodavatele stavby, by byla velká pravděpodobnost schválení úvěru.

7/2017

79. Takto provedené důkazy nalézací soud vyhodnotil následujícím způsobem:
- Trestný čin podvodu spočívá podle zákona v jednání, kdy pachatel sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl a způsobí tak na cizím majetku značnou škodu. V rámci soudní praxe spáchání trestného činu podvodu bývá spojeno s předstíráním neexistujících skutečností, např. při vylákání zboží je pachateli od počátku zřejmé, že zboží prodá a peníze si ponechá pro vlastní potřebu; v případě vylákání půjčky je pachateli zřejmé, že peníze s ohledem na svoji finanční situaci nikdy nemůže vrátit. Jedná se tak u pachatelů o přímý úmysl. Poněkud složitější situace je u nepřímého úmyslu, kdy pachatel věděl, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem, a pro případ, že jej způsobí, byl s tím srozuměn. Srozumění pachatele u nepřímého úmyslu vyjadřuje aktivní volní vztah pachatele k způsobení následku relevantního pro trestní právo, čímž je míněna vůle, jež se projevila navenek, tj. chováním pachatele. Způsobení takového následku není přímým cílem pachatele, ani nevyhnutelným prostředkem, kdy pachatel tento následek přímo nechce, neboť pachatel směřuje svým záměrem cíl jiný, který může být z hlediska trestního práva jak cílem relevantním, tak cílem nezávadným. Na srozumění pachatele s následkem lze usuzovat, pokud pachatel nepočítá s žádnou konkrétní okolností, která by mohla zabránit následku, který si pachatel představuje jako možný, a to ať by šlo o vlastní zásah nebo zásah někoho jiného, takže lze konstatovat, že pachatel následek předpokládá a je s ním srozuměn. K naplnění subjektivní stránky úmyslného trestného činu je proto nutno prokázat, že pachatel úmyslně způsobil výsledek v zákoně uvedený, tedy minimálně že s ním byl srozuměn (R 92/1951). Nalézací soud tedy konstatuje, že v rámci dané trestní věci je zásadní skutečnost, zda byl prokázán, či neprokázán nepřímý úmysl ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku obžalovaného R. Č.. V této souvislosti lze rovněž poukázat na rozhodnutí ÚS 58/2002. Podle názoru nalézacího soudu tento nepřímý úmysl jednoznačně a mimo jakoukoliv pochybnost obžalovanému prokázán nebyl. Obžalovaný v době, kdy se měl dopouštět trestné činnosti, měl mít dle účetní evidence majetek přesahující 90 milionů Kč a závazky nedosahující ani poloviny účetní výše tohoto majetku. Odkazy na stav v roce 2015, kdy k 4. 2. 2015 byla hodnota majetku v rámci insolvenčního řízení odhadnuta na 61 milionů Kč a závazky byly přihlášeny ve výši 107 milionů Kč, není relevantní. Je třeba vycházet ze stavu, o kterém byl obžalovaný přesvědčen, resp. mohl být přesvědčen v době údajného páchaní trestné činnosti. Soud v této souvislosti poukazuje na oba znalecké posudky, které se týkají účetního stavu majetku obžalovaného, který byl podle účetních uzávěrek výrazně vyšší, než pohledávky. Případné změny hodnot majetku v rámci změněných znaleckých posudků, kdy např. nemovitost v Holešově byla v době rozhodné ohodnocena na částku 38 milionů Kč a v rámci insolvenčního řízení na částku 12 milionů Kč, obdobně nemovitost ve Zlíně – pivovar měl podle obžalovaného, ale i dalších svědků, jako např. svědka H., M., Š., cenu podstatně vyšší, než cena stanovená v rámci insolvenčního řízení, pak tyto změny cen nelze hodnotit k tíži obžalovaného. Samotná subjektivní stránka v rámci určitého jednání je otázka vnitřního vztahu obžalovaného k tomuto jednání a soud jej může posuzovat toliko na základě projevů konkrétní osoby, kterou učinila v dané době. Obžalovaný, ale ani jakékoliv osoby v jeho okolí, v daném rozhodném časovém úseku nečinili jakékoliv jednání, z kterého by bylo patrné, že si byl obžalovaný, případně osoby, které s ním spolupracovali, např. svědkyně H., svědek H., vědomi skutečnosti podstatně nižší hodnoty majetku obžalovaného, než jak vyplývalo z účetní uzávěrky, případně než jak vyplývalo ze znaleckých posudků nebo vědomí obžalovaného. Na základě těchto skutečností tak soud uzavírá, že v době rozhodné obžalovaný jednal s vědomím, že jeho majetek podstatně převyšuje jeho závazky. Soud rovněž upozorňuje, že do obchodního jmění obžalovaného by bylo nutno připočítat i majetek, který nebyl součástí obchodního zboží, a to apartmán v Čeladné, o kterém byl obžalovaný přesvědčen, že má hodnotu 5 milionů Kč, nemovitost v Chorvatsku, do které měl investovat více než 5 milionů Kč, rodinný dům obžalovaného, by ve Zlíně v hodnotě 3 miliony Kč a hodnotný movitý majetek, jako automobily, sbírka vín apod. Pokud se týče trestného činu podvodu, platná judikatura neuvádí

7/2017

konkrétní trestní věc, kde v rámci podvodného jednání, které by nebylo spojeno s vyváděním majetku ve snaze reálně se vyhnout zaplacení závazků, snaze pachatele zapřít závazek, případně jiné zřejmé úmyslné jednání pachatele, pak v takové judikatuře není uveden příklad, kde by v rámci podnikatelské činnosti pachatele došlo k trestnému činu podvodu za stavu, kdy hodnota majetku pachatele je výrazně vyšší, než závazky z takové činnosti plynoucí. Podle názoru nalézacího soudu pak v případě, kdy v rámci běžné podnikatelské činnosti podnikatel nedodrží své sliby o placení faktur, přičemž má výrazně vyšší majetek než závazky, by připadalo v úvahu použití zásady ultima ratio, neboť daná problematika by se zjevně dala řešit v rámci nápravy věci v řízení občanskoprávním. Státní zástupce v rámci své závěrečné řeči dovozuje naplnění subjektivní stránky na straně obžalovaného z jeho údajné nečinnosti, když podle názoru státního zástupce neučinil žádné nebo dostatečné kroky k zajištění finančních částek, ze kterých by mohl uhradit své pohledávky. Podle názoru nalézacího soudu však důkazní situace je poněkud jiná. Sám obžalovaný ve své výpovědi i v písemném vyjádření uvedl, že poté, co zjistil nedostatek hotovosti k hrazení svých závazků, snažil se zajistit hotovost prodejem svého majetku. Nejprve takto prodal osobní vůz BMW a tuto skutečnost potvrdila i svědkyně V. H., dále se snažil prodat apartmán v Čeladné, kdy jednak došlo k nabídnutí apartmánu v rámci úhrady závazků, ale i k jednání o prodeji apartmánu svědkovi M. M. za částku 4 miliony Kč, což svědek M. M. ve své výpovědi potvrdil. Prodej apartmánu nebyl realizován jen z důvodu insolvenčního návrhu, kdy obžalovaný pak neměl reálnou možnost disponovat s nemovitým majetkem. Byly vedeny jednání o vstupu investiční skupiny do pivovaru ve Zlíně, kde tato investiční skupina by přinesla finanční prostředky přesahující 30 milionů Kč a tato částka by pokryla převážnou většinu všech závazků, tedy včetně závazků u bank. Rovněž tato skutečnost a tento záměr byl zmařen insolvenčním návrhem. Jako zásadní soud spatřuje krok obžalovaného, který jednal o možnosti přeúvěrovat veškeré závazky s bankou XXXXX a tato skutečnost byla potvrzena písemným vyjádřením pracovníka banky. Soud tedy uzavírá, že v rámci dokazování obhajoba obžalovaného o jeho snaze zajistit finanční prostředky, které by mu umožnily zaplatit veškeré pohledávky, nebyla vyvrácena, naopak jeho tvrzení je podporováno celou řadou výše uvedených svědeckých výpovědí, či písemných vyjádření a soud tedy musí v rámci tohoto tvrzení obžalovaného postupovat v souladu se zásadou in dubio pro reo (viz např. I US 733/01). Nalézací soud však konstatuje, že nemá pochybnosti o reálné snaze obžalovaného v době rozhodné zajistit si finanční prostředky, které by mu umožnily pohledávky zaplatit. Podle názoru nalézacího soudu obžalovaný před samotným jednáním, které je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku, byl osobou, která neměla s podnikáním výraznější zkušenosti, o podnikání neměla hlubší znalosti a jednalo se o osobu často ovlivňovanou osobami, které z jeho jednání chtěly mít samy finanční prospěch – viz např. stavební firma, která se zúčastňovala přestavby bytového domu v Holešově. Obžalovaný žil v přesvědčení, že má velký majetek, který svým podnikáním dále úspěšně rozmnožuje a nebyl si vědom jakýchkoliv možných problémů v souvislosti s předmětem svého podnikání a výše závazků. Poté, co se obžalovaný dostal do stavu, kdy nemohl hradit své závazky, dle názoru soudu chtěl v rámci reorganizace půjček (u banky XXXXX) a prodeje části svých nemovitostí docílit zajištění hotovosti, ze které by mohl uhradit své závazky a ukončit investiční akce. Ukončením stavby pivovaru by obžalovaný si zajistil do budoucna reálně stabilní příjem ve výši okolo 4 milionů Kč ročně. I z tohoto příjmu by případně mohl hradit drobnější závazky v rádech měsíců od uvedení pivovaru do provozu. Podle názoru nalézacího soudu obžalovaný v žádném případě nechtěl vystavit své jméno nepříznivým vlivům plynoucím z nesplacení závazků, případně trestního stíhání, neboť taková skutečnost by vedla jednak k možnému snížení ceny obchodní značky XXXXX, jednak ke snížení potenciálu možného budoucího podnikání, kdy podle názoru soudu obžalovaný svým jednáním v době rozhodné umožňuje učinit soudu toliko jediný závěr, že ve svém podnikání chtěl obžalovaný dále pokračovat a v rámci podnikání uhradit závazky a zvyšovat svůj vlastní majetek. Nalézací soud s ohledem na výše uvedené proto konstatuje, že v rámci dokazování podle jeho názoru nebylo jednoznačně

7/2017

a bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že obžalovaný jednal minimálně v úmyslu nepřímém dle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, ale nanejvýš v rámci svého jednání mohl jednat z nedbalosti, a to z nedbalosti nevědomé ve smyslu § 16 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. S ohledem na tyto skutečnosti proto soud obžalovaného zprostil dle § 226 písm. b) trestního řádu, když dané jednání uvedené ve výrokové části tohoto rozsudku není podle názoru nalézacího soudu trestným činem.

80. Proti tomuto rozsudku podal odvolání státní zástupce a nalézací soud pro přehlednost uvede i jeho argumentaci, tak jak je uvedena v usnesení vrchního soudu:

Soud I. stupně se dle názoru státního zástupce nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a zejména nesprávně vyložil ustanovení trestního zákoníku o skutkové podstatě trestného činu podvodu. Zdůrazňuje se, že opravným prostředkem není napadáno hodnocení důkazů provedené soudem, když odvolatel se navíc ztotožňuje s převážnou většinou učiněných skutkových zjištění. Výjimkou jsou pouze závěry soudu o snaze obžalovaného řešit své dluhy prodejem majetku, nicméně podstatným důvodem vadnosti byla nesprávná interpretace ustanovení § 209 odst. 1 trestního zákoníku. V daném případě bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že obžalovaný v inkriminovaném období objednával zboží a služby, půjčoval si od fyzických osob peníze a přijímal další finanční závazky, ačkoliv mu ekonomická situace a dlouhodobé finanční problémy nedovolovaly tyto závazky ve sjednaných lhůtách či v dohledné době plnit. Nikoho z poškozených na to předem neupozornil, nikomu neprozradil, že vyrovnání závazků bude záviset na dokončení rozpracovaných projektů a v krajním případě na prodeji jeho majetku. Obžalovaný tedy před poškozenými zatajil podstatnou skutečnost, a to za účelem vlastního obohacení, neboť z majetkových dispozic poškozených profitoval. Zavinění ve formě úmyslu u těchto dvou znaků vyplývá už ze samotné podstaty jednání obžalovaného a nic na tom nemění ani jeho podnikatelská nezkušenost, naivita či snadná ovlivnitelnost ze strany osob na něm parazitujících. K dokonání trestného činu podvodu u každého z poškozených došlo již v momentu, kdy byla provedena obžalovaným cílená majetková dispozice a právě k těmto momentům je třeba vztahovat úmyslné zavinění obžalovaného, který vzhledem ke svým dlouhodobým finančním problémům musel být přinejmenším srozuměn s tím, že své závazky ve sjednaných lhůtách ani v dohledné době nesplní. Pokud tedy spoléhal na dokončení výstavby a zahájení provozu pivovaru či na možnost prodeje některých částí svého rozsáhlého majetku, pak uvažoval nanejvýše o způsobech dodatečné náhrady škody. Trestnost činu se posuzuje podle doby jeho spáchání, za nichž se považuje okamžik dokonání trestného činu, kterými jsou naplněny všechny znaky jeho skutkové podstaty, především následek. Odvolatel je toho názoru, že soudem tak vyzdvihované majetkové poměry obžalovaného nejsou při řešení otázky jeho zavinění rozhodné. Je třeba rovněž třeba zdůvodnit, že podle obou znalců z oboru ekonomiky bylo zpeněžení některého majetku nezbytnou podmínkou k tomu, aby obžalovaný všechny své závazky uhradil, když jiné jeho zdroje by k tomu nestačily. Nesprávná interpretace ustanovení § 209 odst. 1 trestního zákoníku pak vedla k tomu, že soud se při hodnocení subjektivní stránky dostatečně či vůbec nevypořádal s některými okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Nebylo zohledněno, že obžalovaný se ani nepokoušel svým závazkům dostat, v době bezprostředně následující po jejich splatnosti byly zaznamenány jen sporadické částečné úhrady, kterou někteří poškození dosáhli až po opakovaných urgencích. Obžalovaného nic nepřimělo ani ke zpeněžování svého majetku, aby pohledávky poškozených uspokojil. Přitom první vylákané plnění bylo obžalovanému poskytnuto již 20. 6. 2011 svědkem B. a velká většina dalších zájmových závazků vznikla v roce 2012 a v první polovině roku 2013. Jestliže se obžalovaný nyní hájí tím, že mu v tom bránilo zahájené insolvenční řízení, nelze na jeho tvrzení nahlížet jinak, než na jako ryze účelové a jeho zcela předvídaný postoj k věřitelům už jen dokresluje fakt, že sám na sebe insolvenční návrh nepodal. Závěrem svého opravného prostředku odvolatel navrhl, aby

7/2017

odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b), d) trestního řádu napadený rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 1 trestního řádu vrátil věc krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

81. Odvolací soud následně veškeré okolnosti zvážil a dospěl k těmto závěrům: Podle názoru odvolacího soudu nalézací soud pro své rozhodnutí zcela nekriticky převzal obhajobu obžalovaného, prezentovanou jak jím, tak jeho obhájci, jejíž podstatou je, že jeho nemovitý majetek výrazně převyšoval závazky, které mu v rámci jeho podnikatelské činnosti vznikly při uzavírání jednotlivých smluv, vztahujících se zejména k dokončování nemovitostí, které v různém stavu rozpracovanosti pořídil v dřívější době. Ze znaleckého posudku z oboru ekonomiky, který byl vypracován v přípravném řízení a který soud rovněž v rámci hlavního líčení provedl, vyplývá, že jednak má znalec pochybnosti, zda hodnota dlouhodobého majetku je v účetnictví obžalovaného vykazována správně, poslední úhrady závazků obžalovaného byly prováděny v květnu 2013, od června pak dochází k nárůstu neuhrazených faktur, přičemž již v průběhu prvního pololetí obžalovanému docházely vlastní finanční prostředky a v červnu pak byly platby zastaveny téměř úplně. Podle znalce došlo k platební neschopnosti právě v tomto měsíci, o čemž svědčí i pohledávky uplatněné věřiteli v rámci insolvenčního řízení. Z posudku dále vyplývá, že majetek obžalovaného je tvořen nemovitostmi v různé fázi rozpracovanosti, které byly zatíženy zástavními právy ve prospěch finančních ústavů, které obžalovanému na tyto nemovitosti poskytly značné úvěry, které mimochodem obžalovaný rovněž řádně a včas nesplácel. Dlužno rovněž uvést, že v žádném případě nelze hovořit, jak to uvádí soud prvního stupně, že by obžalovaný měl snahu dlužné závazky vyrovnat. Naopak výpovědi svědků hovoří o snaze obžalovaného oddálit splácení sliby, které neplnil, případně jeho snahu se věřitelům vyhýbat. Všichni poškození, vyjma Z. H., shodně vypověděli, že o neutěšené ekonomické situaci obžalovaného nevěděli a předpokládali, že svým závazkům vůči nim dostojí. Z. H. nepochybně situaci obžalovaného znal, když pro něj vykonával stavební dozor na opravovaných či budovaných nemovitostech a stěží lze tedy u něj dovodit, že by byl obžalovaným uváděn v omyl o své solventnosti. Hodnocení důkazů soudem prvního stupně považuje tedy odvolací soud za vadné, šablonovité a vnitřně rozporné. Navíc ve věci bude třeba provádět ještě další dokazování, zejména ve vztahu k dílčímu útoku vůči poškozené společnosti XXXXX, a to ve vztahu k půjčce 100.000 Kč, kterou si měl od této společnosti obžalovaný zapůjčit na stavební materiál, stejně jako k bližším okolnostem skutku uvedeného pod bodem B) obžaloby, a to k situaci, jež předcházela uzavření nájemní smlouvy. Ačkoliv ze skutku vyplývá, že se měl obžalovaný tohoto jednání dopustit tím, že při podpisu smlouvy zamlčel skutečnost, že stavební úřad vydal zákaz užívání předmětné stavby, podle obžaloby se jednání dopustil tím, že uvedl někoho v omyl. Za povšimnutí stojí u tohoto skutku i fakt, že měl tímto jednáním obžalovaný způsobit škodu 301.640 Kč, ačkoliv se jedná o dvě platby nájemného a zálohy za služby spojené s pronájmem nebytových prostor, vedle nichž poškozený obžalovanému zaplatil rovněž zálohu 100.000 Kč, a škoda by tedy měla být o tuto částku povýšena. Se závěry nalézacího soudu lze souhlasit, pokud jde o hodnocení důkazů prvního dílčího útoku pod bodem I. rozsudku. Dokazování však soud bude muset doplnit i u druhého dílčího skutku bodu I., zejména pokud jde o stav nemovitosti v době uzavření smlouvy o smlouvě budoucí s D. B., konkrétně zda mohla být ve sjednaném termínu do 31. 1. 2012 výstavba bytu dokončena, a pokud ne, z jakých důvodů k tomu nedošlo. Přestože to není negociační pro tuto trestní věc, bude nepochybně vhodné, aby si soud učinil závěr i o výši majetku obžalovaného, a to nikoliv na základě jeho účetní hodnoty, ale znaleckých posudků, týkajících se jednotlivých předmětných nemovitostí v insolvenčním řízení, které se proti obžalovanému vede. Pokud jde o výrok, jímž byli podle § 229 odst. 3 trestního řádu poškození odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních, i tento je dle názoru odvolacího soudu vadný. Takřka všichni poškození v průběhu trestního řízení své pohledávky postoupili jinému. Za této situace tedy nemohou v tomto trestním řízení uplatnit svůj nárok na náhradu škody a v tomto směru měl soud prvního stupně rozhodnout podle § 206 odst. 3 trestního řádu.

7/2017

82. Nalézací soud s ohledem na výše uvedené usnesení Vrchního soudu v Olomouci rozhodl u hlavního líčení dne 8. dubna 2019 podle § 206 odst. 3 trestního řádu o nepřipuštění poškozených k hlavnímu líčení, přičemž takto rozhodl o poškozených D. B., narozeného XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, společnosti XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, P. M., narozeného XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, J.a T. narozeného XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, V.V., narozeného XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, společnosti XXXXX IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, společnosti XXXXX IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, společnosti XXXXX IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, společnosti XXXXX IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, společnosti XXXXX IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, společnosti XXXXX IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, Z. G., narozeného XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, M. O., narozeného XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, V. B., narozeného XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, společnosti XXXXX IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, XXXXX, a S. H., narozeného XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX. Ve věci v rámci pokynu odvolacího soudu rovněž vyslechl svědka Z. H. a znalce Ing. Janečka, přičemž předvolal i svědka M. Š.a, kterého však nemohl vyslechnout, neboť svědek zemřel dne 18. 12. 2018 (viz č. l. 4823). Na návrh státního zástupce, když obě procesní strany byly vyzvány k případným dalším návrhům na doplnění dokazování, byli předvoláni svědkové Z. G. a D. B.o.
83. Nalézací soud nyní stručně uvede důkazy provedené po prvotním rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci. Soud opětovně vyslechl obžalovaného R. Č., který uvedl, že setrvává na svých předcházejících výpovědích s tím, že bude odpovídat na kladené otázky. K dotazům uvedl, že první problémy nastaly s dodavatelskou firmou při stavbě bytů v Holešově, tak jak již dříve uváděl. Počátkem roku 2013 zjistil nedostatek finančních hotovostních prostředků. Většina smluv, které obžalovaný podepisoval, však byla uzavřena před zjištěním nedostatku finančních prostředků. Na část prací byla uzavřena jen ústní smlouva. V této době však byl pevně přesvědčen o zajištění finančních prostředků, v rámci kterých by zaplatil veškeré dluhy. Přibližně v létě 2013 začal jednat s bankami o přeúvěrování, v rámci kterého by uhradil minimálně veškeré nesplacené fakturace. Svoji finanční situaci konzultoval i se stavebním dozorem. Rozhodně, a to především s ohledem na svůj majetek a své dobré jméno, nebyl srozuměn s tím, že by své finanční závazky v dohledné době neuhradil. Zcela zásadně odmítl u své osoby úmysl někoho okrást, podvést a především sebe obohatit. V době rozhodné jeho majetek převyšoval částku 100 milionů Kč v nemovitostech, takže neměl důvod někoho okrádat nebo podvádět a nikdy nepřemýšlel nad možností sebe na úkor jiného obohatit. Těsně před ukončením jednání s bankou byla na obžalovaného podána insolvence, takže dále nemohl disponovat se svým majetkem. Samotné insolvenční řízení považuje za skandální a důvod, v rámci kterého nemohl se vyrovnat se svými věřiteli. V době před podáním insolvenčního návrhu rovněž chtěl prodat některé nemovitosti, např. byt v Čeladné; byla předběžná domluva na majetkovém vstupu do pivovaru a dle jeho názoru je zřejmé, že v řádech měsíců by většina závazků byla uhrazena. Pokud se týká půjčky ze strany svědka Č., nejednalo se o půjčku pro jeho osobu, jednalo se jen o zprostředkování investice svědka Č. prostřednictvím obžalovaného. Obžalovaný dle svého vyjádření má stále shodné trvalé bydliště, i když v současné době pobývá na jiné adrese. Od srpna 2018 je obžalovaný nezaměstnaný, je rozvedený, vyživovací povinnosti nemá a stará se o svého syna, který má rakovinu. Obžalovaný nemá jiné trestní řízení vůči jeho osobě.
84. Soud opětovně vyslechl **svědka D. B.**, který uvedl, že v době podpisu smlouvy o smlouvě budoucí byla stavba ve stavu rozestavěné hrubé stavby. V této době bylo rozestavěno pravděpodobně první patro, možná pokračovala stavba druhého patra. Bylo dohodnuto posílání záloh ze strany svědka v průběhu výstavby a stavba pokračovala řádně. Stavba měla

7/2017

být ukončena v lednu 2012 a k 31. 1. 2012 měla být předána svědkovi. V prosinci 2011 se práce zastavily s odkazem na problémy se subdodavateli. Situace trvala několik měsíců. V polovině roku 2012 pak vstoupili další subdodavatelé, nejprve práce probíhaly, následně však došlo opětovně k zastavení. Po půlroce nepokračování prací se svědek s manželkou rozhodli od smlouvy odstoupit a žádali vrácení peněz, s čímž obžalovaný nesouhlasil a svědek podal žalobu, která byla zamítnuta. Později na obžalovaného byl podán návrh na insolvenční řízení, svědek se přihlásil se svojí pohledávkou a později pohledávku prodal firmě XXXXX. Po zastavení prací obdržel svědek od obžalovaného návrh na převod vlastnictví – předmětného bytu, s tím, že by se majetkové problémy vyřešily v rámci slevy z kupní ceny. Náklady na dokončení předmětné bytové jednotky byly pravděpodobně pár set tisíc a podle svědka nabízená sleva pravděpodobně odpovídala reálné kupní ceně, kdyby na návrh přistoupil. Byt byl však v nezkolaudovaném objektu a sám by se nedal samostatně zkolaudovat, proto na tento návrh nepřistoupil. Návrh na odkoupení, resp. převod jednotky s poníženou kupní cenou, dostal svědek v roce 2013.

85. **Svědka Z. H.** uváděl skutečnosti shodné jako ve svých předcházejících výpovědích. Podle svědka byl nedostatek finančních prostředků v rámci podnikatelské činnosti obžalovaného někdy v únoru nebo v březnu roku 2013, přičemž stavební firmy dostávaly zaplacení až po provedení prací a předpokládalo se zajištění přísunu peněz. Podle svědka jej obžalovaný informoval o přeúvěrování, kdy jednal možná s XXXXX, svědek si však na jméno banky již nepamatuje a jednalo se pravděpodobně o dobu přelomu roku 2012 a 2013. V rámci tohoto jednání se uvažovalo o některých odprodejích a měly být získány i hotovostní finanční prostředky. V případě přeúvěrování by došlo pravděpodobně k částečným úhradám faktur, následně byla diskuse o prodeji nemovitostí. Obžalovaný se však nikdy nevyjadřoval o nezaplacení svých závazků. Byly úvahy o zaplacení závazků z provozního zisku pivovaru, případně o prodeji nemovitostí v Prostějově a v Čeladné. Pokud se týká stavby v Holešově, zde bylo jednání o dotacích v řádech milionů Kč a bylo jednáno přímo s agenturou, kde bylo domluveno, jak postupovat. Sám svědek, přestože znal finanční situaci obžalovaného, nikdy nepočítal s možností, že by jeho závazky nebyly uhrazeny. Pokud se týče stavby bytových jednotek v Holešově, svědek nastoupil na stavbu v roce 2011 a do ledna 2012 bylo možné dokončit zadní bloky a poskytnout je k prodeji. Následně byly problémy s dodavateli, později bylo jednáno o dotaci ve výši přibližně 5 mil. Kč v rámci částečného přeúvěrování od XXXXX. Obžalovaný však v tomto směru nejednal, z jakých důvodů, svědek neví.
86. **Svědka Z. G.** uváděl skutečnosti shodné jako v předcházejících výpovědích. Před uzavřením smlouvy o pronájmu, kterou zprostředkovala realitní kancelář, si svědek snažil vše ověřit a žádná strana svědkovi nesdělila jakékoliv problémy s užíváním nemovitosti. Podle svědka ani obžalovaný o problémech, které by svědkovi následně bránily v řádném užívání pronajaté nemovitosti, nevěděl a obžalovaný podle jeho názoru koupil nemovitost v dobré víře. Obžalovaný slíbil problém odstranit, což se však nepodařilo a proto svědek odstoupil od smlouvy. Obžalovaný slíbil vrácení finančních prostředků, bylo však vráceno jen 100.000 Kč, následně bylo zahájeno insolvenční řízení, ke kterému se svědek připojil. K výpovědi svědka se vyjádřil obžalovaný, který uvedl, že nemovitost kupoval v době, kdy zde byl provozován pečovatelský dům, následně se předchozí nájemce odstěhoval a obžalovaný netušil, že povolení k provozování pečovatelského domu si tzv. vzal s sebou. Před uzavřením smlouvy s poškozeným svědkem G. o jakýchkoliv právních problémech týkajících se jeho nemovitosti nevěděl.
87. Nalézací soud opětovně vyslechl **znalce P. Janíčka DiS, MBA, LL.M.**, jehož znalecký posudek soud považuje za velmi důležitý důkaz, přičemž tento znalecký posudek je komplexnější, jednoznačnější a erudovanější, než znalecký posudek, který byl vyhotoven

7/2017

v přípravném řízení. Nalézací soud konstatuje, že proti závěrům znaleckého posudku, který znalec Ing. Janíček vyhotovil, státní zástupce ničeho nenamítal a nenavrhoval vyhotovení nového znaleckého posudku. Znalec setrval na závěrech znaleckého posudku, uvedl, že k dispozici měl i znalecké posudky, které byly vyhotoveny v průběhu insolvenčního řízení. V této souvislosti soud poukazuje na jeho písemné vyjádření, které soudu zaslal na žádost soudu. Podle znalce měl obžalovaný pravděpodobně přehled o hotovostním stavu, a to v souladu se zpracováním účetnictví. Zda obžalovaný měl snahu o přeúčtování, znalec neví, ale přeúčtování je zcela běžný proces, který probíhá velmi často a v rámci přeúčtování mohou být kryty i různé závazky. Znalec zdůraznil, že obžalovaný měl dostatečný majetek, aby mohl pokrýt všechny zaúčtované závazky a dokonce tento majetek tyto závazky v řádech desítek milionů korun převyšoval. Pokud se týče prvotního znaleckého posudku, pak znalec se zabýval jen částí majetku obžalovaného, který používal v rámci podnikání a znalecký posudek nepojednával o veškerém majetku obžalovaného. K dotazu státního zástupce pak znalec uvedl, že majetek obžalovaného byl v době rozhodné ve společném jmění manželů. Jedná se tak o výlučný majetek jak obžalovaného, tak jeho manželky, ovšem i závazky byly ve společném jmění manželů.

88. Po výše provedeném dokazování pak nalézací soud opětovně rozhodl dne 8. 4. 2019, a to shodně jako v rozsudku ze dne 14. 5. 2018. Obžalovaného zprostil obžaloby a částečně s ohledem na pokyn vrchního soudu bylo rozhodnuto odlišně v adhezním řízení, kdy podle § 229 odst. 3 trestního řádu byli poškození I. K., narozený XXXXX a společnost XXXXX IČO: XXXXX odkázáni se svými nároky na řízení ve věcech občanskoprávních. Pokud se týká odůvodnění, nalézací soud setrval na svém hodnocení důkazů, tak jak bylo uvedeno v bodě č. 83 rozsudku ze dne 14. 5. 2018, na které odkázal. Nalézací soud v rámci rozsudku ze dne 8. 4. 2019 konstatuje, že odvolání státního zástupce nebrojí proti skutkovým zjištěním, ale proti závěrům soudu. Podle státního zástupce k dokonání trestného činu podvodu u každého z poškozených došlo v momentě, kdy byla provedena obžalovaným cílená majetková dispozice, a právě k těmto momentům je třeba vztahovat úmyslné zavinění obžalovaného, který vzhledem ke svým dlouhodobým finančním problémům musel být přinejmenším srozuměn s tím, že své závazky ve sjednaných lhůtách ani v dohledné době nesplní. Nalézací soud částečně se státním zástupcem souhlasí, a to že obžalovaný, alespoň v rámci jednání, která jsou uvedena ve výrokové části v termínech na jaře roku 2013, poškozeným nesdělil své finanční problémy a tím je uvedl v omyl. Nesouhlasí však se závěrem státního zástupce, že obžalovaný v tuto dobu byl srozuměn s neuhrazením svých finančních závazků ve sjednaných lhůtách nebo v dohledné době. Státní zástupce v rámci svého odvolání pomíjí snahu obžalovaného o přeúčtování svého podnikání, v rámci kterého by zcela jednoznačně mohl získat finanční prostředky. Pomíjí rovněž snahu prodat část nemovitostí, případně získat finanční prostředky v rámci vstupu dalších investorů do projektu XXXXX. Je pravděpodobné, že obžalovaný byl srozuměn s nezaplacením svých závazků v rámci lhůt vyhotovených faktur. Podle názoru soudu však není prokázáno, že obžalovaný byl srozuměn, že k úhradě závazků nedojde v dohledné době. Pokud se týká termínu „dohledná doba“, pak tento termín není v trestním právu definován, případně jednoznačně definován. Nalézací soud v této souvislosti uvádí, že pokud se týká placení podnikatelských závazků, pak Česká republika společně s Německem a Estonskem patří v Evropské unii mezi země, kde závazky jsou plněny nejbližší lhůtám stanoveným ve fakturacích. Přesto v České republice je běžným jevem platba faktur po lhůtě splatnosti. Běžně se jedná o placení později v řádech týdnů, často i měsíců. Daná nereseriózní a v podnikatelském prostředí nevídaná praxe však není sankcionována trestním postihem a ve většině případů není přistoupeno ani k sankci v rámci civilního řízení, ač pozdní platba v rámci smluv běžně bývá právně ošetřena a sankcionována. Případné pozdní zaplacení závazků proto dle názoru nalézacího soudu nemá být předmětem trestního práva, ale předmětem civilního práva v rámci zásady ultimo ratio. Nalézací soud souhlasí se státním zástupcem o nutnosti

7/2017

zaplacení závazků v dohledné době. Termín „dohledná doba“ podle názoru soudu by měla být ohraničena několika měsíci, maximálně lhůtou do jednoho roku. V této lhůtě podle názoru soudu obžalovaný s ohledem na své aktivity mohl oprávněně očekávat, že získá dostatek finančních prostředků k uhrazení svých finančních závazků. Samotné podnikání obžalovaného bylo podle názoru nalézacího soudu poněkud chaotické. Oproti jiným podnikatelům obžalovaný začal podnikat s celkem výrazným majetkovým základem v řádech desetimilionů Kč, obžalovaný však neměl konkrétní podnikatelský záměr (business plán), přičemž plánování je nedílnou součástí podnikání, kdy podnikové plánování je možno vymezit jako proces rozvoje podniku jako celku, stejně jako jeho jednotlivých funkčních oblastí. Podnikatelský záměr se může vyskytovat v řadě forem, od základní, myšlenkové, u nezávislých profesionálů a živnostníků, až po rozsáhlou písemnou dokumentaci v případě větších forem. Podnikatelský záměr je v každém případě cílem především na tzv. jádro podnikání a podnikatel se tomuto záměru snaží více či méně úspěšně přiblížit. V obecné rovině lze podnikatelský záměr chápat jako dlouhodobou strategii podnikání, ze které podnikatel vychází a v níž by mělo být celé jeho podnikání v naprostém souladu. Nalézací soud shledává u obžalovaného absenci smysluplné strategie, absenci správných podnikatelských návyků, zkušeností a absenci prověřování návrhů směřujících k rozvoji podnikání, případně prověřování obchodních partnerů. V rámci jakéhokoliv podnikání existuje podnikatelské riziko, kdy riziko je spojeno s neúspěchem podnikatelského záměru. Podnikatelské riziko je nedílnou součástí podnikání a samotné nenaplnění podnikatelského plánu je věc v podnikatelském prostředí zcela běžná a nevede k ostrakizaci podnikatele. Nalézací soud konstatuje, že v průběhu dokazování nebyl proveden jakýkoliv přímý důkaz svědčící o úmyslu obžalovaného nehradit své závazky. Námitka obžaloby, že případně posléze uhrazené závazky je nutno považovat za náhradu škody, nikoli za absenci úmyslu obžalovaného, podle názoru nalézacího soudu neobstojí. Obžalovaný by v případě přeúvěrování nebo kapitálového vstupu do svého podnikatelského záměru týkajícího se XXXXX, případně při prodeji některých nemovitostí, měl finanční prostředky, které by mu umožnily v dohledné době, tedy v době v řádech měsíců, uhradit své závazky, byť po lhůtě splatnosti. Především obžalovaný podle názoru nalézacího soudu neměl v úmyslu obohatit sebe, případně jiného na úkor poškozených. O této skutečnosti dle názoru soudu nesvědčí žádný přímý, či nepřímý důkaz, alespoň nalézací soud žádný tento důkaz nenalézá, naopak snaha obžalovaného uhradit závazky je již výše popsána a úmysl obžalovaného sebe nebo jiného obohatit je podle názoru nelogický, neboť obžalovaný od počátku podnikal tzv. na své jméno, kdy jeho podnikatelské jméno a dobrý zvuk tohoto jména měl pro obžalovaného velký význam a nezaplacení závazků by zjevně přispělo ke ztrátě dobré podnikatelské pověsti obžalovaného. Podle názoru nalézacího soudu, tak jak je výše uvedeno v citovaných judikátech, je nutné, aby obžalovanému byla jeho vina jednoznačně a bez jakýchkoliv zbytečných pochybností prokázána. Jak je již výše uvedeno, subjektivní stránka trestného činu je aktivní volní vztah pachatele ke způsobení následku relevantního pro trestní právo. U nepřímého úmyslu pachatel musí vědět, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem a pro případ, že jej způsobí, byl s tím srozuměn. Samotné provedené dokazování, které bylo konáno po rozhodnutí vrchního soudu, dle názoru nalézacího soudu potvrzuje jeho hypotézy. Svědek H., který znal finanční situaci obžalovaného, ve své výpovědi uváděl, že nepředpokládal neuhrazení svých závazků ze strany obžalovaného a je tedy zřejmé, že věřil vyjádřením obžalovaného o uhrazení všech svých závazků. Pokud se týká svědka B., tak svědek uvedl, že obžalovaný mu v roce 2013 nabízel přepsání byt' nedostavěného bytu za sníženou kupní cenu, která by pravděpodobně odpovídala ceně takto převedeného bytu. Daná nabídka zjevně neodpovídá údajné snaze obžalovaného podvést svědka B. a obohatit sebe, či jiného na úkor tohoto poškozeného. V obdobném duchu je i výpověď svědka Z. G., který ve své výpovědi uvedl, že podle jeho názoru také obžalovaný nevěděl o omezení týkajícím se jeho nemovitosti před uzavřením nájemní smlouvy. Rovněž tato skutečnost nesvědčí o údajném podvodném úmyslu obžalovaného v této věci. Pokud se

7/2017

týče výpovědi znalce, soud podtrhuje závěry znalce (které nejsou napadnuty ani ze strany státního zástupce) týkající se jmění obžalovaného, které podstatně, a to minimálně v řádech milionů, převyšovalo celkové závazky. V této souvislosti soud poukazuje na běžnou typovou kriminalitu v rámci trestného činu podvodu, kdy pachatelé v rámci slibů od poškozených vylákají finanční prostředky, případně plnění, které reálně nemohou vůbec, a to tedy nejenom v dohledné době uhradit, přičemž jejich obhajoba spočívá v tvrzení o snaze uhradit dané závazky s poukazem na možné budoucí události týkající se obchodů, případně jiného nabytí majetku, kdy tyto události jsou však zcela nejisté, takže orgány činné v trestním řízení logicky docházejí k závěru o nejistotě v otázce nabytí finančních prostředků u takových pachatelů a nutném srozumění v rámci subjektivní stránky trestného činu. U obžalovaného Č. je však situace zcela rozdílná. Obžalovaný reálně disponoval majetkem v hodnotě umožňující uhradit veškeré závazky a reálně činil kroky, které mu měly umožnit zajistit finanční hotovost – jedná se o přeúvěrování, prodej majetku a finanční vstup dalších subjektů do XXXXX. Tyto skutečnosti tvrzené obžalovaným nebyly nijak zpochybněny, ale naopak svědecky podepřeny. Podle názoru nalézacího soudu důkazy provedené v průběhu trestního řízení toto vědomí obžalovaného neprokázaly a proto soud v rámci zásady in dubio pro reo obžalovaného zprostil ve smyslu ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu, neboť skutek není trestným činem.

89. Proti výše uvedenému rozsudku ze dne 4. dubna 2019 podal státní zástupce opětovně odvolání, v němž mimo jiné uvedl, že obžalovaný se nepokoušel svým závazkům dostát, žádná skutečnost ho nepřiměla ke zpeněžování svého majetku, aby pohledávky poškozených uspokojil. Jestliže se obžalovaný hájí tím, že mu v tomto bylo zabráněno insolvenčním řízením, nelze na jeho tvrzení nahlížet jinak, než na tvrzení ryze účelové. Jeho přezíravý postoj k věřitelům už jen dokresluje fakt, že sám na sebe insolvenční návrh nepodal, přestože dlouhodobě nebyl schopen plnit některé své starší splatné závazky. V tomto směru pak poukazuje na závazky týkající se půjčky ze strany svědka Č. v roce 2009 a na bankovní úvěry získané u Komerční banky a. s. a České spořitelny a. s. v březnu 2011.
90. Ve věci rozhodl Vrchní soud v Olomouci v neveřejném zasedání konaném dne 29. 1. 2020, č. j. 1 To 35/2019-4927, kdy z podnětu státního zástupce podle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil soudu I. stupně. Pokud se týče odůvodnění daného rozhodnutí, vrchní soud uvedl následující skutečnosti:
91. Stejně jako v prvním případě argumentuje nalézací soud rozsahem majetku obžalovaného, který byl v tomto trestním řízení spolehlivě zjištěn, tedy zjištěno bylo, co vše do majetku obžalovaného spadalo, nikoliv však hodnota tohoto majetku. Nicméně tato skutečnost sama o sobě není pro rozhodnutí o vině obžalovaného podstatná. Co naopak podstatné je, je příjmová stránka při podnikání obžalovaného a závazky, jež mu plynuly z přijatých úvěrů u XXXXX a XXXXX. Tyto důkazy soud prvního stupně zcela pomíjí, jinak by z nich zjistil, že první úvěr, jako osobní, byl obžalovanému poskytnut XXXXX 4. 3. 2011 v částce 5 mil. Kč, který měl být jednorázově splacen 20. 6. 2013, přičemž do té doby měl obžalovaný platit měsíční úroky 22.917 Kč. Z druhého úvěru u téhož peněžního ústavu z 11. 3., který byl poskytnut ve výši 10 mil. Kč, měl obžalovaný platit měsíční úroky ve výši 49.583 Kč a celý úvěr zaplatit jednorázově do 20. 6. 2013. Třetí úvěr u XXXXX z 11. 3. byl hypoteční ve výši 15 mil. Kč s měsíčními splátkami 130.167 Kč a konečně čtvrtý úvěr u XXXXX z 29. 3. 2011 měl splácet obžalovaný splátkami 114.000 Kč měsíčně, tedy splátky všech úvěrů měsíčně činily 216.667 Kč a řádně spláceny nebyly.
92. Je evidentní, že finanční situace obžalovaného, který neměl minimálně od roku 2013 v podstatě žádné příjmy a naopak vršil další a další závazky, svědčí pro absolutní lhostejnost obžalovaného

7/2017

svým závazkům v dohledné době, kterou lze skutečně vymezit toliko v řádu několika měsíců a nikoliv jednoho roku, dostat. Konečně v červnu 2013 měl obžalovaný zaplatit jednorázově do 20. 6. 2013 15 mil. Kč z prvních dvou úvěrů u Komerční banky, což samozřejmě rovněž neučinil. Neutěšenou finanční situaci obžalovaného pak dokreslují i půjčky, obsažené pod bodem C) obžaloby.

93. S ohledem na výše uvedené vrchní soud uvedl, že bude nutno, aby soud I. stupně vyžádal u XXXXX přehled o splátkách obžalovaného na hypoteční úvěr, když tento doklad ve spise chybí. Doplnit dokazování bude muset soud nalézací rovněž ve vztahu ke skutku pod bodem B), když skutečně z dosud provedeného dokazování není zřejmé, zda obžalovaný věděl o zákazu užívání nemovitosti v době, kdy uzavíral nájemní smlouvu s poškozeným Z. G.. Na č. l. 3069 se nachází kupní smlouva z 15. 10. 2009, jíž obžalovaný předmětnou nemovitost nabyl, přičemž ve smlouvě je uvedeno, že zde mají další dva subjekty nájemní vztahy. V tomto směru bude vhodné vyslechnout zástupce těchto společností a jednatele prodávajícího P. Z., jehož adresa se ve smlouvě nachází, zejména k okolnostem, zda nemovitost byla užívána, k jakým účelům, zda byla takto užívána ještě v době, kdy nemovitost vlastnil obžalovaný, proč byly nájemní vztahy ukončeny a kdy. Vhodné bude, aby se soud prvního stupně znovu zabýval aktuálním stavem insolvenčního řízení obžalovaného.
94. Nalézací soud v souladu s usnesením Vrchního soudu v Olomouci si vyžádal zprávu od XXXXX týkající se splácení úvěru obžalovaného (č. l. 4942), přičemž zjistil, že naposledy obžalovaný v rámci splátek provedl úhradu dne 15. 6. 2013 ve výši 1.224,70 Kč. V předcházejícím období od 15. 5. 2012 do 15. 5. 2013 uhradil celkem 130.167 Kč a ke dni 4. 7. 2014 zbývalo obžalovanému na zaplacení úvěru celkem 14.187.397,77 Kč v rámci jistiny a 717.448,82 Kč v rámci úroků. Lze tedy konstatovat poslední úhradu ke dni 15. 6. 2013. Pokud se týče insolvenčního řízení obžalovaného R. Č., obhájce soudu zaslal usnesení Krajského soudu v Brně č. j. KSBR 29 INS 33609/2013-B-723 ze dne 14. 7. 2020, který rozhodl o zrušení konkurzu na majetek dlužníka R. Č., narozeného XXXXX, podle § 308 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb. o úpadku a způsobech jeho řešení po obdržení zprávy o stavu řízení insolvenčního správce J. B.. Dále bylo rozhodnuto o odměnách insolvenčních správců, o povinnostech insolvenčního správce J. B. a povinnosti dlužníka R. Č. týkající se vypořádání majetku ze zaniklé SJM manželů Č.. Z odůvodnění pak nalézací soud poukazuje na bod 5. dle kterého podáním ze dne 29. 1. 2020 insolvenční správce J. B. vyslovil souhlas se zrušením daného konkursu na návrh dlužníka ze dne 30. 8. 2016, jak je uvedeno v návaznosti na výslovně uloženou povinnost soudem, přičemž insolvenční správce podáním ze dne 22. 6. 2020 požádal o urychlené rozhodnutí o zrušení konkursu, v rámci kterého uvedl, že soud rozhoduje o návrhu na zrušení konkursu po čtyřech letech, ale potřebný souhlas insolvenčního správce soudu byl doručen až dne 29. 1. 2020. K žádosti soudu insolvenční správce uvedl (viz bod 8.), že na účtu majetkové podstaty ke dni 30. 4. 2020 byla částka 17.602.550,45 Kč; zajištěným věřitelům bylo vyplaceno 15.653.505,15 Kč, příjmy majetkové podstaty byly ve výši 33.644.935,87 Kč a výdaje majetkové podstaty byly 16.040.243,15 Kč. V této souvislosti nalézací soud poukazuje na skutečnost (viz bod 11.), že z dražby XXXXX byla získána částka 7.788.027 Kč, přičemž způsob provedení dražby podle názoru nalézacího soudu lze považovat minimálně za zcela nezvyklý, kdy v případě běžného provedení dražby by výnos byl jistě výrazně vyšší. S ohledem na přípis insolvenčního správce J. B. vyhotovila soudkyně JUDr. Vlasta Bruknerová písemné vyjádření dne 27. 7. 2020 (č. l. 5028-5029), ze kterého soud konstatuje, že věřitelé dlužníka R. Č. od 30. 8. 2016 nemají zájem na pokračování konkursu a žádali zrušení konkursu, čemuž insolvenční správce bránil a jednal tak proti vůli věřitelů. Současně pak insolvenční správce vedl incidenční spory proti vůli věřitelů, přičemž byl neúspěšný a úspěšným účastníkům těchto sporů byly přiznány náklady řízení. Insolvenční spory tak byly vedeny proti vůli dlužníka a proti jejím majetkovým právům. Pro uspokojení věřitelů s pohledávkami za majetkovou podstatou

7/2017

bylo na účtu majetkové podstaty dostatek finančních prostředků. Tato skutečnost podle názoru nalézacího soudu potvrzuje znalecké posudky předložené obhajobou.

95. S ohledem na závazné závěry vrchního soudu a návrhy státního zástupce soud opětovně se snažil objasnit vědomí obžalovaného o případném omezení provozování nemovitosti zapsané na LV č. XXXXX u Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, Katastrální pracoviště Prostějov (bod II. B), kdy obžalovaný shodně jako v předcházejícím řízení uváděl, že v době koupě nemovitosti i při následném jednání s nájemci o žádném omezení nemovitosti týkající se zákazu užívání předmětné stavby nevěděl a tato skutečnost mu nebyla známa ani při jednání se Z. G.. Obžalovaný setrval na tvrzení o své neznalosti zákazu užívání předmětné stavby ze dne 9. 8. 2009, který vydal Stavební úřad Městského úřadu v Prostějově. V této souvislosti státní zástupce navrhl výslech jednatelky společnosti XXXXX K. Š., který však nemohl být realizován z důvodu velmi špatného zdravotního stavu Š., kdy tento špatný zdravotní stav je trvalého charakteru. Dále státní zástupce navrhl vyslechnout svědka P. Z., kterého soud vyslechl u hlavního líčení dne 23. 9. 2020, a svědek ve své výpovědi (č. l. 5114-5115) sdělil, že s obžalovaným se setkal maximálně 2x – 3x a v rámci těchto setkání byl realizován prodej dané nemovitosti v Prostějově. Svědek při prodeji chtěl, aby jeho společnost XXXXX prodejem pokryla závazek vůči bance; sám však prodej neprojednával a vše zařizoval svědek K.. Svědek P. Z. ve své výpovědi uvedl, že nevěděl o jakémkoliv omezení nemovitosti. Samotná nemovitost byla pronajata. V nemovitosti byla restaurace, která fungovala. O jakémkoliv omezení tak svědek nevěděl a obžalovanému s ohledem na tuto skutečnost o nemovitosti nemohl sdělit žádné bližší okolnosti. Státní zástupce následně požádal o výslech svědka K..
96. Svědek B. K. u hlavního líčení dne 3. 12. 2020 uvedl, že v současné době již není trestně stíhán a s obžalobou byl v plném rozsahu zproštěn, přičemž důvody si již svědek nepamatuje. Pokud se týká nemovitosti v Prostějově, tak nejprve byl vlastníkem právě svědek, následně nemovitost prodal společnosti XXXXX – jednatele svědka Z., který poté nemovitost dále prodal, a to právě obžalovanému, přičemž prodej zařizoval svědek K.. Svědek jak po dobu svého vlastnictví, tak v době, kdy zařizoval prodej, nevěděl o jakýchkoliv omezeních týkajících se nemovitosti, proto ani tuto skutečnost obžalovanému nemohl sdělit. V době zakoupení nemovitosti obžalovaným obžalovaný působil jako solventní zájemce, nebyly žádné problémy s uhrazením nemovitosti, ani s dohodou o koupi nemovitosti.
97. Obžalovaný R. Č. po výpovědi svědka K. u hlavního líčení dne 3. 12. 2020 k dotazu soudu uvedl, že nemovitost v Prostějově kupoval za účelem výnosnosti, tedy hrazení měsíčního nájmu. Nemovitost byla zakoupena za částku 13 milionů Kč a nájem byl stanoven na částku 85 tisíc Kč měsíčně. Nájem byl nejprve řádně hrazen, posléze nájemce projevil vůli postavit si nemovitost, ve které by provozoval svoji činnost a nájem byl následně ukončen. Rozhodně nevěděl o jakýchkoliv omezeních týkajících se provozu této nemovitosti a danou výpověď především v části týkající se nevědomí obžalovaného o omezení při provozování nemovitosti potvrdili veškerí vyslechnutí svědkové.
98. Nalézací soud si je plně vědom ustanovení § 264 odst. 1 trestního řádu a jako ve všech jiných trestních věcech se bude plně řídit právním názorem odvolacího soudu. V dané věci je však podle názoru soudu právní názor odvolacího soudu vyjádřen poněkud nezřetelně, případně tento právní názor nalézací soud dostatečně nechápe. Odvolací soud v bodě 14. svého rozhodnutí ze dne 29. 1. 2020 uvádí, že minimálně od měsíce března 2013 obžalovaný při uzavírání, či objednávání služeb jednal v eventuálním úmyslu trestného činu podvodu, kdy poškozené uváděl v omyl. S ohledem na tuto skutečnost je nalézací soud poněkud zmaten, z jakého důvodu Vrchní soud v Olomouci projednal věc v neveřejném zasedání a zrušil celé

7/2017

rozhodnutí nalézacího soudu ze dne 8. 4. 2019 a nezrušil toliko část, která je uvedena pod bodem II., když bod I. jest samostatný trestný čin, který měl být spáchán do konce června roku 2011. Důvod takového postupu nalézacího soudu uniká. Nalézací soud rovněž nechápe, z jakého důvodu je jeho hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu nelogické. V této souvislosti lze poukázat na judikaturu, např. R 53/92-1, případně rozhodnutí Ústavního soudu I.ÚS 1922/09 ze 7. 9. 2009, dle kterého – pokud odvolací soud vytýká soudu I. stupně porušení zásady volného hodnocení důkazů, musí se jednat o zcela závažné vybočení z logiky projednávané věci. Musí také zdůvodnit, v čem a proč spatřuje rozpory a vadné hodnocení. Nalézací soud si je vědom ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu a proto klade hypotetickou otázku zcela obecného charakteru, kterou dokladuje na obecném případě: Za situace, kdy nezkušený podnikatel má velké závazky, které v daném okamžiku nemůže hradit, ale vlastní majetek, který podle jeho názoru výrazně převyšuje jeho závazky, daný podnikatel se pokusí o rozjezd dalšího podnikatelského plánu a s tímto plánem objedná různé práce, či dodávky s tím, že dané závazky uhradí buď v rámci rozjezdu daného podnikatelského plánu, případně prodejem svého majetku nebo přefinancováním svých závazků při jednání s bankami. Daný podnikatel musí, s ohledem na veškerou situaci, být srozuměn s nemožností uhradit veškeré závazky dle platných smluv, ale předpokládá uhrazení těchto závazků v řádu několika měsíců právě prodejem majetku nebo přefinancováním. Daný podnikatel nečiní žádné úkony, které by spočívaly v převodu majetku nebo jiném postupu, který by zkrátil případná práva věřitelů, pokud by se dožadovaly úhrady závazků v rámci běžného civilního řízení. Nalézací soud v daném hypotetickém případě potřebuje bližší vysvětlení – jakými důkazy by byla daná osoba usvědčena, že svým jednáním chtěla způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem, tedy že chtěla obohatit sebe nebo jiného.

99. Nalézací soud v rámci výše uvedeného modelového příkladu je toho názoru, že subjektivní stránka týkající se spáchaného trestného činu se musí jednoznačně a bez výraznějších pochybností plně prokázat. Samotná reálnost závazků, které v rámci běžných příjmů nelze uhradit, je podle názoru nalézacího soudu jen jeden důkaz, a to důkaz nikoli přímý, co se týče subjektivní stránky trestného činu. Pokud v rámci výše uvedeného modelového příkladu osoba, která zapříčiní takové závazky, má majetek reálně vyšší, než dané závazky, případně je důvodně subjektivně přesvědčena o takovém majetku, pak daná skutečnost podle názoru soudu může v rámci dokazování týkající se subjektivní stránky trestného činu mít podstatný vliv. Vina podle názoru nalézacího soudu by byla prokázána, pokud by tato osoba průkazně činila úkony, které by bylo možno posoudit jako snahu vyvázat se z těchto závazků, např. převádění majetku nebo absence jakýchkoliv kroků, které by směřovaly k uhrazení závazku, typu reálná prokázaná, či nevyvrácená snaha o prodej majetku, která by umožnila závazky uhradit, reálná, či nevyvrácená snaha zajistit si další bankovní půjčky s ohledem na vyšší majetku, případně reálná snaha ukončit určitý podnikatelský záměr, který by reálně mohl vést k úhradě závazků nebo uhradit závazky v rámci všech tří uvedených snah. Zajisté nelze považovat za hodnověrné při hodnocení subjektivní stránky týkající se pachatele trestného činu, pokud taková osoba hovoří o svém záměru vyhrát vyšší finanční částku v rámci různých her typu sportka, ruleta, poker či podobně, nebo zajistit si finanční prostředky pomocí podnikání, které však není běžné a které předpokládá vysoké zhodnocení zcela mimořádného charakteru. Pokud však prokázání subjektivní stránky má spočívat v toliko na daných závazcích, bez zohlednění reálného chování dotčené osoby a jejího majetkového zázemí, pak podle názoru nalézacího soudu není subjektivní stránka dané osoby týkající se trestného činu podvodu bez závažných pochybností prokázána.
100. S ohledem na výše uvedené nalézací soud poukazuje na následující judikaturu, a to např. R 7/1954 – závěr o zavinění musí být podložený skutkovým zjištěním soudu na podkladě dokazování právě tak jako závěr o objektivních znacích trestného činu. Obdobně R 19/1971-II

7/2017

– závěr o zavinění pachatele musí být vždy prokázán výsledky dokazování a musí z nich logicky vyplývat. Případně TR-NS-42/2008-T-1053 – skutková podstata trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku vyžaduje úmyslné zavinění, byť zde postačí i nepřímý úmysl. Samotná skutečnost, že pachatel věděl o rozhodných skutkových okolnostech, resp. o možnosti způsobit následek významný pro trestní právo je totiž jen jednou (tzv. intelektovou) složkou zavinění a v této podobě je shodná jak u nepřímého úmyslu, tak i v případě vědomé nedbalosti.

101. Nalézací soud již v předcházejících rozhodnutích vyhodnotil jednání obžalovaného jako maximálně vědomou nedbalost, přičemž na tomto hodnocení nadále setrvává. S ohledem na nynější rozhodnutí ve věci blíže rozebere trestně právní termín nedbalost, a to ve smyslu komentáře trestního zákoníku, tak jak je uveden ve velkých komentářích od autorů Šámala a kolektiv – Trestní zákoník I, který byl vydán nakladatelstvím C. H. Beck, viz str. 182-185: Trestní zákoník vymezuje nedbalostní zavinění při neexistenci volní složky pomocí složky vědomí (intelektuální, vědomostní, rozumové), která tu buď je, nebo není. Kvalitativní rozdíl oproti úmyslu je ve volní složce, která u nedbalostní chybí, neboť tu není vůle spáchat trestný čin (jednání samo je však i zde aktem vůle pachatele, která však směřuje k cíli z hlediska trestního práva nezavadnému). Nedbalost je tedy možno obecně vymezit tak, že pachatel zanedbáním povinné opatrnosti při svém jednání způsobil nezamýšlený trestně právní relevantní následek. Důležité je v této souvislosti zdůraznit, že nedbalost nelze ztotožňovat s opomenutím, neboť jednání z nedbalosti lze uskutečnit jak konáním, tak opomenutím. Jestliže se pachatelův úmysl, ať už ve formě chtění nebo srozumění, vztahuje jen na některé skutečnosti podřazené pod znaky uvedené ve skutkové podstatě trestného činu, kdežto na ostatní se vztahuje jen nedbalost, bude se jednat o trestný čin spáchaný z nedbalosti. Podobně skutečnosti podřazené pod znaky uvedené v zákoně mohou být ze strany pachatele zahrnuty zčásti vědomou nedbalostí a zčásti nedbalostí nevědomou, kdy pak trestný čin bude spáchan z nevědomé nedbalosti. Pokud se týká vědomé nedbalosti, při vědomé nedbalosti pachatel věděl, že může způsobem uvedeným v trestním zákoníku porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhá, že takový následek nezpůsobí. Z toho vyplývá, že vědomá nedbalost je budována na vědomí možnosti vzniku následku, což je schopnost pachatele rozpoznat a zhodnotit okolnosti, které vytvářejí možné nebezpečí pro zájem chráněný trestním zákoníkem. Nepřiměřené důvody, které vedly pachatele k tomu, že spoléhá na to, že k následku nedojde, není možno zaměňovat s omylem, při kterém pachatel jedná pod vlivem nesprávné znalosti skutečnosti. Nedostatečné zhodnocení nebezpečí nespočívá v neznalosti tohoto stavu, ale v tom, že pachatel nedocenil možné následky svého jednání. (Dle názoru soudu se jedná právě o trestnou činnost obžalovaného, kde není jakýmkoliv důkazem prokázán úmysl přímý, či srozumění s daným následkem, a tato skutečnost je ze strany žalobce dovozována jen na základě nepříznivé finanční situace obžalovaného a není tak dokázána jednoznačně a bez jakýchkoliv pochybností) Vědomá nedbalost se shoduje s eventuálním úmyslem v intelektuální složce, ale oproti eventuálnímu úmyslu zde chybí volní složka vyjádřená srozuměním. Při vědomé nedbalosti pachatel ví, že může způsobit následek trestného činu, avšak nechce ho způsobit, ani s ním není srozuměn. Naopak spoléhá, že ho nezpůsobí. Při posuzování rozhraní vědomé nedbalosti od eventuálního úmyslu je třeba hodnotit, zda důvody, pro které pachatel spoléhá, že následky nezpůsobí, mají charakter v dostatečných důvodech, za něž je možno považovat jen takové důvody, které sice v posuzovaném případě nebyly způsobilé zabránit relevantnímu následku z hlediska trestního práva, ale v jiné situaci a za jiných podmínek by k tomu mohly být reálně způsobilé. Nejde tedy o spoléhání se na náhodu. Tam, kde pachatel spoléhá jen na šťastnou náhodu, nejedná se o vědomé nedbalosti nebo jde o eventuální úmysl. (V tomto směru nalézací soud poukazuje již na výše uvedené. Dokazováním nebyla vyvrácena snaha obžalovaného zajistit nové úvěry, případně přefinancování úvěrů jednáním s bankou nebo zajistit finanční prostředky prodejem části majetku, který nebyl zastaven, případně vstoupením investorů do

7/2017

projektu minipivovaru. Je zjevné, že tato snaha mohla mít konkrétní výsledky, pokud by nedošlo k insolvenčním návrhům a k insolvenčnímu řízení) Nalézací soud v tomto směru zdůrazňuje a poukazuje i na komentář, že obžalovaný vykonával činnost, která vyžaduje schopnosti, jimiž evidentně nedisponoval, přičemž v rámci celého jeho jednání podle názoru nalézacího soudu nelze nalézt konkrétní skutečnosti, které by svědčily o úmyslu obžalovaného spáchat trestnou činnost. Nelze přehlédnout, že v rámci podnikatelského záměru obžalovaného spočívajícího ve vybudování a provozování pivovaru, bylo právě jeho všeobecně známé a žádným problémem poskvřené jméno zárukou, snad i podmínkou úspěchu, případně velkého úspěchu tohoto záměru a získání finančního profitu.

102. S ohledem na výše uvedené tedy soud dospívá k závěru, že nebylo jednoznačně bez pochybností prokázáno, že obžalovaný úmyslně ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. a), případně § 15 odst. 1 písm. b), vše trestního zákoníku, se dopouštěl podvodného jednání. V této souvislosti nalézací soud konstatuje, že v rozhodnutí vrchního soudu je toto podvodné jednání již omezeno časovým určením, a to počátkem roku 2013, což by dále umenšilo škodu, kterou měl obžalovaný spáchat, a na to v rámci závěrečného hlavního líčení státní zástupce ustoupil i z návrhu uznat vinu v rámci jednání, které je uvedeno pod bodem II. B) žalobního návrhu, což opětovně umenšuje možnou způsobenou škodu. Soud konstatuje, že obžalovaný jednak měl dostatek finančních prostředků, aby veškeré své závazky mohl nahradit, jednak nečinil žádné kroky, které by prokazovaly, případně svědčily o úmyslu spáchat trestný čin, což v rámci hodnocení důkazů a v rámci důsledného uplatnění zásady in dubio pro reo vedlo soud k rozhodnutí zprostit obžalovaného obžaloby tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku, když nebylo prokázáno, že v žalobním návrhu označené skutky jsou trestným činem. S ohledem na zprošťující výrok pak nalézací soud poškozené s jejich nárokem na náhradu škody odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti všem výrokům tohoto rozsudku je možné podat odvolání do osmi dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Poškozený může odvoláním rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo proto, že takový výrok nebyl učiněn. Poškozený může požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, žádost se podává u tohoto soudu.

Odvolání musí být do 8 dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Jestliže odvolání nespĺňuje náležitosti obsahu odvolání, může být odvolacím soudem odmítnuto.

Zlín 3. prosince 2020

JUDr. Radomír Koudela v. r.
předseda senátu

